

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 47
12 de febrer de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 26, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre l'agricultura (tram. 310-00217/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a fomentar el transport (tram. 310-00218/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre les darreres interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el bilingüisme a les escoles (tram. 310-00227/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el nombre de beneficiaris dels programes del Servei d'Ocupació de Catalunya del 2013 (tram. 310-00224/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les actuacions de la proposta de pacte de lluita contra la pobresa (tram. 310-00225/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les actuacions amb relació al Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter (tram. 310-00226/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la negociació dels convenis de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 310-00221/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les declaracions del ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient amb relació a la participació en el cofinançament del Pla de desenvolupament rural 2014-2020 (tram. 310-00222/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre l'actuació policial al Centre Social Can Vies, de Barcelona, el 29 de gener de 2014 (tram. 310-00223/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les fórmules impositives que graven els habitatges buits que són propietat d'entitats financeres (tram. 310-00219/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la malnutrició infantil (tram. 310-00220/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre el dispositiu i l'escorcoll policial del centre social Can Vies, de Barcelona, el 29 de gener de 2014 (tram. 310-00216/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió d'empresaris i polítics celebrada a Fonteta (Baix Empordà), a què van assistir membres del Govern (tram. 317-00128/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les diverses veus que s'han manifestat amb relació als riscos polítics i jurídics que comportaria la independència de Catalunya (tram. 317-00127/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'aplicació de la reforma laboral aprovada pel Govern de l'Estat el 2012 (tram. 317-00131/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el camí per a reactivar l'economia i sortir de la crisi (tram. 317-00129/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions que pensa emprendre el Govern en defensa dels drets de les dones a Catalunya en el cas que l'Estat aprovi la reforma de la llei de l'avortament (tram. 317-00130/10) p. 23

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la intervenció del Govern en casos de negociacions de convenis col·lectius (tram. 317-00132/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la internacionalització de l'economia catalana i la captació d'inversió estrangera (tram. 317-00133/10) p. 25

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234- 00019/10) p. 26

Proposició de llei

d'horaris comercials i determinades activitats de promoció (tram. 202-00026/10) p. 26

Declaració

del Parlament de Catalunya per la qual referma el seu compromís històric d'afrontar l'epidèmia del virus de la immunodeficiència humana a Catalunya i de lluitar contra l'estigma relacionat amb aquest virus (tram. 401-00011/10) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre la llicència esportiva única (tram. 300-00130/10) p. 43

Proposició de llei

de suport i foment de l'autoocupació (debat de totalitat) (tram. 202-00048/10) p. 47

Projecte de llei

de modificació dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya i de modificació de la Llei 10/2008, del 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (debat de totalitat) (tram. 200-00012/10) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de conservació i gestió del medi natural (tram. 300- 00129/10) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques contra el frau fiscal (tram. 300-00131/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures previstes amb relació a l'increment del tipus impositiu de l'impost sobre el valor afegit en el sector sanitari del 10 per cent al 21 per cent (tram. 300-00134/10) p. 82

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 26.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Econo-mia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ra-maderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00019/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. De-bat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 252, 27).

3. Declaració del Parlament de Catalunya per la qual referma el seu compromís històric d'afrontar l'epidè-mia del virus de la immunodeficiència humana a Ca-talunya i de lluitar contra l'estigma relacionat amb aquest virus (tram. 401-00011/10). Grups parlamentaris. Substanciació.

4. Proposició de llei d'horaris comercials i determi-nades activitats de promoció (tram. 202-00026/10). Comissió d'Empresa i Ocupació. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 195, 3; dic-tamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 226, 3; i esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 247, 25).

5. Proposició de llei de suport i foment de l'autoocupa-ció (tram. 202-00048/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 172, 29).

6. Projecte de llei de modificació dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya i de modificació de la Llei 10/2008, del 10 de juliol, del lli-bre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les suc-cessions (tram. 200-00012/10). Govern de la Genera-litat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 190, 21).

7. Interpehlació al Govern sobre la llicència esportiva única (tram. 300-00130/10). Albert Donés i Antequera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpehlació al Govern sobre les polítiques de con-servació i gestió del medi natural (tram. 300-00129/10). Hortènsia Grau Juan, del Grup Parlamentari d'Inici-ativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternati-va. Substanciació.

9. Interpehlació al Govern sobre la singularitat d'Aran (tram. 300-00132/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

10. Interpehlació al Govern sobre les polítiques con-tra el frau fiscal (tram. 300-00131/10). Pere Aragonès i

Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republica-na de Catalunya. Substanciació.

11. Interpehlació al Govern sobre les mesures previs-tes amb relació a l'increment del tipus impositiu de l'impost sobre el valor afegit en el sector sanitari del 10 per cent al 21 per cent (tram. 300-00134/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

12. Interpehlació al Govern sobre la salut i la malnu-trició infantils (tram. 300-00133/10). Eva García i Ro-dríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpehlació al Govern so-bre la pèrdua de drets en matèria sanitària (tram. 302-00115/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Cata-lunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpehlació al Govern sobre les conseqüències sanitàries de les retallades (tram. 302-00119/10). Grup Mixt. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpehlació al Govern so-bre els drets de les dones (tram. 302-00116/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpehlació al Govern so-bre les polítiques d'impuls de les tecnologies de la in-formació i de la comunicació (tram. 302-00117/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpehlació al Govern so-bre les mesures per a afrontar la violència per motius polítics (tram. 302-00118/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpehlació al Govern so-bre l'avantprojecte de llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana (tram. 302-00120/10). Grup Parla-mentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpehlació al Govern so-bre el Fons de cooperació local (tram. 302-00121/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la ses-sió plenària.

Senyores diputades i senyors diputats, si tenen a mans l'ordre del dia, els faig avinent que el punt 3 de l'ordre del dia, relatiu a la declaració institucional del Parla-ment de Catalunya, serà substanciat en acabar el punt 4, que també serà substanciat aquest matí.

Després tenim una alteració de l'ordre del dia, presen-tada pel Govern i d'acord amb els grups parlamentaris, que és la següent. En primer lloc, el debat del punt número 9, que és la interpehlació sobre la singularitat d'Aran, serà substanciada com a última de les interpehlacions; per tant, amb tota probabilitat, demà.

Així mateix, els proposo l'alteració de l'ordre del dia de les mocions, de tal manera que es puguin substanciar en aquest ordre. En primer lloc, el punt número 19; a continuació, seran les mocions números 16, 17, 18, 15, 13 i 14. Més val que s'ho apuntin perquè se'n recordin: 19, 16, 17, 18, 15, 13 i 14.

Aprovem per assentiment aquesta modificació? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

En el supòsit que el punt 4 i la declaració acabin abans de tres quarts de dues, substanciarem la primera interpe·llació. Si no és així, la passarem a la primera de la tarda.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'agricultura
(tram. 310-00217/10)

La primera pregunta és sobre l'agricultura. I té la paraula per formular-la la il·lustre senyora Dolors López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, quines accions s'estan portant a terme des de la conselleria d'Agricultura per afavorir el sector com un dels motors de la recuperació econòmica?

I, en aquest sentit, el canal Segarra-Garrigues ha de ser una de les eines. En quin estat es troba la realització de l'estudi tècnic previst a la declaració d'impacte ambiental sobre la viabilitat del rec en les zones protegides?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en aquests moments, i des de fa tres anys o pràcticament tres anys, el Govern el que està fent és totes aquelles mesures, des del punt de vista de suport al sector agrari, al sector ramader, al sector pesquer, al sector alimentari i al sector forestal, per poder tirar endavant en el marc de la crisi un sector que és sensible, però que alhora és responsable i està fent molt bé la seva feina, i ajudant, com no pot ser d'una altra manera, al que és la recuperació econòmica.

I pel que fa al Segarra-Garrigues, estem desenvolupant amb tota normalitat tots aquells plans previstos, des del punt de vista d'execució d'obra i des del punt de vista de la declaració d'impacte ambiental, que comporta l'execució d'aquesta obra.

La presidenta

Té la paraula per repreguntar la il·lustre senyora diputada.

Dolors López Aguilar

Sí. Gràcies, presidenta. Miri, conseller, sap quin és el problema? Que tot són raons i paraules, però els fets demostren la manca de voluntat política. No hi ha full de ruta; del Pla estratègic de suport a l'agricultura, no en sabem res; del Ple monogràfic que va dir que es celebraria ara fa ja deu mesos no se n'ha tornat a parlar; no s'han pagat els plans de millora del 2012 i el 2013 per un valor aproximat de 3 milions i mig d'euros, i no se sap què passarà amb la convocatòria del 2014, encara que hi ha la sospita bastant fundada que no es convocaran.

Un sector estratègic que ha patit una reducció en el pressupost del 37 per cent. La gran infraestructura, el canal Segarra-Garrigues, que ofereix possibilitats per crear ocupació, vertebrar el territori, incrementar el pes econòmic del sector a Catalunya i augmentar les exportacions, tampoc mereix la seva atenció.

No s'ha fet el pla d'usos ni un estudi d'acord amb la declaració d'impacte ambiental de 8 d'octubre de 2010, i s'han negat a entregar les conclusions o l'estat de l'informe del consell d'assessors encarregat pel Govern sobre el futur del canal Segarra-Garrigues.

I, després de l'èxit de les negociacions de la PAC aconseguit pel Govern d'Espanya, mantenint en dotze nous països les ajudes del primer pilar i la pràctica totalitat de les reivindicacions, aconseguint 51 milions més per als programes de desenvolupament rural, dels quals Catalunya s'emporta més de 34 milions addicionals, que, fins i tot, vostè, conseller, va mostrar la seva satisfacció, què fa davant d'això el seu Govern? Posar en perill aquestes ajudes perquè, en el seu deliri separatista i rupturista, s'obliden de dir als agricultors la veritat, i la veritat és que una Catalunya fora d'Espanya quedaria també fora de la Unió Europea i, per tant, perdria, entre d'altres, les ajudes de la PAC, de la política agrària comunitària.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable conseller Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, sincerament, amb tot el respecte del món, jo crec que o vostè està mal informada o vostè vol venir aquí a fer un garbuix d'interpretacions i de males interpretacions en relació amb totes les qüestions, des de la política agrària fins a la consulta a què aquest país té dret i aquest país necessita i alguns governs de l'Estat o algun govern de l'Estat no permeten.

Dit això, miri, nosaltres tenim un full de ruta que el seguim perfectament, que es basa bàsicament en el que són els acords del Ple del Parlament, del Ple monogràfic de l'abril del 2010. I estem seguint fil per randa aquelles prescripcions que en aquest Ple i en aquest Parlament es van aprovar.

I en aquest sentit vostè no pot afirmar segons què, quan per tercer any consecutiu s'ha incrementat la renda agrària, quan per tercer any consecutiu s'estan incrementant les exportacions; quan, per exemple, el sector del porcí, un sector que ha estat castigat aquest any passat, aquest any 2013, amb la tancada de les fronteres amb Rússia, ha aconseguit incrementar les exportacions un 12,7 per cent. Vostè no pot dir el que està dient –vostè no pot dir el que està dient.

I, per tant, vostè diu: «Escolti, és que segurament, els plans de millora...» Tenim problemes de tresoreria. Això ho sap vostè i ho saben els sectors. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres el que estem fent és intentar ajudar que aquest sector sigui molt més competitiu, amb uns productes d'alta qualitat, amb recerca, amb innovació, basant-nos en l'agricultura del coneixement i amb un element imprescindible, que és la internacionalització i l'exportació. La setmana passada, Fruit Logística, Berlín; aquesta setmana, a Nuremberg, hi ha la BioFach; la setmana que ve, a Dubai, hi ha la Gulfood. I anirem fent, anirem fent, anirem fent, perquè el sector creix, el sector és responsable, el sector és sòlid, malgrat les seves preguntes, les seves interpel·lacions.

I, si em deixa fer un petit afegitó, no parli més del PDR i no parli més de la política de l'Estat, perquè és veritat que s'ha incrementant en 34,5 milions del Feder, és veritat, però en perdem més de 140 per una decisió del Ministeri d'Economia, del seu Govern, a Madrid, que ens impedeix de poder desenvolupar el món rural del nostre país com ho havíem fet fins ara, amb plena satisfacció del Govern i també del sector.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per fomentar el transport.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a fomentar el transport (tram. 310-00218/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, el departament que vostè dirigeix, encertadament, va posar en marxa la prova pilot de les quaranta-quatre tones en el sector del transport públic de mercaderies per carretera a Catalunya, en benefici, evidentment, de la indústria i el sector.

El director general ha comunicat a la premsa que el proper mes de setembre aquesta mesura no es podrà seguir aplicant.

Conseller, voldríem conèixer quines alternatives de suport té la conselleria en benefici de la indústria i del transport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, efectivament, coincidim plenament en la descripció i en el compromís que vostè ens reclama amb relació a afavorir un sector que, sense cap mena de dubte, és estratègic per a l'economia del país i, en concret, eh?, per a aquesta cadena de la logística, que, en aquests moments, estem defensant.

Vostè ens demana sobre una mesura que, de fet, cal emmarcar precisament en aquest intent de fer aquest sector molt més competitiu. Per fer-lo més competitiu, hem de reforçar moltíssim tot el que estem fent en matèria d'infraestructures, hem de reforçar encara més estímuls per acabar amb un sector excessivament atomitzat, i, en aquest sentit, la mesura de les quaranta tones té a veure segurament amb el fet que aconseguim per fi anar homologant un sector del transport massa, massa atomitzat, massa petit, i, per tant, amb dificultats de ser realment competitiu.

I, finalment, també, després li parlaré del repte que tenim d'aconseguir que hi hagi una intermodalitat molt més marcada del que en aquests moments tenim.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè sap i coneix molt bé que de totes de les mesures que es van adoptar i es van signar amb el sector del transport amb el conseller Recoder no se n'ha complert ni una.

Vostè i els tècnics coneixien i coneixen prou bé la normativa existent, i, malgrat conèixer-la, vostès han posat la mel a la boca a tot un sector empresarial, estratègic a Catalunya, que ja pateix molts problemes. Recordi, conseller –vostè parlava d'«atomitzar»–, que han desaparegut el 30 per cent de les empreses de transport i, amb elles, els seus treballadors.

Han posat la mel a la boca, però amb costos empresarials i amb retards per accedir als permisos. I, tot i així, el sector s'ha manifestat favorable a col·laborar;

mostra d'això, prop de quatre-centes empreses s'han habilitat el 2013 a les quaranta-quatre tones.

Conseller, el transport és el primer que surt de la crisi, però és que vol sortir de la crisi. I saben que d'allà on no n'hi ha, no en raja. Però sap, saben també que vostè pot subministrar mesures positives en benefici del sector a cost zero per al seu Govern.

I li poso uns exemples que vostè pot desenvolupar, i que des del Grup Parlamentari Popular li proposem. Desenvolupi un pla PIVE per a vehicles nous industrials de servei públic; obri canals de finançament per a nous vehicles o per a renovació de flotes; fomenti la compra de vehicles de gas liquat en benefici de l'estalvi i la sostenibilitat; impulsi descomptes a les ITV en vehicles de servei públic; rebaixi els disset dies laborables restringits a la circulació; retiri l'ecotaxa o eurovinyeta per al 2 de setembre a la C-25 fins a sortir totalment de la crisi; doni alternatives gratuïtes a la xarxa bàsica catalana a la nacional II i la nacional 340 de manera gratuïta per l'AP-7; controlï, incrementi la inspecció a empreses i vehicles matriculats fora d'Espanya i que estan fent transport interior en competència deslleial amb els transportistes catalans.

Conseller, si vol, pot. I, permeti'm que li ho digui, el que cal és donar suport a la Llei d'emprenedors presentada pel Grup Parlamentari Popular.

I, per acabar, permeti'm, tindrà o no tindrà pròrroga les quaranta-quatre tones...

La presidenta

Senyora diputada...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, bé, de tot aquest rosari d'actuacions, com sap, algunes s'estan discutint en aquests moments en el marc de la comissió mixta entre la direcció general i les associacions del sector.

En aquest sentit, jo hi insisteixo, hem identificat bé quins són els problemes greus que té el sector i els hem d'atacar amb mesures d'estímul, que s'estan implementant en aquests moments. La de les quaranta tones n'és una, una mesura que en el seu moment semblava, eh?, que seria molt mal rebuda i que al final està demostrant que dona els seus resultats.

Fixin-se que, quan tenim cinquanta mil vehicles autoritzats i aquests cinquanta mil, eh?, en aquests moments, estan concentrats en dinou mil empreses, vol dir que tenim un problema greu de competitivitat, que té a veure amb aquesta excessiva atomització.

Això vol dir que tenim una mitjana de 2,6 vehicles per empresa; la mitjana a Europa, com vostè sap perfectament, perquè coneix aquest sector, és de vuit, nou vehicles per empresa. Això vol dir que hem de guanyar

múscul i hem d'emprendre mesures que tinguin a veure amb aquest múscul.

El rosari d'accions que estem emprant en aquests moments és gran. Completar la xarxa d'infraestructures no és menor. Quan una empresa com Mercadona et diu que té uns sobrecostos de més d'1 milió d'euros l'any perquè, precisament, no hem resolt la B-40, tenim un problema greu de competitivitat en aquesta cadena logística.

Augmentar la intermodalitat és un repte. L'1,9 per cent de les mercaderies en aquests moments es mouen per ferrocarril. Vol dir que tenim un recorregut amplíssim a córrer.

Augmentar la formació, eh? Amb la consellera d'Ensenyament s'estan treballant moltes mesures de foment de formació dual, formació dual per a transportistes, per afavorir l'accés, precisament, als carnets de conduir, però també per a l'activitat logística en si.

Ha augmentat la lluita contra la competència deslleial...

La presidenta

Senyor conseller...

(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)

Pregunta

al Govern sobre les darreres interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el bilingüisme a les escoles (tram. 310-00227/10)

La pregunta següent és sobre les darreres interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el bilingüisme a les escoles.

La formula l'illustre senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Consellera de Ensenyament, ¿qué problema hay para la formación de los niños catalanes si se cumple lo establecido en los últimos autos del Tribunal Superior de Justicia, un 25 por ciento de la enseñanza impartida en castellano?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la qüestió central és com s'assoleixen les competències lingüístiques en els seus dominis, tal com marca el marc europeu, d'entendre parlar, llegir i escriure, i la presència i l'ús de les llengües ha d'estar focalitzada en aquestes capacitats. No és una qüestió percentual, és la qüestió que garanteixi el domini de les capacitats bàsiques lingüístiques, al meu entendre.

La presidenta

Té la paraula per repreguntar l'il·lustre senyor diputat.

Carlos Carrizosa Torres

No me ha respondido, señora Rigau. Le he preguntado qué problema hay para el aprendizaje de los niños, no para su proyecto político nacionalista, sino para el aprendizaje de los niños si la lengua castellana, cooficial en Cataluña, que hablan todos los catalanes y usan en su casa más de la mitad, se convierte en un vehículo de transmisión de conocimientos de las escuelas. Empiezan ustedes a asombrar a propios y extraños, señora Rigau, a los directores de medios digitales soberanistas, que consideran la inmersión contraproducente y una antigualla, a Victòria Camps, catedrática de ética, que en un artículo del *El País* de ayer les pedía flexibilidad para adecuarse a la realidad y les reprocha que el monolingüismo sea para ustedes solamente una cuestión de principios.

En Cataluña conviven sin problemas dos idiomas, el castellano y el catalán, en cambio, tenemos un sistema monolingüe como si fuéramos Murcia o Extremadura. ¿No lo ve raro, señora Rigau? Nuestra riqueza idiomática, ¿no debería tener un reflejo en la escuela y en todas las instituciones? Es que ustedes y las asociaciones que les dan soporte no pueden evitarlo y promueven eslóganes que son de traca: «Un país, una lengua, una escuela». Es un lema que podría suscribir Franco. Esquerra Republicana, Convergència i Unió y Franco, perdone que se lo diga.

La situación del catalán ya no es la que había en 1980, despierten. Revisar el sistema de la inmersión lingüística treinta años después de implantado sería un acto lógico e inteligente. Es una cuestión de derechos, de libertades y de igualdad. Queremos que todos los niños de Cataluña tengan los mismos derechos que los hijos de los presidentes de la Generalitat que estudian en catalán, castellano e inglés en sus escuelas de a mil euros al mes. Ciutadans les proposa modernitzar el sistema educatiu e incloure en el nostre sistema monolingüe dos de les llengües més parlades del món, el castellano y el inglés. Nuestra propuesta ya la saben, señora Rigau: lenguas vehiculares, 40 por ciento catalán, 40 por ciento castellano, 20 por ciento inglés. Nosotros ya sabemos cuál es la suya: cien por cien lengua vehicular en catalán.

Hablemos y acordemos un porcentaje en la línea de todos los países de Europa, que deje atrás 1980, cuando acababa el franquismo y empezaba la inmersión, y dé a nuestros alumnos un sistema educativo de calidad como en todos...

La presidenta

Señor diputado...

Carlos Carrizosa Torres

...los países de nuestro entorno... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyor diputat... Té la paraula per respondre l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, és més que manifest que el model actual a vostè no li agrada, ni al seu grup, que és el model que està recollit a la LEC i que és un model ampli. Ara, miri, avui mateix el filòsof Gabilondo diu que un ha d'aprendre a viure una mica fastiguejat sense donar la culpa als altres. Jo, a vegades, els recomanaria aquesta frase. Perquè el nostre model és un model obert –el nostre model és un model obert–, i vostès han inventat aquí... No, no, és que han inventat un imaginari que els interessa pel seu discurs polític, però quan jo els explico que tenim un 13 per cent de centres que utilitzen el castellà com a vehicular, un 42 per cent de centres que utilitzen l'anglès com a vehicular, quan tenim un règim lingüístic fixat a la Llei d'educació que explica com ha de ser el dret i el deure de conèixer les llengües oficials, com es desenvolupen les llengües estrangeres i com es construeix el projecte lingüístic. I aquest projecte lingüístic que ha de garantir el plurilingüisme es fa d'acord amb la pedagogia, no amb els percentatges, perquè vostè, de la manera que ho explica, sembla que estigui a les cinquenes rebaixes.

Miri, jo li dic la veritat, la presència no és de percentatges, la presència ha de ser la que garanteix l'assoliment de les competències bàsiques. I, com diu vostè, si es vol referir a Europa, precisament, les directrius europees són aquestes, que l'autonomia pedagògica faci possible que a cada centre cada llengua tingui la presència que els toca, excepte que vostès creguin que hi ha una jerarquia lingüística, cosa que em temo que cada dia estan indirectament o directament defensant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el nombre de beneficiaris dels programes del Servei d'Ocupació de Catalunya del 2013.

Pregunta

al Govern sobre el nombre de beneficiaris dels programes del Servei d'Ocupació de Catalunya del 2013 (tram. 310-00224/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, l'atur a casa nostra és el primer element de preocupació dels catalans, això ens indica el darrer baròmetre del CEO, i és lògic, ja que a Catalunya tenim un 22,6 per cent de taxa d'atur. I, evidentment, la prioritat del Govern de Catalunya, tal com ha manifestat el president i vostè mateix en múltiples ocasions, és la creació d'ocupació, és donar la resposta a les necessitats de les persones que es troben sense feina.

Perquè, conseller, si bé és cert que l'EPA ens dona indicadors de canvi, indicadors que cal ser cautelosos a l'hora d'analitzar-los, però que ens permeten una visió més positiva del futur, com és el fet que hi ha una rebaixa de l'atur i alhora un increment de l'ocupació, també és cert que a dia d'avui a Catalunya hi ha una situació d'atur greu. Una situació d'atur greu, però ara amb un agreujant afegit, perquè, tal com hem denunciat en múltiples ocasions, el Govern de Catalunya disposa de menys de la meitat dels recursos que fa dos anys per fer-hi front, ja que el Govern de l'Estat ha retallat en un 57 per cent els diners per fer polítiques actives d'ocupació i, per tant, per donar respostes a les persones que es troben en aquesta situació d'atur, fet del tot incomprensible tenint en compte, hi insisteixo, el nivell d'atur que hi ha.

Sí, mentre l'atur augmentava, el Govern espanyol ens disminuïa esgarriposament els diners per fer polítiques actives d'ocupació, per donar respostes, al cap i a la fi, a les persones, per fer front a una millor ocupabilitat d'aquestes persones. I el SOC és l'instrument per fer aquestes polítiques actives d'ocupació i, per tant, el SOC té com a missió incrementar l'ocupabilitat de les persones, és l'instrument clau per donar la resposta necessària a les persones que es troben a l'atur. Per assolir aquest objectiu, millorar l'ocupabilitat de les persones, el SOC compta amb una sèrie de serveis, programes, com són el servei d'orientació professional, els serveis de formació, els diferents programes d'ocupació, la realització d'un diagnòstic individualitzat a les persones en atur. I, per tant, conseller, nosaltres volíem saber quin és el nombre de persones beneficiàries de tots aquests programes del SOC durant l'any 2013.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Sí, hem de recordar una vegada més que amb un context molt complicat i difícil el Govern central continua prenent decisions que no són gens coherents amb les prioritats que, d'una banda, es declaren, d'altra, evidentment, reclama la nostra societat. Hem passat de disposar de 450 milions d'euros per a polítiques actives l'any 2011 a mantenir-nos amb una xifra de 193 milions d'euros l'any passat, o que es congelen pràcticament també per enguany. I, d'altra banda, polítiques que també són d'alguna manera tan contradictòries com les d'apujar les cotitzacions socials, incrementar la fiscalitat afectant la renda dels treballadors o apujant el cost de l'energia d'una manera desmesurada. Malgrat això, a Catalunya empresaris, treballadors, la concertació i, en definitiva, el dinamisme de la gent empenedora està portant que en el darrer any per primera vegada en sis anys s'hagi creat ocupació neta, més de 54.000 llocs de treball nous, mentre que a la

resta d'Espanya encara se n'han destruït 250.000. Alguna cosa de diferent hi ha en el substrat del país i també, modestament, deu ajudar l'acció del Govern.

Anant a la pregunta que vostè em feia, recordar que, l'any passat, 265.537 persones van ser ateses d'una manera o altra pel Servei d'Ocupació de Catalunya, 110.000 en l'àmbit de l'orientació, 127.000 en formació, 22.000 persones en temes relacionats amb contractació i 6.000 persones relacionades amb programes de desenvolupament local. A més, el portal Feina Activa o també el Consorci Formació Contínua, que atorga altres línies de suport. En definitiva, aquestes 265.000 persones vénen a representar aproximadament un 42 i mig per cent de les persones aturades i registrades al Servei d'Ocupació, un esforç, per tant, important, que va en la línia de millorar l'orientació, la capacitació dels treballadors i, en definitiva, la competitivitat de les nostres empreses.

Per a aquest any, el 2013, amb les convocatòries del 2013, arribarem, al llarg del 2014, fins a 273.000 ciutadans, un 43,7 per cent de les persones inscrites al registre d'atur, amb programes de treball i formació per a treballadors que han deixat de percebre prestacions i subsidis d'atur o de llarga durada, per al Pla de xoc d'atur juvenil, per a programes de persones que provenen de la renda mínima d'inserció o també per a persones treballadores que cobren subsidi d'atur per intentar reinserir-les en els circuits laborals. Un esforç important que a través del...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...Servei d'Ocupació i amb la concertació amb el món local està... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre els objectius i les actuacions de la proposta de pacte de lluita contra la pobresa.

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les actuacions de la proposta de pacte de lluita contra la pobresa (tram. 310-00225/10)

La formula l'il·lustre senyor Ferran Falcó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Consellera Munté, els darrers dies, en les darreres setmanes, han aparegut informacions i s'han fet afirmacions en relació amb la pobresa a Catalunya que, des del nostre punt de vista, des del punt de vista d'aquest grup parlamentari, mereixen un pronunciament davant d'aquesta cambrà per part del Govern de la Generalitat.

Precisament el dimarts passat es va presentar davant de les entitats de l'anomenat «tercer sector» la proposta de pacte de lluita contra la pobresa. No és aquesta una resposta a les afirmacions que, com deia, sobre aquest assumpte, s'han fet des de diversos estaments en les darreres setmanes; tampoc no és una coincidència; en tot cas, és una conseqüència de la feina que el Govern de la Generalitat ha estat fent en els darrers mesos i que ha donat lloc a un grup de treball que va començar a treballar fa uns quants mesos en aquesta matèria i del qual la setmana passada es presentaven els principals eixos de les conclusions i de les feines que caldrà fer a partir d'ara.

És per tot això, és per deixar clar quin camí s'ha fet, quin es fa avui, quin s'està dissenyant per al futur en matèria de pobresa, que és d'interès d'aquest grup parlamentari que la consellera ens pugui respondre amb quins objectius, sobre quins eixos, amb quins recursos, amb quines complicitats planteja desenvolupar el Govern la proposta de pacte de lluita contra la pobresa a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable consellera Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, em pregunta vostè sobre aquesta proposta de pacte i els seus objectius, que no són altres que els de sumar esforços per combatre l'impacte de la crisi econòmica sobre les persones, reforçar els mecanismes de detecció i de prevenció i prioritzar els recursos disponibles envers la inclusió social. I efectivament, com vostè deia, treballem des del conjunt del Govern de la Generalitat, al costat de les entitats socials, municipalistes, col·legis professionals, amb aquest grup de treball que vostè esmentava i que va originar un document de base sobre el pacte. Divendres tindrem ocasió de discutir-ho amb vostès, amb els grups parlamentaris, ja que no podem oblidar que aquest pacte és conseqüència d'una moció parlamentària, com també farem tots els esforços per implicar i per tenir la màxima participació i consens d'altres entitats i dels agents socials.

A Catalunya la taxa de risc de pobresa l'any 2011, segons Idescat, era del 19,1 per cent, però és que el 2006 era del 19 per cent. I, si ens fixem en la població menor de setze anys, l'any 2011 era del 26,4 per cent, però és que el 2006 era del 22,2 per cent; i el 2011, com deia, del 26,4 per cent. Amb això vull dir que la situació en aquests moments és molt més complexa, evidentment que sí, però que en els moments de bonança econòmica no es va saber lluitar contra la taxa de pobresa i de desigualtat, com tampoc trobar solucions per afavorir la inclusió social de determinats col·lectius. I això no només ho diem nosaltres; també ho diu, per exemple, el manifest del IV Congrés del Tercer Sector Social o informes d'UNICEF o de la Fedaia o del mateix CAPSIF.

Tornem al pacte, que conté 148 actuacions, 181 indicadors i un pressupost global de 850 milions d'euros. I tal com vam anunciar, dels cinc eixos —dels cinc eixos de pacte— n'hi ha un de prioritari i d'específic de lluita contra la pobresa infantil al qual es destinaran 218 milions d'euros per millorar la protecció dels infants i dels joves en situació de vulnerabilitat, mitjançant polítiques socials, educatives i de salut.

Però permeti'm fer esment, concretament, de la dotació addicional de 3 milions d'euros que destinarem a reforçar els centres oberts i altres serveis d'atenció diürna fora de l'horari escolar, ampliant places, com també la cobertura d'aquests serveis els mesos d'estiu allà on la demanda ho requereixi. Tot això, en estreta vinculació amb les entitats socials, que una vegada més expressen la seva disposició a assumir compromisos concrets al costat del Govern, i també al costat de les entitats locals, amb una gran aportació, la seva, en la lluita contra la pobresa. Una actuació conjunta, una aliança que ve de lluny, que la necessitem per afrontar...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...tant la pobresa estructural com... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions amb relació al Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions amb relació al Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter (tram. 310-00226/10)

La formula l'Il·lustre senyor Xavier Dilmé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Dilmé i Vert

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, el Parc Natural del Montgrí, les Medes i el Baix Ter era una eina llargament esperada per l'Empordà, que el veia com un valor afegit en una zona d'alt interès ecològic, però també d'alta activitat humana, sigui agrícola, ramadera o turística. Malauradament, la pèssima gestió dels responsables de la conselleria de Medi Ambient en el període 2003-2010 va provocar que aquell territori, que volia rebre esperançat el parc, acabés mobilitzat majoritàriament en contra no del parc, sinó de com es volia crear aquesta figura de protecció: sense diàleg, sense generar complicitats, imposant-la a institucions, propietaris, empresaris i a ciutadans en general, sense participació, sense ni tan sols respondre a les al·legacions fetes i amb falses promeses de finan-

çament, sense, en resum, cap respecte a la gent que al llarg generacions havia fet possible que a dia d'avui quedés alguna cosa per protegir en aquesta zona de l'Empordà.

Sabem que el Govern, i especialment el seu departament, ha hagut de treballar de valent per refer els ponts i restablir complicitats, per aconseguir en definitiva que el territori tornés a creure en aquesta figura, que és de protecció però, hi insistim, també ha de permetre al mateix temps que la gent pugui continuar vivint i treballant dins el seu àmbit.

Per això el 14 de gener, per acord del Govern, es crea la junta del parc, amb una composició que deixa clar el pes majoritari de les institucions i entitats de l'àmbit del parc. Tothom s'hi troba representat, en un ple-nari ampli, i s'assegura la plena operativitat del dia a dia amb la creació d'una permanent. Podem dir, per tant, que el compromís de Convergència i Unió adquirit en el seu dia amb el territori, un compromís que després ho va ser del Govern, un compromís de país, va endavant i de forma satisfactòria. La creació de la junta és aquesta primera conseqüència objectiva de la feina feta.

I per això, conseller, volem saber des del nostre grup quins són els passos següents; en definitiva, quin serà el capteniment del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural amb relació al Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, un cop aprovat, com hem dit, el Decret 6/2014.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre... (*Remor de veus. Pausa.*) Continuem? (*Pausa.*) Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies. Veig que la seva intervenció ha estat aplaudida entusiastament; per tant, la veracitat del que vostè ha dit, doncs, és manifesta. (*Rialles.*) No, no, i ho dic per vostès, perquè han aplaudit vostès, eh?

Bé, com vostè diu, nosaltres el dia 14 de gener vam fer aprovació d'un decret que aprovava la composició de la junta rectora d'un espai singular, un espai singular que per nosaltres és molt important. Hi ha dos reserves naturals parcials, hi ha una reserva natural integral i després hi ha una singularitat d'aquest espai. Per què és singular, aquest espai? Perquè ens toca des del llindar marítim, passant per la natura, pel sector forestal, i també per una gran quantitat d'activitats que es desenvolupen en la zona. Això requeria, des del nostre punt de vista –vostè ha fet referència també al compromís– un procés intens de negociació i de diàleg, sobretot amb el territori, per bastir un model, un nou model de gestió del parc en aquest cas, que vol comptar amb el que són el territori, les institucions i,

sobretot, la capacitat del mateix territori de generar riquesa.

Quins objectius perseguim amb aquest parc natural? Primer, protegir, i després, gestionar. Un parc natural que només es protegeix és insuficient i un parc natural que només es gestiona és insuficient. Crec que aquest model que estem construint *bottom up*, de baix cap a dalt, intenta buscar aquesta manera de poder fer les coses amb consens, amb participació i amb transparència.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres el que fem és dividir en tres blocs la composició del consell rector, de la junta rectora, per fer possible que hi hagi una àmplia representació, que ha de ser, a través del vot ponderat, representativa del que són les entitats, les institucions, els ajuntaments i els gestors en el territori; amb mesures també, òbviament, que passen per agilitzar la gestió i intentar el desbloqueig que en alguns casos i en alguns moments s'ha pogut produir en el moment de la presa de decisions. I és previsible –li ho anuncio també– que la constitució de la nova junta serà convocada perquè sigui durant el mes de març que es convoqui i es prengui possessió d'aquesta nova junta rectora del Parc Natural del Montgrí, de les Illes Medes i del Baix Ter, per fer possible, hi insisteixo, aquest nou model de gestió dels parcs, que pretén combinar, d'una manera sostenible, òbviament, el que és la protecció amb la gestió d'una manera responsable també, de baix cap a dalt, des del mateix territori, com una manera també d'intentar ajudar que el territori pugui desenvolupar-se amb les seves singularitats, però també amb les seves potencialitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la negociació dels convenis de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Pregunta

al Govern sobre la negociació dels convenis de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 310-00221/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. El 18 de juny passat, Govern, patronals, sindicats, signaven l'Acord per al suport i acompanyament als processos de negociació col·lectiva en ultraactivitat, un instrument perquè no decaigui la vigència dels convenis, una via, segons paraules del conseller Puig, per evitar la conflictivitat laboral, per promoure l'entesa i el diàleg.

Doncs, mirin, a la primera de canvi que el conflicte s'ha donat en una empresa pública que depèn de la Generalitat de Catalunya, l'entesa i el diàleg s'han quedat en un calaix. El divendres 31 de gener la direcció de la

Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals tancava la negociació dels convenis de TV3 i Catalunya Ràdio i donava per extingida la ultraactivitat dels convenis vigents.

Senyor Homs, vostès està pel *diàleg* i per restablir aquest clima de confiança necessari per a la negociació? Farà que la direcció de la corporació compleixi allò que el Govern signa, com aquest acord que li esmentava abans? I, per tant, farà que torni a donar vigència als convenis i es reprengui la negociació en un marc de mediació?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, fins on jo sé..., coneix tan bé com jo, diguem-ne, quin és el terreny de responsabilitats de cadascú en una corporació que volem independent del Govern, no?; em sembla que és d'aquesta manera. Però fins on jo sé el que li puc garantir i assegurar és el que ha expressat el mateix president de la corporació, que és que les condicions laborals contingudes en el conveni que ha extingit i que era conegut que això seria d'aquesta manera, doncs, són perfectament vigents en aquests moments, no? Les condicions laborals que establia el conveni són perfectament vigents en aquests moments. I el desig i la convicció que fins i tot li puc dir que tenim com a govern és que aquesta negociació pugui reprendre's un cop s'hagi constituït, doncs, la comissió negociadora per ambdues parts, a partir d'aquest dia 20 de febrer i, per tant, dins d'aquest mateix 20 de febrer.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Senyor Homs, una cosa és la independència que vulguem i una altra és la que tenim. Vostè té dues opcions: com a govern, posar eines per a la solució d'aquest conflicte, amb els mateixos acords que el Govern ha signat, utilitzant aquestes mateixes vies, o bé atiar el foc del piròman senyor Duarte, que només està fent que incendiar el conflicte social a TV3 i Catalunya Ràdio una vegada i una altra.

I vostès, govern..., el seu departament té solucions possibles. Vostè té una partida en el seu departament de 7 milions i mig que, segons expliquen els seus socis d'Esquerra, ha de servir precisament per eixugar el dèficit que té la corporació. O és que no la volen per a això? Això és responsabilitat seva, senyor Homs. Acti-vi-la. Vostè, com a govern, també té la possibilitat de posar les eines de mediació perquè es reactivi en un clima de diàleg la negociació sobre tot el conveni, no només sobre els sous. Estan per la labor, senyor Homs, o només volen aprofitar aquesta reforma laboral que

vostès van aprovar per fer allò que està aconseguint, que és reduir a la mínima expressió els drets dels treballadors i, per tant, degradar els professionals i degradar de retruc la televisió i la ràdio públiques de Catalunya?

Per cert, senyor Homs, a vostè no el preocupa que tot aquest conflicte hagi posat al descobert que els mateixos professionals de TV3 i de Catalunya Ràdio posen en dubte la pluralitat informativa dels mitjans audiovisuals públics de Catalunya? No el preocupa que hagi plegat en bloc el Consell Professional de TV3?

La presidenta

Senyora diputada... Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, posarem i he posat i hem posat des del Departament de la Presidència, des del Govern, totes les eines disponibles de cara a un bon desenllaç en la negociació d'aquest conveni col·lectiu. Vostè sap que qualsevol negociació d'un conveni col·lectiu té moments de tota mena. Hem de procurar que això arribi a bon port. I, òbviament, des del punt de vista del Govern de Catalunya hi farem tot allò que estigui al nostre abast i més –tot allò que estigui al nostre abast i més. Ho pot donar per fet, aquest és el nostre compromís, com no pot ser d'una altra manera.

Nosaltres, a més a més, com a govern, el que procurem complir són els compromisos d'aquest Parlament, els mandats que tenim des del punt de vista, doncs, del contracte programa, de tirar endavant l'estabilitat, l'assegurament de l'aportació financera per part de la Generalitat de Catalunya d'acord amb el contracte programa, d'acord amb les previsions pressupostàries, totes elles, eh?, i òbviament també tot aquell compromís que es deriva d'aquest mateix Parlament, de la modificació de les lleis relatives al món audiovisual que ens permetin aprofundir en una governança que ens doni garanties millors per a tot. Jo crec que les condicions el Govern les està creant en aquest sentit, tant des del punt de vista de la governança com des del punt de vista, òbviament, de la disponibilitat pressupostària, dins d'un context que –de vostès és conegut– és el que és, en qualsevol cas molt lluny d'altres opcions que hi ha a altres latituds amb relació a les televisions públiques, que, per descomptat, són models que no compartim de cap de les maneres.

Gràcies, senyora presidenta, senyora diputada.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les declaracions del ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient amb relació a la participació en el cofinançament del Pla de desenvolupament rural 2014-2020.

Pregunta

al Govern sobre les declaracions del ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient amb relació a la participació en el cofinançament del Pla de desenvolupament rural 2014-2020 (tram. 310-00222/10)

Té la paraula, per preguntar, l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Conseller, la pregunta la hi faig a vostè, però després d'escoltar les declaracions de la diputada López l'interpel·lo no només a ella, sinó a tot l'hemicicle, perquè crec que és important tenir les coses clares quan parlem d'una qüestió tan important com és la política agrària comunitària, per tant, la política europea.

Després de llargues negociacions –això ha estat un part més enllà del part d'una elefanta, han sigut molts mesos de negociacions a Europa–, el ministre Arias Cañete arriba a Madrid dient-nos que ha aconseguit 500 milions més d'euros per a la nova PAC, i després de les reunions de les conferències sectorials amb els consellers d'Agricultura de les diferents comunitats autònomes no només diu que ha aconseguit més diners, sinó que al final de tota la conferència ens comunica que l'Estat espanyol només aportarà un 30 per cent dels recursos a cofinçar el PDR 2014-2020. Bé, això vol dir que l'Estat espanyol perdrà 2.000 milions d'euros i Catalunya perdrà 140 milions d'euros durant aquest període.

Quan es parla de política agrària comunitària i, sobretot, quan en campanyes electorals o fora de campanyes electorals es fa demagògia dient que si Catalunya surt d'Europa el que ens passarà és que perdrem aquests fons comunitaris, el que s'hauria d'explicar ben clar és que Catalunya aporta a la Unió Europea cada any, anualment, entre 2.500 i 3.000 milions d'euros; que el 66 per cent del pressupost comunitari va a política agrària comunitària; que amb aquest 66 per cent, en números, si agafen una calculadora, els sortiran 1.650 milions d'euros dels catalans que van a política agrària comunitària. Els puc dir que el 2012 es van liquidar a Catalunya 500 milions.

Bé, és una bona, bonica manera de poder veure que això que si sortim d'Europa perdrem fons comunitaris és absolutament i rigorosament fals. No facin demagògia amb aquestes coses, perquè estan perjudicant el primer sector econòmic del país, el sector econòmic que està tirant endavant les exportacions i l'economia del país, i, a més a més, estan perjudicant les persones que vivim al territori, perquè el PDR, els plans de desenvolupament rural, el que fan és dinamitzar els territoris.

Conseller, què pensa fer, com pensa donar suport al país perquè aquesta retallada no s'apliqui? I, si vol un suggeriment, nosaltres l'acompanyarem amb molt de gust a internacionalitzar com Espanya malbarata recursos públics de la Unió Europea, de tots els europeus (*remor de veus*), que tots els diputats europeus

catalans puguin demanar a Brusselles comptes de què passa amb aquest malbaratament de recursos.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies. Senyor diputat, la realitat acaba de superar la ficció: fa uns moments el ministre Montoro acaba d'anunciar al Senat que la retallada –paraules seves– del 30 per cent al *desarrollo rural* és perquè no és un tema de la seva competència; diu el senyor ministre Montoro que el desenvolupament rural no és un tema de competència de l'Estat.

Si és així –si és així–, per què no m'expliquen per què l'Estat ha fet un PDR estatal, si no té competència? Si és així, per què l'Estat ha fet un PDR... (*Veus de fons.*) Sí, li contesto al senyor Dionís, sí, sí. (*Remor de veus.*) Però la miro a vostè. No pateixi –no pateixi–; sé perfectament qui m'ha fet la pregunta, i li contestaré a ell. Si és així, per què l'Estat es reserva més de 300 milions d'euros pel PDR estatal, que no vol donar a les seves autonomies, quan l'Estat –ministre Montoro *dixit*, fa uns moments– no té competència? És un insult a la intel·ligència, és un menysteniment a la legislació i a més a més és un menysteniment al que és el sentit comú i el desenvolupament rural d'aquest país, admetre aquestes declaracions en una institució pública d'un ministre que teòricament..., en fi, no qualifico.

Senyors diputats, jo els emplaço, els emplaço, d'acord amb aquestes declaracions, que aquest Parlament, de la manera que vostès decideixin, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que donen suport al Govern..., a presentar una propera interpellació per prendre un acord en aquest Parlament per demanar que l'Estat elimini totes les direccions generals que fan referència al desenvolupament rural, si ells és que no tenen competència. A veure què votaran vostès, senyors diputats del PP? El ministre Montoro diu que no tenen competències i que per això no ens dona diners. No cal sortir de la Unió Europea per no tenir diners de la Unió Europea, només cal quedar-nos aquí com estem perquè l'Estat espanyol no ens doni els diners de la PAC que necessiten els agricultors (*aplaudiments*) i els pagesos d'aquest país i que vostès estan negant en aquests moments. Això no té vergonya; és una vergonya el tracte que vostès estan donant en aquests moments al món rural català.

Senyor diputat, comparteixo amb vostè les preocupacions. Nosaltres podem perdre en aquests moments entre 110 i 140 milions d'euros, de desenvolupament rural. Vostè sap que això va directament a incorporació de joves, vostè sap que això va directament a modernització d'explotacions, a plans de millora..., i a perdre compe-

titivitat del nostre sector, que en aquests moments està tenint uns índexs molt importants i molt interessants, com deia abans, de qualitat, de seguretat alimentària, d'exportació i, per tant, de presència internacional, incrementant, com deia, les exportacions. I això no ho podrem evitar si l'Estat no canvia d'opinió.

Per tant, els emplaço que facin això...

La presidenta

Senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

Pregunta

al Govern sobre l'actuació policial al Centre Social Can Vies, de Barcelona, el 29 de gener de 2014 (tram. 310-00223/10)

La pregunta següent és sobre l'actuació policial al Centre Social Can Vies, de Barcelona, el 29 de gener del 2014. La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, li demano disculpes, però primer m'hauré de referir a unes paraules que s'han produït en aquesta sessió de control que ens semblen d'extrema gravetat i no pensem deixar passar per alt.

El senyor Carrizosa, de Ciutadans, ha fet una comparació que és insultant a la memòria històrica d'aquest país i a la memòria de partits democràtics d'aquesta cambra. *(Remor de veus.)* El senyor Carrizosa potser ignora que la totalitat dels diputats d'aquesta cambra o varen ser afusellats o varen anar a la presó o varen ser exiliats.

La comparació que vostè ha fet del nostre partit amb Franco o de Convergència i Unió amb Franco és un insult a la memòria... *(Remor de veus.)* El senyor Carrizosa ignora que el fundador d'Unió Democràtica, quan feia un viatge oficial en nom del Govern de la Generalitat, va ser detingut i afusellat. El senyor Carrizosa ignora que quaranta... *(Forta remor de veus.)* Escoltin!, escoltin per una vegada a la vida, escoltin el que no volen escoltar: 45 alcaldes d'Esquerra Republicana afusellats, 793 militants d'Esquerra Republicana afusellats entre l'any 38 i l'any 40!

La presidenta

Senyor Amorós, senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Facin el favor de no insultar la memòria!

La presidenta

Senyor Amorós, ha dit unes paraules i s'ha passat quasi un minut; per tant, li queda un minut i mig.

Oriol Amorós i March

I en altres països democràtics aquest insult a la memòria és delictiu. I volem fer-ho constar.

La presidenta

Senyor Amorós!

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, el tema pel qual havia entrat la pregunta. Amb el seu permís. El passat 29 de gener, senyor conseller, es va produir un desplegament policial per fer un registre al Centre Social de Can Vies que, al nostre entendre, pel que fa el disseny de l'operatiu... Nosaltres volem aprofitar aquesta ocasió per també subratllar una vegada més el nostre suport a la feina dels Mossos d'Esquadra. I li preguntem específicament pel disseny de l'operatiu.

Per fer un registre es varen mobilitzar més de dos-cents agents, un nombre important de furgonetes, que ara li demano. Ens sembla un operatiu que no compleix els principis d'idoneïtat, de mínima intervenció, de congruència entre mitjans i necessitat, perquè al final tampoc varen fer cap detenció; al final varen trencar una porta, varen trencar un envà, varen endur-se objectes legals que tothom té a casa seva, varen endur-se els bastons de la colla de bastoners i no varen fer cap detenció. Això sí, varen fer una retenció i incomunicar sis persones durant onze hores.

Miri, que els Mossos d'Esquadra compleixin un requeriment judicial del Jutjat d'Instrucció número 19 ens sembla normal, ens sembla correcte i ens sembla que és la seva feina; que els Mossos d'Esquadra facin la seva feina, per descomptat, ens sembla bé, i tenen el suport del nostre grup. El que no ens sembla gens bé és aquest desplegament desproporcionat, que entenem que afecta i perjudica la imatge dels Mossos d'Esquadra, com va passar, per cert, també en la manifestació d'aquest dissabte a Sabadell, on també hi va haver un operatiu desproporcionat per després...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...que no hi hagués cap detenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable conseller d'Interior, senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores, senyors... Senyor diputat, anant a la resposta de la seva pregunta, jo crec que hem de situar les coses en la se-

va gènesi. El dia 12 d'octubre un grup de dotze-quinze persones, sortides precisament del centre de Can Vies, algunes d'elles amb el rostre ocult, doncs, varen accedir a la cruïlla entre la plaça de Joan Corrades i el carrer Farell, i varen agredir vuit persones que procedien –procedien– molt probablement –no, sense «molt probablement»– de la manifestació que s'havia fet a dalt a Montjuïc, a la plaça de Sant Jordi, de signe ultradretà, i aquestes persones sortides de Can Vies van fer un conjunt d'agressions, de manera que hi va haver fins a quatre víctimes, de diferent naturalesa, que van requerir assistència mèdica. Alguns dels testimonis, doncs, han declarat, en el seu moment, davant de la mateixa policia, doncs, que això s'havia fet als crits de «fatxes de merda», «us volem matar», etcètera, no?

Per tant, a partir d'aquí la policia va fer allò que s'esperava, que és obrir les diligències, posar-ho en coneixement de l'autoritat judicial, en aquest cas el Jutjat d'Instrucció número 19 de Barcelona, i a partir d'aquí –a partir d'aquí–, doncs, el dia 28 de gener –vostè deia: «No es va fer cap detenció»; és que les detencions s'havien fet el dia abans–, el dia 28 de gener, també per manament judicial... –i voldria que s'entengués que els manaments judicials no són de lliure compliment, per entendre'ns; són simplement acatats pel Cos de Mossos d'Esquadra–, i, per tant, en aquest sentit, es va complir i es van fer aquestes vuit detencions. Recordo que una d'aquestes persones va ingressar a presó, i a les altres, doncs, s'han imposat algunes mesures cautelars mentre duri la instrucció del cas, consistents, entre d'altres, doncs, a no poder-se acostar a les víctimes o a no poder assistir a manifestacions i concentracions. Per tant, sí que hi havien, prèvies, unes detencions.

I certament el dia 29 de gener es va procedir a l'entrada... Jo no ho qualificaré, perquè no em correspon..., jo crec que no correspon a la instància política dimensionar els operatius policials; el que sí que correspon és dir que es facin amb la proporcionalitat que s'escaigui. I aquesta és la instrucció permanent que té el Cos de Mossos d'Esquadra. I jo crec que es va dimensionar correctament. Fixi's que, tant en l'episodi que vostè relatava de Sabadell com en aquest operatiu, sí, hi va haver una forta presència policial, però tampoc hi va haver, doncs, cap incident. Per tant, jo també valoro molt positivament aquesta presència en molts casos dissuasiva.

Per tant, en compliment d'aquesta ordre judicial, el que es va fer és accedir, doncs, al centre de Can Vies per agafar aquelles proves que la judicatura considerava pertinents que poguessin, d'una o altra manera, demostrar el vincle entre aquestes persones que havien comès aquesta agressió. Per tant, no era una actuació contra Can Vies, en abstracte, sinó, doncs, relacionada amb...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...les actuacions que s'havien fet el dia abans, i particularment... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent... *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)* Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Per una qüestió d'ordre, del fet que s'acaba de produir. El senyor Amorós ha fet una...

La presidenta

Doncs, no. No, senyora Mejías, no té la paraula per aquesta qüestió d'ordre. En les preguntes, tothom fa al·lusions. Si hagués de fer cas de totes les al·lusions, no acabariem. Per tant, no té la paraula.

Continuem.

Pregunta

al Govern sobre les fórmules impositives que graven els habitatges buits que són propietat d'entitats financeres (tram. 310-00219/10)

La pregunta següent és sobre les fórmules impositives que graven els habitatges buits que són propietat d'entitats financeres. La formula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. El 22 d'abril de l'any passat el conseller Santi Vila va anunciar que el Govern crearia un impost per gravar els pisos buits que té la banca i diverses promotores. Ens deia que el Govern ho incorporaria a la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2013. No hi van haver pressupostos, el 2013, i no es va incorporar. Però sí que hi ha hagut Llei d'acompanyament el 2014 i no s'ha incorporat.

I voldríem saber quan el Govern pensa aprovar aquest impost i portar-lo al Parlament.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, efectivament, el Govern de Catalunya compartim l'interès i la necessitat de tirar endavant aquesta iniciativa. Aquesta és una iniciativa, però, que s'ha de fer amb totes garanties i amb tota seguretat, que l'excés de motivació no ens faci baixar el rendiment.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Ni el Govern ni la majoria parlamentària que el sustenta. Convergència i Unió i Esquerra Republicana

de Catalunya segueixen donant voltes a la normativa. Deu mesos han passat des que vostè va fer aquest anunci. Lents, molt lents, senyor conseller.

Miri, són moments excepcionals, i com a tal s'han de trobar solucions efectives, cal actuar de forma contundent per evitar que totes les conseqüències de la crisi les acabin assumint les famílies. Les entitats financeres, que són una part important i que són responsables en part d'aquesta crisi, han rebut ajudes milionàries de recursos públics per sanear-se, a canvi el que tenim són milers de famílies desnonades, milers de famílies sobreendeutades. Per cert, vergonyós que ahir al Congrés dels Diputats la majoria del Partit Popular impedís la tramitació d'una llei aprovada per aquest Parlament, per majoria de tots, fins i tot del Partit Popular.

Senyor conseller, molts ajuntaments han pres la davantera al Govern: en aplicació d'una llei que és vigent, la Llei d'habitatge, de l'any 2007, han començat a obrir expedients i a sancionar les entitats bancàries per tenir pisos buits.

Per nosaltres l'objectiu ha de ser, en línia amb el que proposen entitats socials i sindicats, generar un fons social d'habitatges públics i de lloguer a partir d'habitatges desocupats, i que el lloguer no superi el 30 per cent dels ingressos familiars; recuperar el lloguer forçós que ja estava a la Llei d'habitatge i que vostès van derogar; prioritzar l'ús social dels habitatges davant de l'ús econòmic; intervenir també públicament en els preus màxims dels preus del lloguer, com ja fan altres països de la Unió Europea, per exemple, Alemanya.

Miri, amb la crisi a Catalunya també han augmentat l'escletxa social, les desigualtats socials. I per nosaltres aquesta llei hauria de donar resposta a la demanda alarmant de llars que han estat i són desnonades o que tenen dificultats insalvables per poder accedir a un habitatge.

En resum, aprovin la llei i portin-la ja al Parlament per poder-la debatre.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Bé, crec que d'entrada hem de constatar que el simple anunci de la promoció d'aquesta llei ja ha tingut alguns efectes positius. Fixi's vostè que els darrers mesos hem aconseguit tancar importants acords amb les diverses entitats financeres, que han de ser subjectes d'aquest estímul, eh?, perquè hem insistit sempre que aquest era un impost que es creava sense cap tipus d'ànim recaptatori, sinó senzillament per estimular les entitats financeres i les empreses que en aquests moments disposaven d'un parc d'habitatges nou buit, eh?, a disposició i amb ànim de posar-lo al mercat.

CatalunyaCaixa, quatre-cents habitatges, que van conveniar amb el Govern de Catalunya que es posaven ja a disposició de l'agència; Bankia, un acord que es produirà la setmana que ve, el dimecres, 230 habitatges

que es posaran també a disposició, o un acord amb la Sareb, que arribarà les properes setmanes, i que posa en disposició sis-cents habitatges nous. Per tant, el simple anunci que estem determinats a tirar endavant aquest impost jo crec que ja ha generat alguns aspectes positius.

Quant a la iniciativa dels ajuntaments, el Govern de Catalunya hem manifestat que la compreníem, que era lògic que una administració amb una ànima social ferma es preocupés d'aquesta qüestió; no podem tolerar que hi hagi vuitanta mil habitatges buits en el nostre país, en aquests moments, nous. De fet, si tenim en compte els usats, alguns càlculs ens els xifren en més de quatre-cents mil. Per tant, és lògic que els diversos ajuntaments de Catalunya, de tots els colors, hagin pres la iniciativa.

En aquest sentit, només volem fer notar el que li deia jo al principi amb un títol genèric, que l'excés de motivació no ens faci baixar el rendiment. És evident la feblesa jurídica amb què algunes d'aquestes decisions s'estan prenent. I d'aquí que la Direcció General de Tributs hagi estat treballant, eh?, intensament per garantir totes les exempcions necessàries i totes les bonificacions que facin realment aquest tribut un tribut just i factible i plausible, i que tingui el resultat que nosaltres esperem. Estem convençuts que el pot tenir. En aquests moments la gestació d'aquest impost és una gestació ja madura, el tenim a punt. Hem acotat molt bé el que farem, i en aquest sentit estic convençut que serà una iniciativa eficaç, que ens estalviarà que els ajuntaments hagin de resoldre amb molta precarietat, amb molta feblesa, una actuació sobre, en aquest cas, un subjecte, l'habitatge buit...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...que la mateixa legislació espanyola no... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la malnutrició infantil.

Pregunta

al Govern sobre la malnutrició infantil (tram. 310-00220/10)

La formula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conseller Boi Ruiz, malauradament, vostè passarà a la història com el conseller que tancava plantes d'hospitals i duplicava les llistes d'espera en un govern que treia els impostos a les famílies més riques d'aquest país. I, no content amb això, aquests darrers mesos vostè està protagonitzant

un dels episodis més tristos del Govern de què forma part: negar una vegada i una altra que a Catalunya hi ha malnutrició infantil. Avui, conseller, vostè té l'oportunitat d'esmenar-se, de retractar-se, de dir en seu parlamentària el que està passant a Catalunya, una realitat que veiem tots però que vostè no vol reconèixer, el que ens nega en preguntes parlamentàries però que reconeix l'Idescat, que reconeixen l'Agència de Salut Pública, el Síndic de Greuges, les entitats socials, els ajuntaments de Catalunya i el sentit comú, conseller.

Conseller, li prego que no torni a retorçar el llenguatge, ni a ocultar informació, ni a desviar les preguntes. Li'n faig dues. Quants nens i nenes avui mengen malament perquè són pobres a Catalunya? I el més important, conseller: digui'ns què pensen fer per acabar amb aquesta situació.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, l'informe a què vostè fa referència i la valoració que fa el Síndic de Greuges diuen el que diuen, eh?: que el sistema sanitari no detecta més que en nens visitats a l'atenció primària factors de risc de caure en malnutrició. Però tots sabem que altres serveis socials d'aquest país detecten nens que tenen dificultats en l'accés a l'alimentació. Tots els detectem, i el Govern està treballant conjuntament en tota una sèrie de mesures perquè aquests nens que poden caure en la malnutrició o poden estar en pràctica malnutrició siguin atesos.

El sistema sanitari, que és la meua responsabilitat, el que detecta en l'àmbit de l'atenció primària són un nombre de nens que estan en risc de patir malnutrició. Que, d'altra banda, sí que detectem, els serveis públics –i no ho podem negar ningú, és una evidència; no sabem quants–, que hi han molts nens que tenen dificultats per accedir a l'alimentació per raons d'aquesta crisi, fatal, econòmica que ens ha tocat viure. I aquesta és la realitat. I el Govern, com a tal, actua en conseqüència.

Separem els serveis sanitaris de la malnutrició. La malnutrició no és una responsabilitat únicament sanitària. Simplement, nosaltres, i tot el Govern, a cada un dels serveis públics intentem detectar aquests problemes per resoldre'ls.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Ara resulta que es passen la pilota, entre les conselleries. Conseller, ahir –ahir– la Creu Roja va anar al Palau de la Generalitat a dema-

nar diners, demanar diners per l'aliança humanitària per a l'alimentació infantil; no per a cap país d'altre continent: per a Catalunya. El que vol la Creu Roja és garantir que tots els nens i nenes catalans tinguin un –un– àpat al dia. No té res a dir-nos sobre això?

Ahir a la Comissió d'Infància, en aquest Parlament, el col·legi d'educadors..., ens deia el seu president: «Quantes vegades haurem de polemitzar en aquest país si hem de garantir o no un àpat al dia?» Ho hem de fer, conseller; ho hem de fer, consellers. Els socialistes ho tenim clar. El que no tenim clar, on són les seves prioritats. Perquè, per molt que diguin vostès, els pediatres volen actuar davant la malnutrició. La consellera Rigau està negant una de cada tres beques menjador que són necessàries a Catalunya; el conseller Puig està expulsant famílies de la renda mínima; la consellera Munté ens diu que hi ha un protocol que ningú coneix, ningú troba. Aquesta és la situació, un govern que té un problema de relació amb la veritat.

Però, més enllà de la seva actitud i la seva aptitud, nosaltres volem un govern que governi, en un moment que és molt difícil per a moltes famílies a casa nostra. Tornem-ho a intentar, conseller. Esperem que el debat monogràfic que farem sobre desigualtats serveixi per diagnosticar la situació...

La presidenta

Senyora diputada...

Eva Granados Galiano

...i per acordar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, il·lustre diputada, jo hi era, a la reunió amb la Creu Roja; vostè no, eh? Per tant, sabem la interacció que va haver-hi entre les organitzacions socials –que hi ha– i el Govern per front a totes les conseqüències que té la crisi econòmica. Jo hi era, vostè no.

Però, miri, acabaré contestant-li amb un escrit d'un periodista que vaig llegir ahir, que és aplicable a aquest cas i a molt altres. Diu: «Vivim un auge de la mentalitat de la resposta immediata, del llegir en diagonal, de concloure abans d'entendre, de deixar anar els prejudicis i rendir culte a l'espontaneïtat.» Permeti que li digui –i això ho afegeixo jo– que defensar el matís és el que determina el rigor, cosa que vostè no fa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el dispositiu i l'escorcoll policial del centre social Can Vies, de Barcelona, el 29 de gener de 2014.

Pregunta

al Govern sobre el dispositiu i l'escorcoll policial del centre social Can Vies, de Barcelona, el 29 de gener de 2014 (tram. 310-00216/10)

La formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Conseller, amb relació, també... –ja se l'ha interpellat aquest matí... Deia un conservador com Churchill que democràcia és que truquin a la porta a les sis del matí i sàpigues amb tota certesa que és el repartidor de la llet. No és precisament el que va passar a Can Vies el passat 29 de gener, de matinada. Li preguntem novament pel dispositiu, no tant per l'operació, pel manament judicial a què vostè feia referència, que li hem de dir que és una mentida sencera. És un manament judicial, efectivament, però és una autorització judicial que demana Mossos per demanar una tesi pròpia elaborada per la divisió d'informació, que després ens hi volem referir com un dels problemes que també tenen les polítiques públiques de seguretat.

Li preguntem, en concret, pel tipus de desplegament: la meitat de la brigada mòbil, unitats 1, 3 i 5. Li demanem pels danys i els desperfectes: tres portes trenca-des, una paret tirada a terra d'un centre social cultural on conviuen moltíssimes entitats socials, i s'ha criminalitzat sencer el centre social Can Vies. I la retenció il·legal de set persones durant onze hores, que no són els detinguts, senyor conseller, del dia anterior, a què feia referència, són les set persones que també pernecten i viuen a Can Vies, que són inquilins. Com es pot tenir...? I, òbviament, la sostracció de material personal, de material de col·les de cultura popular, i també, greument, de material informàtic i personal que no té res a veure amb el motiu de la investigació.

I com a mostra només un botó: l'arxiu de *La Burxa*, el diari degà del barri, que fa quinze anys que existeix. Com és possible que la divisió central d'informació faci un festival, doni pals de cec...?, perquè, pel que hem sabut, també, amb relació a la investigació, poques coses se n'han trobat.

Gràcies, conseller... I finalment, també, qui paga les despeses, qui paga els cops de mall, qui paga tres panys i qui paga una paret sencera?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ho he dit en la pregunta anterior: l'actuació policial es va fer sota aquest manament judicial, que responia a tota aquesta investigació que he intentat, molt succintament –perquè hi ha poc temps–, doncs, relatar. I el manament judicial contemplava la possibilitat –i es va haver d'exercir, malauradament– que, si no s'hi podia

accedir, doncs, amb normalitat, es pogués fer l'ús raonable de la força per tal de poder-hi accedir. I això és el que es va fer. I no ho hem pas amagat mai.

Sobre el dimensionament del dispositiu, hi insisteixo... Vostès veig que certament coincideixen a dir: «Escolti, és que era sobredimensionat»; potser valoreu més això. Jo el que valoro més, en el cas abans particular de Sabadell que es feia, que s'esmentava, doncs, és que les conseqüències d'aquest, de la dimensió d'aquest, van fer que es pogués fer raonablement bé l'encomana, en aquest cas judicial, que teníem.

Què és el que pretenia la policia, atenent al mandat judicial? Doncs, molt fonamentalment, és trobar aquelles proves que poguessin provar judicialment una agressió que jo crec que considerem que és intolerable i inacceptable, vingui d'on vingui i vagi on vagi. Aquesta és la gènesi.

I a partir d'aquí es va fer, certament, aquest escorcoll, que va durar hores. Però permeti'm que en subratlli dos aspectes importants. Es va fer, evidentment –com no podia ser d'altra manera, però no ha estat dit per ningú, i jo sí que ho vull reiterar o subratllar–, amb la presència, evidentment, de l'autoritat judicial, que va aixecar la corresponent acta de tot allò que es va esdevenir, amb un escorcoll certament llarg, i en presència –i vostè ho coneix prou bé i és bo que es conegui– del lletrat dels mateixos ocupants de l'immoble. És a dir, amb la presència del mateix lletrat, en representació dels mateixos ocupants, es va fer aquest escorcoll, i en presència, evidentment, de l'autoritat judicial.

I el que es perseguia, doncs, era senzillament establir les proves d'allò que policialment se sospitava, i judicialment també, d'aquesta agressió, que convindrà amb mi que és, de totes totes, intolerable.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Conseller, no ens hem referit a la investigació, que entenem que ha de seguir un curs, però li diré quins incidents va provocar el dispositiu. Un: que totes les associacions de veïns –Centre Social de Sants, Can Batlló, Badal-Brasil i la Bordeta– protestessin pel dispositiu policial. I l'altre, que també és molt delicat, és la tesi que construeix la divisió d'informació; l'hem llegit: és absolutament un festival d'imaginació i de fantasia. I l'altre, també, que són tesis que després, malauradament, al que porten és que hi hagi persones a la presó, abusant de la presó preventiva, i d'una tesi que malauradament tornarà a...

La presidenta

Senyor diputat...

David Fernández i Ramos

...a recordar el ridícul d'una operació policial dels Mossos d'Esquadra... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Sí. Sí, hi insisteixo, senyora presidenta, vull dir, vam complir aquest manament judicial, i certament, doncs, de l'acta mateixa d'aquest escorcoll es desprèn que es varen decomissar des d'una destrat fins a diferents cadenats, fins a una llança, diferents pals, material informàtic..., amb l'objectiu clar, per un costat, d'establir aquesta prova, si és el cas –i això està *sub judice* i, per tant, ha de ser la justícia qui ho avaluï–, d'aquest vincle entre les persones que havien sortit de Can Vies i van cometre l'agressió; o bé si hi havia, entre aquest material, material sostret a les persones agredides; o bé una cosa tan important com aquesta –i això també és el que es perseguia des del manament judicial– és veure si tenim informació...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...sobre l'organització, doncs, d'aquest... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió d'empresaris i polítics celebrada a Fonteta (Baix Empordà), a què van assistir membres del Govern (tram. 317-00128/10)

I la primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. El passat 25 de gener, vigília del setanta-cinquè aniversari de les tropes franquistes a Barcelona, es produïa al municipi de Fonteta una reunió d'empresaris, semiclandestina, diguéssim, en tot cas, no pública o no mostrada als mitjans, hostatjada per l'empresari Luis Conde, en la qual hi va haver un notable desplegament institucional de la Generalitat, gairebé sense precedents: tres consellers, el mateix president; i també de l'Estat, dos ministres. Òbviament, també s'hi va reunir la patronal catalana, la ma-

drilenya, l'espanyola... També amb uns clars guanyadors d'aquesta crisi –que ja no és una estafa, fa molt temps que per nosaltres és una guerra oberta contra les classes populars–: «la Caixa», Banc Sabadell, Repsol, Agbar... Uns estratègies econòmics de primer nivell com Rodrigo Rato i Narcís Serra, entre altres també imputats, no?, per malversació i per altres delictes. I altres puntals de la nova política a l'alça a Catalunya: Pere Navarro i Alícia Sánchez-Camacho.

Nosaltres li demanem, sincerament, una sèrie de preguntes sobre aquesta reunió. Com a president i com a consellers, hi van anar en representació de tots nosaltres; per tant, expliqui'ns aquesta reunió que semblava més el món d'ahir que no pas el de demà, de rendistes, d'especuladors i d'alguna gent imputada. Què tal estan les elits, què tal estan les elits catalanes i espanyoles, li preguntem. Imaginem que satisfetes; estan guanyant de carrer aquesta partida. A banda de senyar-se, de menjar civet i de parlar del Barça i de Sandro Rosell, van parlar d'alguna cosa més interessant? Hi va haver diàleg dins les elits? A parer seu, senyor president, hi ha algú disposat a acceptar el fet democràtic d'un referèndum? O, en tot cas, quin nivell o quants pals a les rodes posaran?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, veig que té molt interès en el que es va comentar allà. Jo ho puc entendre. Però si vostè el que vol és conèixer l'opinió de totes aquestes persones, no cal que m'ho preguntis a mi, perquè jo parlo amb aquestes persones i amb moltes d'altres. Faci una cosa: els envia un escrit o els truca per telèfon, i segur que l'informaran de les seves opinions. Jo no sóc un intermediari entre vostè i aquestes persones.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

A veure, vostè hi va anar com a president de tots nosaltres, en representació i en funció del seu càrrec institucional. Hi va anar cridat, imaginem, perquè l'hostatjador d'aquesta reunió apellava que hi hagués diàleg entre unes elits i unes altres elits, entre uns empresaris i uns altres empresaris, entre uns governs i uns altres governs. Nosaltres ens referim i li preguntem sobre quin nivell de diàleg hi va haver, sobre si estan disposades, les elits, a acatar el fet democràtic d'un referèndum o s'hi oposaran, de quina forma ho faran, apellant també a la seva història i als seus posicionaments històrics. I creiem que el mínim és que vostè, després d'anar a una reunió en funció de president, ens pugui rendir uns mínims comptes en aquest Parlament i no despitis.

Nosaltres entenem que de diàleg n'hi ha d'haver amb molts altres actors, no només amb els empresaris, i

n'hi hauria d'haver amb la PAH, n'hi hauria d'haver amb els treballadors, n'hi hauria d'haver amb la gent...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...afectada per la pobresa energètica... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Bé, veig que canvia una mica l'orientació de la pregunta. Pensi que jo em reuneixo amb tot tipus de persones d'aquest país. Em puc reunir amb gent, doncs, que forma part del món empresarial, o del món polític –és obvi–, o de les relacions institucionals, i al mateix temps em reuneixo, no ho sé, ahir a la tarda pràcticament dues hores amb la Creu Roja, em reuneixo amb gent que està en el món del treball... Em reuneixo amb tot tipus de persones. I també amb aquest tipus de persones que vostè diu que estaven allà, que en aquest cas són persones que estan en el món econòmic, en el món professional, en el món empresarial i en el món polític.

Ja que em pregunta per la conversa amb els ministres –que ara ja és una pregunta més pròpia del president de la Generalitat, no?, ja no és només fer una tertúlia aquí, sinó què vaig parlar amb els ministres–: re. El tranquil·litzo o l'intranquil·litzo?, no ho sé. Doncs, miri, re. Els vaig saludar, això sí; suposo que no els importa que els saludï, no?, perquè és de persones educades, però a banda d'això res més. Vaig fer un petit comentari al ministre Soria sobre un tema d'energia, concretament sobre la cogeneració, que és un tema que importa moltíssim a moltes indústries catalanes, moltes d'elles bones i, a més a més, exportadores. Va durar un minut. I res més.

I de la resta de la gent, doncs, escolti'm, alguns coneixem les opinions d'algunes persones que ho manifesten públicament, i d'altres en sentit contrari, perquè hi ha de tot a tot arreu, senyor Arrufat –hi ha de tot a tot arreu. Entre aquest món econòmic, empresarial, professional, etcètera, hi ha gent que està més a favor d'aquest procés polític i gent que no hi està a favor. Què és el que és important, realment, i que vostès i nosaltres hi estem compromesos? Que els que hi estan a favor i els que hi estan en contra ho puguin expressar en una societat madura, responsable i democràtica. Que és què?, on? A les urnes, s'hi estigui a favor o s'hi estigui en contra. I vostès i nosaltres hi estem a favor, d'això.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les diverses veus que s'han manifestat amb relació als riscos polítics i jurídics que comportaria la independència de Catalunya (tram. 317-00127/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, aquesta setmana alguns representants de les empreses a Catalunya li han dit el que li diu Ciutadans des de fa uns quants mesos i que vostè no vol sentir, i ens ha dit de tot fins ara.

Miri, els empresaris alemanys, amb més de cinc-cents empreses representades en aquesta patronal i associació, adverteixen de riscos de la inestabilitat jurídica i política que representa la secessió de Catalunya de la resta d'Espanya i, en conseqüència, la sortida de la Unió Europea i de l'euro. El senyor Rosell, qui va ser president de Foment, i també ara de la CEOE i de tots els empresaris espanyols, adverteix del risc de trencament en les relacions humanes, la fractura social de què hem parlat aquí moltes vegades i que vostès neguen; el president dels empresaris del conjunt d'Espanya, català, i també expresident de Foment. El senyor Bonet, representant també del sector agroalimentari, també de Freixenet, defensava fa poc precisament la necessitat d'estar junts, i els riscos de trencar. Fa poc el senyor Fainé, representant de l'entitat financera més important de Catalunya, deia públicament que li havia traslladat a vostè..., literalment, les paraules: «Li he traslladat al president que el senyor Mas s'està equivocant. Li he dit: "President, s'està equivocant amb el procés secessionista i amb les seves accions."»

Senyor Mas, sense empreses no hi ha ni països nous ni països vells, perquè no hi ha treball ni riquesa. Sense gent que hi inverteixi diners i que vulgui jugar-se el seu patrimoni per muntar una empresa no hi han llocs de treball, i, si no hi han llocs de treball, no hi ha benestar social i no hi ha repartiment de riquesa. Per tant, senyor Mas, vostè, que feia fa poc callar els empresaris en tot aquest procés, què n'opina, de totes aquestes veus representatives dels diferents sectors, de la patronal, de la patronal d'empreses que inverteixen a Catalunya, que li estan dient a vostè, senyor Mas, que l'estabilitat jurídica i política és tan important com la situació econòmica de Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, en primer lloc, no confongui l'opinió de persones a títol individual que s'expressen d'aquesta manera amb l'opinió de corporacions senceres. L'associació de directius ale-

manys, com a tal associació, es va desmarcar d'aquestes declaracions personals, molt legítimes i molt respectables, com les d'altres persones que vostè ha citat.

I suposo, senyor Rivera, que vostè convindrà amb mi que tan respectables són aquestes opinions com les dels milions de persones que tenen noms i cognoms que vostè, evidentment, no deu conèixer, que són les persones que volen anar a votar, i moltes d'elles que volen que Catalunya tingui un estat per ella mateix, suposo que igualment respectables, aquestes altres. O és que aquí hi ha una jerarquia o categoria respecte a les opinions de les persones, en funció de si estan més ben posicionades socialment o no? Suposo que no, senyor Rivera.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. No, evidentment, senyor president, aquelles empreses que s'han emportat de vostès concessions administratives o que fins i tot estan amb alguns processos judicials per comissions il·legals, no estic dient que manin més que la resta de catalans. El que li estic dient, senyor Mas, és que les empreses, per invertir, necessiten estabilitat jurídica i política, i que el seu procés separatista només comporta inestabilitat, que li ho estan dient els empresaris, i, per tant, dificultats per crear llocs de treball. I, en un moment en què Espanya té dificultats i Europa té dificultats, l'últim que necessitem és inestabilitat. És el que li estic dient. Totes les persones i el seu vot valen el mateix. Per cert, en eleccions legítimes, legals, democràtiques i convocades dintre de la llei, no fora.

Per tant, senyor Mas, jo el convido a vostè que escolti i no renegui ara d'aquells que vostès durant molts anys han aplaudit.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Miri, en una cosa estem d'acord, que és que cal vigilar totes les conseqüències econòmiques que tenen aquest tipus de processos, és evident; però no només les econòmiques. Les econòmiques també, però no solament, perquè hi han moltes altres conseqüències que van més enllà del terreny estricte de l'economia. Evidentment, l'economia és molt important i, per tant, cal dedicar-li una atenció també molt especial.

Parlem, doncs, d'economia, senyor Rivera –parlem d'economia. Vostès es van passar l'any 2013 dient que en aquest país hi havia un debat sobiranista que s'ho menjava tot i que no permetia fer pràcticament res enlloc. Doncs, mireu què va passar al 2013, econòmicament.

Resulta que Catalunya va ser líder turístic de tot l'Estat espanyol, el primer de tots. Resulta que Catalunya va liderar la captació d'inversió estrangera no financera; però no només a Espanya, sinó que va ser la segona regió de tot el continent europeu amb més capacitat d'atracció d'inversió estrangera. I a més a més, senyor Rivera, Catalunya va liderar les exportacions, i a més a més va liderar la creació d'ocupació, quan a Espanya, amb uns debats molt diferents, resulta que es van destruir llocs de treball l'any 2013.

Parlem d'economia, senyor Rivera? Situem les coses al seu lloc.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'aplicació de la reforma laboral aprovada pel Govern de l'Estat el 2012 (tram. 317-00131/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Parlaré de la fractura de les relacions humanes. Ahir va fer dos anys de..., que s'aprovés la reforma laboral. M'agradaria que me'n fes una valoració com a president de la Generalitat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Li vaig fer uns pocs mesos enrere, si no ho recordo malament, la mateixa valoració. Li vaig dir en aquell moment que aquesta reforma laboral tenia clars, tenia «clars» en el sentit de coses positives, i tenia aspectes que no ho eren tant. I també li vaig dir una altra cosa, si no ho recordo malament, si no em falla la memòria; li vaig dir: «Aquest tipus de reformes laborals en el curt termini poden causar més danys dels que hi havia abans de fer-se, i en el mitjà i en el llarg termini, segons com s'apliquin, poden causar més beneficis.» Recordo que li vaig dir això. Mantinc la mateixa opinió.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Ho llegeixo: «La reforma laboral nos acerca a un modelo que pone el acento en la flexibilidad» –paraules de la ministra Báñez, d'un porta-

veu del PP; Carles Campuzano, portaveu de Convergència i Unió al Congrés. Ho dic perquè la reforma té un pare i una mare: Convergència i Unió i PP, PP i Convergència i Unió. I les dades són, a Catalunya, dos anys després: 135.000 ocupats menys, 45.000 aturats més, la jornada completa cau, i més temps parcial que mai, especialment dones, i més hores extres que mai, sense remunerar. «Flexibilitat», deia en Campuzano; jo en diria «explotació dels treballadors». Senyor Mas, aquesta és la conclusió.

Miri, demà els treballadors de Panrico es mobilitzen, i, gràcies a la reforma laboral, acomiadament *low cost*, desmuntant una indústria agroalimentària potent. Els treballadors de TV3 són amenaçats que queden fora del conveni, gràcies a la reforma laboral i a l'esmena de la ultraactivitat, incorporada per Convergència i Unió. Alstom, Santa Perpètua: els reclamen lideratge, li demanen a vostè que s'adreci a Alstom París, i el Govern el que fa és contractar els trens de la Poble a una empresa suïssa, i mentrestant l'empresa el que planteja i el que fa és aplicar la reforma laboral amenaçant de fotre fora del conveni la gent, amb reduccions salarials del 30 per cent, i deixant Santa Perpètua com una planta d'assemblatge. Mirin, l'any passat, 150.000 treballadors afectats per l'ERO, i la Generalitat no hi podia intervenir perquè no era autoritat laboral; cent mil treballadors expulsats del seu conveni, gràcies a la seva esmena.

La reforma laboral ha complert els seus objectius: ha abaratit salaris, ha abaratit acomiadaments, ha... –«flexibilitat», en diuen, no?–, el mercat laboral. El que han fet és, en definitiva, explotar més... Avui la reforma laboral crea desigualtat. És una reforma laboral amb què pots treballar sent pobre; és una reforma laboral que és l'autèntic espoli social, perquè roba drets i rebaixa salaris.

I jo li demano solemnement, president, que com a president de la Generalitat es comprometí avui a un compromís en contra de la reforma i que d'aquest Parlament surti un mandat per derogar aquesta reforma laboral, perquè ja portem dos anys i les dades són clares i eloqüents: un drama social...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...i l'espoli social que està patint el país... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, jo el tinc per una persona, doncs, que intenta abordar els temes

amb una certa profunditat, i em dóna la impressió que vostè no és just quan li carrega tot el problema de la destrucció d'ocupació a aquesta reforma laboral. Perquè, si vostè fos just i honest intel·lectualment amb el seu argument, m'hauria de respondre a la pregunta següent: què va passar quan aquesta reforma laboral no existia, els anys 2008, 2009 i 2010? Doncs, va passar que hi va haver els increments d'atur més importants tant a Espanya com a Catalunya, i a Catalunya no governava aquest Govern, governaven uns altres. La gran destrucció d'ocupació es va produir aleshores, i no hi havia aquesta reforma laboral, hi havien altres lleis, que no van impedir en cap moment un augment brutal de l'atur –brutal. Vostè sap perfectament que va ser precisament l'any 2009 quan es va produir el gran pic de pujada, tant a Espanya com a Catalunya, precisament de l'atur.

I ara què ha passat? –i també jo li diré, per ser honest intel·lectualment, que això no és només gràcies a la reforma laboral. Ara què ha passat? Doncs, miri, l'any 2013, les dades són les següents: a Catalunya es van crear 53.000 llocs de treball, i a Espanya, en el seu conjunt, se'n van destruir 252.000. Jo mateix li reconec que això no és només gràcies a la reforma laboral; però, si en l'anterior destruïa molta ocupació i ara, en aquest moment, se'n pot arribar a crear, el problema serà en un sentit i en un altre el tema de la reforma laboral? Potser és que vostès li donen més importància que la que té, en el sentit aquest d'ajudar a crear llocs de treball o no.

Vostè em dirà: «Però alguns d'aquests llocs de treball es creen amb salaris, doncs, que no són els que ens agradaria que fossin.» Totalment d'acord. Per tant, l'aposta de mitjà termini...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...és que aquests salaris millorin i vagin a l'alça.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el camí per a reactivar l'economia i sortir de la crisi (tram. 317-00129/10)

I la formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Molt honorable president... Em permetran que les primeres paraules d'aquesta intervenció siguin en record de la regidora de l'Ajuntament de Girona, la Cuca Mascort, que fa escasses quaranta-vuit hores que ens ha deixat, i que és el que motiva l'absència en aquesta sessió de control de la presidenta i del portaveu del nostre grup parlamentari.

President, hi ha dos camins: el que voldria el seu principal soci i presumpte cap de l'oposició, que és aturar l'economia catalana per sortir d'Espanya i d'Europa, i el que voldríem la resta de catalans, que és el camí de la reactivació econòmica i sortir de la crisi. Ens agradaria saber si vostè i el seu Govern tenen un camí a seguir, i quin és.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rodríguez, l'alcalde de Girona tampoc hi és, encara que vostè no l'hagi esmentat, precisament per aquesta raó. Ens afegim, i suposo que tots plegats, al condol a la família, no?

Dit això, nosaltres només tenim un camí, que no sé si a vostè li sorprendrà o no, que és estar al costat de la majoria de la gent. No ho simplifiqui amb aquest o amb aquells altres. Al costat de la majoria de la gent. Vostès hi són, senyor Rodríguez, al costat de la majoria de la gent?

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. No es tracta..., ja sé que avui l'hàbit una mica és intentar controlar l'oposició tant des dels grups que donen suport al Govern com des del mateix Govern, però és sessió de control al Govern.

Senyor Mas, deixi'm que li recordi que el camí que vostè ha triat el darrer any i mig no porta enlloc. Avui ja li ho han recordat. Jo li posaré algun exemple més. Mirin, els nacionalistes flamencs se n'han donat i han deixat de costat la reivindicació independentista en favor de l'economia, tot reconeixent també les dificultats de l'encaix d'un Flandes independent a la Unió Europea. La Cambra de Comerç dels Estats Units a Espanya fa uns mesos també plantejava dubtes i advertia del risc de deslocalitzacions. Fa escassament tres dies el president del Cercle de Directius de Parla Alemanya advertia de la incertesa que el debat separatista provoca a les inversions empresarials. I ahir s'hi afegien el president de la CEOE, el català Joan Rosell, advertint de la destrossa en les relacions humanes i econòmiques, o la Declaració de Barcelona, en què una seixantena de directius i empresaris europeus advertien de les nefastes conseqüències per als catalans de la seva separació d'Espanya i de la Unió Europea.

Per cert, que ahir algú opinava que els directius d'aquestes empreses alemanyes..., que havien estat enriquides gràcies al nazisme i eren còmplices de milions d'assassinats. Jo no sé què li fan pensar a vostè

aquestes afirmacions, que, per cert, va fer el senyor Joan Tardà, diputat d'Esquerra Republicana.

Senyor Mas, abandoni el camí sense sortida de la separació i de passada deixin de fer llistes de catalans bons i dolents, de mitjans de comunicació, de tertulians, de periodistes, de columnistes. Qui s'ha posat en aquest jardí sense flors és vostè, no demani ofertes d'estat, sigui vostè el que rectifiqui i plantegi una oferta a l'Estat; això sí, una oferta sensata i legal.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rodríguez, vostè considera que l'Estatut del 2006 era una oferta sensata i legal? Evidentment que no, i per això van fer tot el possible per carregar-se'l. Vostès consideren, senyores diputades i senyors diputats del PP, que el pacte fiscal, que tenia un gran suport d'aquesta cambra parlamentària, era una oferta sensata i legal que volia el 75 o el 80 per cent de la gent de Catalunya, que, evidentment, són uns insensats per demanar aquestes coses? Tampoc –tampoc.

Clar, quan resulta que s'ha intentat absolutament tot i la resposta sempre ha sigut la mateixa, que ha sigut «no», «no», «no» i deu i cent i mil vegades «no», que és l'única cosa que vostès saben fer, dir que no, dir que no a tot, tingui la majoria que tingui, tingui la legalitat que tingui. És igual si es va seguir el camí, en l'Estatut del 2006, de passar pel Congrés, pel Senat, pel referèndum a Catalunya, a vostès els era igual, vostès volien destruir un govern i van utilitzar Catalunya per destruir el Govern del Partit Socialista. Això és tal com veuen vostès Catalunya i tal com vostès la utilitzen.

I resulta que després es va intentar un altre pas, abans d'arribar a la situació actual, que segons vostè tant preocupa determinades persones, però no deu preocupar una gran majoria dels catalans, que s'expressen amb tota normalitat, no? I resulta que abans es va fer la del pacte fiscal, aquella oferta; vostès tampoc hi estaven d'acord, però eren gairebé els únics que no hi estaven d'acord, i eren gairebé els únics. Sé com se'ns va despatxar tot allò: un altre «no», amb majúscules i monumental.

I ara, senyor Rodríguez, l'única cosa que pretenem és que s'escolti la veu d'aquest país, que se'l deixi votar. Això passa gairebé a tot arreu.

I permeti'm un últim comentari. Em fa molta gràcia aquella gent que diu tots els problemes de la independència per als altres i mai està disposada a renunciar a la seva pròpia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions que pensa emprendre el Govern en defensa dels drets de les dones a Catalunya en el cas que l'Estat aprovi la reforma de la llei de l'avortament (tram. 317-00130/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Ahir vam tenir una altra mostra que el Partit Popular està decidit a utilitzar la seva majoria absoluta per fer, per cometre un atemptat sense precedents contra els drets de les dones aprovant la reforma de la Llei de l'avortament.

Senyor president, li vull preguntar quines accions pensa emprendre el seu Govern per garantir els drets de les dones a Catalunya si, com tot sembla indicar, el Partit Popular tira endavant la Llei Gallardón.

I també què és el que està fent per complir aquella moció que es va aprovar per àmplia majoria en aquest Parlament de Catalunya, proposada pel Partit dels Socialistes de Catalunya, per defensar els drets de les dones, en què es comprometia a instar el senyor Rajoy a no continuar endavant amb la seva reforma de la Llei de l'avortament.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, jo, com a president de la Generalitat, i el Govern es va expressar en aquests termes..., entenem que aquesta és una llei..., una iniciativa parlamentària, una iniciativa legislativa clarament inoportuna, inoportuna en el temps. Considerem que una llei d'aquestes característiques només s'hauria d'entrar per modificar una anterior si hi hagués abans un ampli consens de base. Aquesta és la nostra posició. I si no és així, doncs, s'hauria d'evitar tramitar una iniciativa legislativa d'aquestes característiques.

Dit això, espero que en aquest cas vostè no pretengui que tot sigui pactat i acordat amb el Govern de l'Estat.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Senyor president, una vegada més vostè no contesta les preguntes concretes; no m'ha dit què pensa fer el seu Govern per defensar els drets de les dones. Sap per què? Perquè vostè no actua amb convicció en aquest tema, vostè no defensa amb convicció els drets de les dones davant d'un atac de la dreta més conservadora

d'aquest país. Per què? Perquè tot allò que vostès consideren com a qüestions morals els impedeix fer actuacions polítiques valentes. I si no, li recordaré uns declaracions del senyor Duran Lleida, del seu portaveu al Congrés dels Diputats, en què deia que hi havia molta defensa del tema de l'avortament i poca defensa del dret que naixessin fills.

Considera que és molta defensa que nosaltres estiguem reivindicant que les nostres filles tinguin com a mínim els mateixos drets que les seves mares a la seva edat? Considera que és molta defensa que estiguem reivindicant sortir de la cua d'Europa en el que significa drets de les dones? Nosaltres continuarem defensant els drets de les dones.

Jo anuncio tres accions concretes del Partit Socialista. La primera és demanar l'impuls de la comissió d'estudi per elaborar la llei catalana de salut sexual per minimitzar el resultat de la llei del Partit Popular, de la llei Gallardón. En segon lloc, quan els Socialistes tinguem majoria al Congrés dels Diputats serà la primera llei que eliminarem. I en tercer lloc, estarem, continuarem estant al costat de les dones en aquells ajuntaments on governem i, si cal, tornarem a crear els centres de planificació familiar d'acord amb els professionals i amb les entitats de dones, perquè continuarem lluitant pels drets de les dones.

Vostès volen convertir les reserves morals en un lloc on amagar-se; nosaltres volem que les reserves morals estiguin en el camp del privat i que la llei, que és en el camp del públic, reivindiqui i defensi els drets...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Navarro i Morera

...de les dones a decidir sobre el seu propi cos.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, hi ha partits molt moderns, no només..., vaja, en el conjunt d'Europa, que en temes d'aquests donen llibertat de vot. No ho oblidis això. Una altra cosa és que vostè hi estigui d'acord o no; jo respecto la seva posició. La seva posició és una posició corporativa en aquest sentit; tothom hi deu estar d'acord. Perfecte. Hi ha altres partits que han optat per una altra manera de fer, que és que en aquest tipus de qüestions, doncs, donen llibertat de vot. I això és tan respectable com qualsevol altra posició, tan respectable, independentment de si s'hi està més d'acord o s'hi està menys d'acord, no?

Segona cosa que li volia dir. Nosaltres estem disposats totalment a treballar en el que vostè reclama des d'una òptica catalana; prova d'això és que aquest grup, doncs, que vostè estava esmentant està en marxa, es-

tà acceptat. Altra cosa és quines capacitats tindrem, legislatives, per actuar a fons en aquest terreny. Aquí m'admetrà que potser hauria, vostè, de tornar a pujar al tren per intentar que aquest país tingués més capacitats legislatives pròpies, perquè si tenim les que tenim... (*remor de veus*), no, no, escolti'm, si tenim les que tenim, després les coses són com són.

I després deixi'm dir-li una altra cosa. No pot ser –no pot ser– que vostès, cada llei que aprova el Partit Popular unilateralment i utilitzant la seva majoria absoluta, pocs dies després diguin que serà la primera llei que revocaran, perquè jo ja ho he sentit altres vegades d'altres lleis, i de primera només n'hi pot haver una, oi? I ho he sentit amb la reforma laboral, ho he sentit amb la reforma educativa i ara ho sento amb el tema de l'avortament. Triïn vostès quina revocaran primer si tenen majoria.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la intervenció del Govern en casos de negociacions de convenis col·lectius (tram. 317-00132/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, presidenta. Senyor president, la reforma laboral, que va ser votada també amb els vots de Convergència i Unió, va reduir sota mínims les competències laborals de la Generalitat de Catalunya.

Amb les competències restants, amb les que encara resten, es va fer possible un acord amb les principals organitzacions sindicals i empresarials del país i també amb el Govern per tal d'acompanyar i donar suport en els processos de negociació col·lectiva en ultraactivitat.

Des d'aleshores, des del passat mes de juny, en el moment de signar aquest acord, hi ha moltes empreses catalanes que han entrat en processos de negociació d'un nou conveni. En alguns casos el departament ha fet una feina adequada; en altres, aquesta negociació ha quedat empantanegada posant en perill els interessos de les empreses i dels treballadors. En alguns d'aquests casos la intervenció de la Generalitat de Catalunya i del departament en particular podria ser molt més eficaç. I, per tant, nosaltres estem convençuts que caldria que en empreses com Alstom o Panrico el Govern hauria de fer més, encara més, molt més, per facilitar acords que garanteixin l'estabilitat i la competitivitat de l'empresa i les condicions laborals.

En aquest mateix sentit, ens sembla especialment greu la ineficàcia i la irresponsabilitat que ens sembla que s'ha demostrat en la gestió de les negociacions de re-

novació del conveni en la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Hi ha hagut molta gent, molts sectors, molts àmbits que s'han mostrat predisposats a ajudar en aquesta qüestió i la reacció del Govern ha sigut tirar pel dret en una estratègia que només ha contribuït a enrocar posicions, a crispar els ànims, a incrementar la inestabilitat en els mitjans de comunicació públics del país.

Ens sembla que cal rectificar, que cal rectificar també en l'externalització del departament comercial, que va ser votat en aquesta cambra per Convergència i Unió, el PP i el Partit Socialista; que cal rectificar i que això passa per comprometre's no només en el manteniment de les condicions del conveni actual durant el procés de negociació, sinó també per plantejar les xifres globals del pressupost de forma transparent i entenedora, i, en general, per buscar una estratègia que resolgui els problemes i no que en creï de nous.

Li demano, doncs, quin és el paper i quina és l'estratègia que planteja tenir el seu Govern en casos de negociació de convenis col·lectius i, en particular, en casos com els que hem citat de Panrico, Alstom i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor Junqueras, és cert que la Generalitat amb el tema de la reforma laboral va perdre alguna capacitat administrativa que tenia, no molt significativa, però no només la va perdre la Generalitat, la va perdre la Generalitat i totes les autoritats laborals de tot el país, no va ser només un tema català. Per cert, n'havíem perdut d'altres, històricament, de competències. Per exemple, quan es va aprovar la Llei de la dependència; en aquell cas, amb els vots de qui va ser, no? Recordo perfectament que en aquella època es van perdre capacitats d'autogovern en un tema molt sensible que era el tema social, segons va dictaminar en el seu moment el Consell de Garanties Estatutàries, no?

Ara, dit això, fent aquest tipus de repassades, jo voldria fer-li un comentari, que és el següent, no? Crec que el Govern està sent eficaç en aquestes negociacions. Vostè deia: «No hi ha eficàcia.» Jo crec que sí que n'hi ha, perquè no sé si coneix el detall o no, però s'han fet trobades entre part empresarial i representants dels treballadors en aquestes dues empreses que vostè citava, privades, fins a l'extenuació. «Fins a l'extenuació» vol dir fins a l'extenuació; vol dir que n'hi ha hagut totes i més, i no hi ha hagut possibilitat d'acord encara, però no perquè la Generalitat no hagi volgut o el Govern no hagi volgut, al revés, s'hi ha esmerçat en tot, absolutament en tot, no? El que passa, que estem parlant de relacions privades entre comitès d'empresa, sindicats, representacions empresarials. Si ells no tenen voluntat d'arribar a un acord, doncs, l'acord no hi pot ser, nosaltres no el podem imposar, aquest acord;

no podem obligar les parts a posar-se d'acord. Podem ajudar que es posin d'acord. Avui mateix hi haurà reunions amb alguna d'aquestes empreses que vostè ha citat, concretament en aquesta línia, avui mateix. I jo mateix estic intervenint –no puc comentar els detalls, no?, per no perjudicar aquestes negociacions–, estic intervenint igual que el conseller d'Empresa i Ocupació en alguns d'aquests temes, doncs, més privats.

Anem al tema de la corporació. Bé, jo només li puc dir una cosa que em sembla que vostès la comparteixen, no? S'han perdut dues tercers parts dels ingressos de publicitat, de 170 a 60 milions d'euros; s'ha reduït la compra pública per part de la corporació en el sector audiovisual a la meitat; s'ha fet un ERO de més de dues-centes persones. Si volem sostenir la corporació, i nosaltres ho volem i vostès també, no tenim més remei que acabar d'ajustar això per poder fer l'aportació que hem aprovat en els pressupostos que estan vigents entre nosaltres. Això és el que estem intentant fer.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la internacionalització de l'economia catalana i la captació d'inversió estrangera (tram. 317-00133/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte que una de les nostres obsessions compartides amb el Govern és aixecar econòmicament el nostre país, i sobretot –sobretot– que la gent trobi i tingui feina. Amb aquest propòsit cal actuar malgrat les enormes limitacions competencials i financeres en múltiples direccions i en molts àmbits, i cal actuar especialment en tots aquells que poden ser motor de creixement i, per tant, creadors de llocs de treball.

En aquest sentit, i ho hem dit moltes vegades, en el cas de Catalunya, justament per tenir una base molt sòlida, la internacionalització de l'economia catalana esdevé un factor molt rellevant per al nostre creixement econòmic i, per tant, de creació d'ocupació. Internacionalització de l'economia des de les dues vessants, és a dir, ajudar a l'exportació de les empreses catalanes a l'exterior i, de l'altre, a la captació d'inversions productives estrangeres cap aquí a Catalunya. I és que una relliga amb l'altra. El creixement de les exportacions de les empreses catalanes són una mostra i una prova de la seva competitivitat, i és justament aquesta competitivitat la que fa de Catalunya un país atractiu per atraure inversió estrangera productiva. Moltes grans empreses estrangeres veuen Catalunya com un país d'interès empresarial.

I les dades són absolutament irrefutables, i vostè s'hi ha referit. El 2012 Catalunya es va posicionar com a primera regió d'Europa continental en termes de volum d'inversió estrangera atreta, i sobretot, també, atenció, en creació de llocs de treball lligats a aquests projectes captats. El 2013 encara va haver-hi més projectes captats i, per les informacions que estan apareixent, i les pot confirmar, president, el 2014 ha començat amb molt bon peu, no? Perquè només en sis setmanes, des de l'inici de l'any, s'han anunciat més de vint projectes d'inversió de multinacionals estrangeres a Catalunya. Si a tot això, a més a més, hi sumem que Catalunya cada vegada s'ha fet i s'està fent més un nom a nivell i en matèria de recerca i innovació, les potencialitats i les possibilitats del que pot generar són altes i són esperançadores. I tot això, que són dades i són fets irrefutables, és la millor resposta a tant derrotisme que estem sentint de vegades en aquesta cambra o a tant discurs apocalíptic sobre els efectes del procés polític que viu Catalunya.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina importància i quina valoració fa el seu Govern sobre la internacionalització de l'economia catalana i, en especial, de la captació d'inversió estrangera a Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, Gràcies, senyora presidenta. Efectivament, en algunes intervencions anteriors s'ha suscitat si tot el procés polític que està vivint Catalunya és un procés que afecta la nostra internacionalització i el nostre atractiu per captar inversió, per captar turisme, etcètera, no? Doncs, bé, la resposta és ben evident, és la que he donat abans. L'economia catalana està en marxa, des d'aquest punt de vista de la internacionalització.

De fet, és la que està més en marxa de tot el sud d'Europa. I llavors no es poden barrejar les coses de la manera que s'estan barrejant, de manera interessada. L'economia que està més en marxa de tot el sud d'Europa, al sud de París i de Milà, en aquest moment, és l'economia catalana, que té enormes dificultats, com totes les altres; que té, com abans deia el senyor Junqueras mateix, doncs, problemes amb empreses concretes. És cert, que té problemes, s'ha comentat abans; d'atur i de nivells salarials, també és veritat; tot això no s'ha de negar, però l'economia que està més en marxa en aquest moment en aquesta línia del sud d'Europa, en aquest espai del sud d'Europa, és l'economia catalana. Una economia que lidera l'exportació, que lidera el turisme estranger, que lidera la captació d'inversió estrangera no financera, que lidera la creació de llocs de treball, que lidera les patents, les patents registrades, que vol dir ja projectes en el mercat, a les empreses en forma de productes o de serveis; que lidera la captació de fons europeus des del punt de vis-

ta de la recerca. Una economia que lidera tot això és una economia que està en marxa, i és una economia atractiva.

I vostè mateix ho deia, no? Ara, aquest mes i mig que portem d'any, a Catalunya s'han anunciat ja projectes d'inversió estrangera molt significatius. L'altre dia vaig estar reunit amb la gent de Hutchinson, que ja havien invertit en el port de Barcelona en una gran terminal de contenidors. Estan a punt de començar la segona fase d'aquesta inversió, una inversió molt significativa que ajudarà a convertir, en aquest cas, el port de Barcelona, a reforçar el lideratge del port de Barcelona en el tràfic de contenidors. El mateix podríem dir per algunes inversions que s'estan fent, per exemple, en el port de Tarragona per part de la indústria química, moltes vegades la indústria química estrangera. Per cert, empreses alemanyes que han anunciat inversions en aquestes primeres setmanes de l'any 2014, estem parlant d'ara, de l'ara rabiós, 131 milions d'euros d'inversió. Empreses alemanyes.

Aquesta és la situació. Per tant, la solidesa hi és, l'expectativa hi és, l'economia està en marxa, aprofitem-ho entre tots plegats.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234- 00019/10)

El secretari primer, l'il·lustre senyor Miquel Iceta, donarà lectura del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Òscar Ordeig i Molist, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 28 de gener de 2014, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les dades declarades pel diputat Òscar Ordeig i Molist relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Òscar Ordeig i Molist.

»Palau del Parlament, 28 de gener de 2014.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)* Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Proposició de llei

d'horaris comercials i determinades activitats de promoció (tram. 202-00026/10)

I passem al punt 4 de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Empresa i Ocupació sobre la proposició de llei d'horaris comercials i determinades activitats de promoció.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula per a presentar els treballs de la comissió l'il·lustre senyor Xavier Crespo com a relator designat.

(Pausa.)

Senyor Crespo, ja pot començar.

Xavier Crespo i Llobet

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, saludo també especialment els representants de les entitats del comerç i dels sindicats que ens acompanyen en un dia important com és avui, que es porta a aprovació la proposició de llei d'horaris comercials i determinades activitats de promoció.

Aquesta primera intervenció la faig en qualitat de diputat relator i, com a tal, vull començar fent un agraïment sincer a tots els que hi han participat. És una proposició de llei presentada conjuntament amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Vull donar les gràcies a la diputada Agnès Rus-siñol, en representació del seu grup, perquè no tan sols l'hem presentat junts, sinó que al llarg del tràmit parlamentari i en ponència ha fet fàcil el continuar amb un posicionament conjunt fins al final, qüestió important també per arribar a un consens amb els altres grups parlamentaris; a la lletrada Anna Casas per la disciplina, correcció en el compliment de la legalitat i a l'inestimable treball professional que ens ha aportat a tots els membres de la ponència; a la gestora Montserrat Alcàcer, que ens ha fet la feina fàcil i ordenada. També vull agrair al senyor Agustí Espallargas, corrector lingüístic i que ens ha ajudat a l'adequació formal i lingüística de la llei.

La ponència s'ha reunit els dies 10 de juliol, 26 de setembre, 2, 16 i 30 d'octubre del 2013. Vull agrair als diputats i diputades de tots els grups parlamentaris que formen part de la Comissió d'Empresa i Ocupació, en concret als seus portaveus en la ponència: el senyor Juli Fernandez, del Partit del Socialistes de Catalunya; el senyor Santi Rodríguez, del Partit Popular; Joan Mena, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Inés Arrimadas, del Grup de Ciutadans; Isabel Vallet, del Grup Mixt - Candidatura d'Unitat Popular. He constatat la clara voluntat de tots els grups parlamentaris no sols de participar sinó l'esperit constructiu en defensa dels seus posicionaments de manera clara, com també en la majoria dels grups una capacitat important d'arribar a acords. Si més no, encara que el posicionament fos contrari, han participat perquè el redactat final fos correcte, en el sentit que fos factible el que es proposa un cop sigui aprovat i, finalment, ajudem el comerç en lloc de complicar-lo.

S'ha constatat també el respecte que hem tingut tant als ajuntaments en la seva autonomia local com a les associacions de comerciants, com als sindicats en defensa dels drets dels treballadors, com també els gremis i associacions de comerciants de Catalunya, que van comparèixer en comissió exposant els seus posicionaments i arguments que podien millorar la proposició de llei, alertant d'aquells punts que podien millorar o perjudicar certs sectors. Han comparegut davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació i els transmetem el nostre agraïment. El 12 de juny del 2013 van comparèixer l'Agrupament de Botiguers i Comerciants de Catalunya, la Confederació de Comerç de Catalunya, el Consell de Gremis, CECOT, Pimec - Comerç, Comissions Obreres, Unió General de Treballadors, la Comissió de la Dona i Igualtat de l'Associació Catalana de Municipis, la Comissió de Comerç i Turisme de la mateixa associació.

El 25 de juny del 2013 va comparèixer el senyor Josep Maria Recasens, director general de Comerç, Comerçia, Fundació Comerç a Barcelona Comerç, Fundació Comerç Ciutadà, Comissió de les Polítiques d'Igualtat de la Federació Espanyola de Municipis, la Comissió de Comerç i Turisme de la Federació Espanyola de Municipis, el delegat a Catalunya de l'Associació Nacional de Grans Empreses Distribuïdores i membre del Consell de Ciutat i Comerç de Barcelona, l'Associació Nacional de Centrals de Compra i Serveis Anceco, una representació de Cat-Dis, el Consell d'Empreses Distribuïdores d'Alimentació de Catalunya, Sara Moreno Colom com a professora de sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, Marçal Tarragó, economista, consultor i expert en comerç. També vam tenir la compareixença d'una representació de les associacions veïnals de Catalunya.

Com era d'esperar, els treballs han transcorregut amb aquest caire positiu i així el tràmit ha seguit el següent recorregut. Va ser admesa a tràmit la iniciativa el 5 de març del 2013, l'obertura del termini de presentació d'esmenes va ser el 2 d'abril del 2013, el debat de la totalitat el 8 de maig del 2013, el rebuig de les esmenes a la totalitat el mateix dia; vam tenir les compareixences, com he dit abans, el 12 i el 25 de juny, es va nomenar la ponència el 10 de juliol, es va elaborar el dictamen per la comissió el 13 de novembre, després va venir l'acord de sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries el 26 de novembre, es va admetre a tràmit el dictamen del Consell de Garanties el 24 de desembre; la publicació de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties va ser el 27 de febrer, que es va publicar també la rectificació del text presentat, i així avui, 12 de febrer del 2014, estem en el Ple d'aprovació d'aquesta proposició de llei, o sigui que amb menys d'un any aprovarem, si el Ple ho pronuncia en aquest sentit, aquesta proposició de llei de què ja teníem el dictamen el mes de novembre.

El total d'esmenes presentades ha estat de 66. Durant els treballs de la ponència, el total d'esmenes recomanades va ser de 5; transaccionades, 20; esmenes no recomanades, 37; esmenes retirades en comissió, 4; esmenes reservades per defensar en el Ple, 17; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Es-

tatutàries són 5, tres presentades pels grups de Convergència i Unió i Esquerra i dues de Ciutadans.

Un cop aprovat el dictamen en comissió, aquest va ser enviat al Consell de Garanties Estatutàries pel Partit Popular. Un cop retornat al Parlament, avui es porta al plenari per a la seva aprovació.

A les esmenes vives s'hi afegeixen les subsegüents i dues esmenes tècniques proposades per la lletrada.

El text d'aquesta proposició de llei consta de tres títols i disset articles, que, en línies generals, són: article 1, horari general; supòsits d'exclusió de l'horari general; 3, determinació dels municipis turístics; publicitat de l'horari comercial; tipificació d'infraccions; classificació d'infraccions; infraccions lleus, greus i molt greus; sancions; reincidència; cancel·lació d'antecedents; inspecció; procediment i òrgans sancionadors, i multes coercitives. El títol segon fa referència a les mesures en matèria d'activitats de promoció, fa referència als establiments especialitzats en la venda d'excedents o *outlets* i a la venda en rebaixes. El títol tercer és la modificació del text refós sobre el comerç interior. Després consta d'unes disposicions transitòries, fins al nombre de tres, que fan referència a l'extinció de les excepcions derivades de la qualificació de «municipi turístic»; una segona, comunicació dels festius addicionals feta pels ajuntaments, i una tercera, que és la vigència del calendari de l'ordre de 16 de novembre, per la qual s'estableix el calendari d'obertura dels establiments comercials en diumenge i dies festius per als anys 2013, 2014 i 2015. També consta d'una disposició derogatòria i unes disposicions finals: la primera és la venda de productes culturals durant la Diada de Sant Jordi; la segona és la competència exclusiva en matèria de comerç interior; la tercera, el caràcter supletori de la Llei 1/1990; una quarta, autoritzacions al Govern, i la cinquena és l'entrada en vigor.

Un cop més, i un cop han pogut entrar tots els que avui ens acompanyen en aquesta aprovació de la proposició de llei, tal com he dit al començament, vull agrair tant a tots vostès la seva participació, les seves compareixences en la comissió per, finalment, poder aprovar el dictamen i avui ser aquí per aprovar aquesta proposició de llei, així com a tots els grups de la cambra les seves aportacions i l'esperit positiu que han tingut en tot moment. Moltes gràcies.

I a partir d'ara començarem el que és el debat de tots els grups parlamentaris, en el qual, per la meua part, tindrè una segona intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació passem a la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades i les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Posteriorment intervindran els altres grups parlamentaris per posicionar-se sobre el text del dictamen.

Té la paraula, en primer lloc, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Saludar també els representants del sector del comerç que ens acompanyen en aquesta sessió d'avui. Vull recordar que fa uns mesos, quan fèiem el debat de totalitat d'aquesta Llei d'horaris comercials, es deia una frase que jo crec que val la pena recordar a dia d'avui; es deia: «El model català de comerç és un model que funciona.» Jo mateix defensava l'esmena a la totalitat que havia presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular, i posàvem exemples i donàvem xifres, donàvem dades amb relació, especialment, a l'informe que va publicar l'Autoritat Catalana de la Competència, aquell informe que el conseller del ram va desqualificar absolutament i rotundament, en què es posava en evidència, doncs, que hi havia una pèrdua de metres quadrats de superfície comercial, que aquesta pèrdua de superfície comercial afectava més intensament el petit comerç; que aquesta pèrdua de superfície era més intensa a Catalunya que a altres indrets del conjunt d'Espanya; que hi havia una pèrdua també de quota de mercat per part del petit comerç... Tot això es deia en aquell informe de l'Autoritat Catalana de la Competència.

Els darrers temps han aparegut altres informes, en els quals no m'estendré amb tot el detall, però jo crec que sí que val la pena agafar alguns elements interessants d'aquests informes, i, per exemple, n'hi ha un, realitzat per un equip d'investigació de la Universitat de Barcelona, per encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, amb relació a la possibilitat o als efectes que podria tenir l'increment de nombre de diumenges i festius oberts a la ciutat de Barcelona. I, entre les conclusions d'aquell estudi, parla de coses que jo crec que podríem compartir tots els grups parlamentaris, o la majoria de grups parlamentaris, com és apropar Barcelona a ciutats com Londres, París o Nova York, i per això aposta i proposa iniciar un procés de major liberalització i, concretament, proposa incrementar el nombre de diumenges i festius; tot això ho argumenta, fonamentalment, per potenciar l'atractiu turístic de Barcelona. I finalment acaba proposant un increment mitjà, ni baix ni alt, un increment mitjà de diumenges i festius d'obertura a la ciutat de Barcelona, i els situava entre vuit i deu *addicionals*, és a dir, *addicionals* als vuit actuals, ja existents; és a dir que situava l'òptim entre els setze i els divuit diumenges d'obertura. Això sembla, des del nostre punt de vista, raonable, no?, perquè... Després els en posaré un exemple més concret, no?

I encara em permeto citar un altre informe, que és el que va fer públic ahir la Confederació Catalana de Comerç, en l'informe 2014, del qual, hi insisteixo, algunes de les dades que es posen en evidència, doncs, jo crec que val la pena ressaltar-les. Jo crec que es va posar en evidència la duresa de l'exercici 2013 per al sector del comerç a Catalunya. Es posa també en relleu que l'increment de preus en el comerç ha sigut més intens a Catalunya que a altres llocs d'Espanya. I un tema que em va cridar l'atenció, perquè jo crec que no hi parem prou atenció i no ens hi acabem de posar del tot, no?: en l'informe que va presentar la Confe-

deració Catalana de Comerç es posa en relleu quina és la botiga de Catalunya que en aquests moments té més clients que cap altra; és internet, amb més de 2 milions de clients. I això vol dir que estan canviant coses, estan canviant hàbits de compra –estan canviant hàbits de compra–, i el que no podem pretendre és que el sector continuï exactament igual d'estancat, des del punt de vista de regulació, com quan no canviaven els hàbits de compra.

Dèiem en el debat de totalitat: «Internet és una botiga que obre set dies la setmana, vint-i-quatre hores el dia i 365 dies l'any.» Òbviament, no hem d'anar a permetre que els comerços estiguin oberts exactament igual que internet, però sí a donar més facilitat i donar més llibertat als establiments comercials perquè puguin fer la seva oferta comercial d'acord amb el canvi d'hàbits que estem vivint en aquest moment.

Després d'aquestes consideracions, un es torna a preguntar, ara ja com a pregunta, i ho fem nosaltres com a pregunta: certament, el model català de comerç és un model que funciona? I els en posàvem un exemple, també en el debat de totalitat, amb relació als centres comercials dels pobles i municipis de Catalunya; i continua sent perfectament vàlid. Els centres comercials dels pobles i dels municipis de Catalunya estan patint d'una forma intensa la crisi actual, i veiem, malauradament, cada dia més persianes abaixades. I aquest no és el model de comerç que a nosaltres ens agrada.

I, per tant, davant d'aquesta situació, entenem que hi caben dues actituds: mantenir-se quiets, no fer res i esperar que se solucionin les coses soles, o intentar fer reformes i intentar dinamitzar aquest sector. Nosaltres –ja els ho vam dir, els ho reitero i els ho reiteraré– som partidaris de les reformes, som partidaris d'intentar millorar la situació actual.

Per tant, el sector del comerç avui en dia a Catalunya es caracteritza, segons aquests informes que he citat, per una regulació excessiva, per la pèrdua d'establiments, per la pèrdua de superfície, per la pèrdua de quota del petit comerç, per la pèrdua de clients... Per exemple, em deia un comerciant d'aquests, que n'hi ha bastants, que diuen: «Escolti'm, i per què no puc obrir jo els diumenges? És que el diumenge que ve arribaran a Barcelona 26.000 creueristes, que tenen una despesa mitjana de cent euros, i, per tant, representaria un ingrés al comerç de Barcelona de 2.600.000 euros.» Són uns creueristes que arriben a Barcelona un diumenge al dematí i se'n van un diumenge a la tarda sense trobar botigues obertes, més enllà de les de la Rambla –més enllà de les de la Rambla. Però creiem que si Barcelona té un potencial i un atractiu turístic, creiem que val la pena aprofitar aquest potencial per tal de reforçar un sector que es reconeix que es troba en una situació delicada. Avui un diari –em sembla que era *El Punt Avui*– titulava en portada: «Calaixos buits.» Jo m'hi permetria afegir, després de veure aquesta llei: «Calaixos buits i tancats.» Perquè, clar, les limitacions que tenen els establiments són les que són, i això també dificulta la millora del sector, com els deia.

El nostre grup parlamentari, el nostre partit és partidari que..., ho hem dit moltes vegades i ho continuarem dient les vegades que faci falta: no estem defensant el predomini d'un determinat model comercial respecte d'un altre model comercial. Entenem, creiem i estem convençuts que el petit comerç té uns valors que cal preservar, té uns valors que cal conservar, té unes possibilitats que cal impulsar, però també creiem que s'ha de fer en positiu, no en negatiu, no establint limitacions, no establint regulacions o tantes regulacions com fa la normativa catalana. Perquè al final ens trobem que aquells que precisament diuen treballar més pel petit comerç i establir normatives més exigents per a l'establiment de grans superfícies, després, nyec, per la porta del darrere et colen un *outlet* de 75.000 metres quadrats al Baix Llobregat; o, nyec, amb l'excusa del Barcelona World, et colen una altra quantitat de superfície comercial, de la qual el conseller encara ni ha parlat, i desconexim quines repercussions tindrà sobre el comerç local, sobre el petit comerç local a la Costa Daurada. I, per tant, es dona aquesta situació de dir: «Escolti'm, aquells que diuen defensar el petit comerç són els que per la porta del darrere possibiliten la implantació d'algunes superfícies comercials que moltes vegades tenen un impacte molt més important sobre el petit comerç.»

Sobre la llei, en concret, què acaba passant amb aquesta llei? Doncs, ben poques coses s'han modificat en aquesta llei respecte de la proposta inicial. Nosaltres els dèiem: «Home, compartim la possibilitat i la voluntat que el nombre d'hores d'obertura setmanal pugui ser més elevat que l'actual.» La normativa de l'Estat en proposa noranta, com a mínim. I no obligatòries; això no és obligatori, dona dret a decidir als comerciants, que decideixin si volen obrir unes hores o volen obrir unes altres. Continuem –continuen– limitant el nombre d'hores a setanta-dues.

Diumenges i festius. També la normativa estatal recomana o parla de dotze diumenges, com a mínim han de ser deu, i vostès s'entesten que siguin vuit. Ho repeteix, s'entesten que siguin vuit. Perquè l'esmena que Convergència i Unió i Esquerra Republicana presenten perquè passin a ser deu és una «pirula». Els ho repeteixo, l'esmena que presenten Convergència i Unió i Esquerra Republicana per ampliar el nombre de diumenges de vuit a deu és una «pirula». Ha quedat clar? Els explico per què. Vostès ho saben perfectament, no donen puntada sense fil. Diuen: «Els dos diumenges addicionals els triaran els ajuntaments.» Els ajuntaments han de demanar aquests dos diumenges addicionals abans d'acabar el darrer dia del mes de febrer. Molt bé. Per exemple, any 2014, estem a 12 de febrer; amb sort, dimarts que ve, 18 de febrer, la Mesa del Parlament donarà el vistiplau al text de la llei, estarem a 18 de febrer, més quinze dies que té el diari oficial per publicar la llei, ens n'anem al 33 de febrer, i serà a partir del 33 de febrer que els municipis que vulguin demanar els dos diumenges addicionals podran demanar els dos diumenges addicionals. És a dir, una «pirula».

Què més fan? Què més fan? Les excepcions. Es mantenen en el fet que els establiments que poden obrir,

els establiments alimentaris que queden excepcions dels horaris siguin de cent cinquanta en lloc dels tres-cents metres. Bé, això permet que només puguin aprofitar-se d'aquesta excepció una determinada tipologia d'establiments i no altres. Bé, això va en contra precisament d'un determinat tipus de comerç que competiria en relació amb aquests altres comerços, que són els que avui, només avui, poden obrir.

Amb relació als municipis turístics continuen posant els mateixos impediments que ja hi havia fins ara, però a més a més continuen obcecats que Barcelona no tingui la categoria de municipi turístic i, per tant, no pugui establir una determinada zona de Barcelona, doncs, per exemple, per atendre aquests 26.000 creueristes que un diumenge del mes d'agost se'ls acudeix venir a Barcelona. Home, doncs, estaria bé poder-los atendre, no?

Rebaixes. Bé, ens continuem enganyant. Escoltin, sortim al carrer quan vulgui, conseller. En època de Nadal, tots hem sortit al carrer, hem passejat pels nostres barris comercials. Se les inventen per buscar noms i no posar «rebaixes», se les inventen; hem vist noms de tots tipus –«ofertes», «promocions», etcètera–, simplement per no posar «rebaixes». Però si vostè li explica a algú: «No, és que les rebaixes comencen el dia 7.» Home, les rebaixes han durat tota la campanya de Nadal –han durat tota la campanya de Nadal. A qui estem enganyant mantenint uns períodes molt delimitats de les rebaixes? Després ens estranya que el nivell de preus del comerç pugi més a Catalunya que en altres llocs d'Espanya. És una conseqüència directa de l'excés de regulació que tenim a Catalunya el fet que els catalans hagin de pagar més preu, hagin de pagar més en el comerç.

Per tant, en la mesura que, després de tot el debat parlamentari, aquesta llei no ha canviat el més mínim respecte de la proposta inicial a la qual vam presentar una esmena a la totalitat, ja els anuncio, i no els sorprendrà, que, amb les disset esmenes que mantenim vives, el nostre vot continuarà sent contrari a la tramitació i l'aprovació d'aquesta llei.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. En primer lloc, donar les gràcies i donar la benvinguda també als representants de les entitats del sector del comerç, així com als sindicats i també al director general de Comerç, que ens acompanya aquest matí.

Aquesta proposició de llei, tal com vam explicar fa uns mesos en aquesta mateixa cambra, vol blindar el model català de comerç, plenament identificat amb les característiques socials, culturals i territorials pròpi-

es del nostre país. Amb el contingut d'aquesta llei defensem el decret d'horaris comercials i rebutgem les constants ingerències de l'Estat espanyol sobre una matèria que, segons l'article 121.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, és competència exclusiva de la Generalitat, l'ordenació comercial. De fet, ja ho hem dit mil i una vegades, però no ens en cansem, entenem que l'executiu central no pot, desoïnt el repartiment competencial, imposar una desregulació dels horaris comercials. La invasió competencial genera inseguretat jurídica en el món del comerç i suposa un cop de mà a les grans superfícies comercials per eliminar la competència i augmentar les quotes de mercat en detriment del model català de petita i mitjana empresa.

El Reial decret llei 20 del 2012 estableix mesures de liberalització dels horaris comercials per als establiments menors de tres-cents metres quadrats, l'ampliació de les hores d'obertura setmanal dels establiments fins a un total de noranta i l'eliminació dels períodes de rebaixes. Això s'ha calculat que suposarà aproximadament un 25 per cent més de despesa ordinària als comerciants. I aquest increment també s'ha constatat que no es podrà veure compensat per un augment de les vendes, perquè aquest augment de les vendes no existirà. El consum a casa nostra es veu condicionat i limitat per l'elevada taxa d'atur i per la destrucció de llocs de treball, i, a més, la situació de crisi estructural i l'augment de l'IVA fa que aquells ciutadans que encara tenen capacitat adquisitiva redueixin el seu consum. Amb això l'ampliació dels horaris comercials genera una redistribució del consum, però no implica un augment de vendes, perquè la renda familiar no augmenta.

Per tant, el que aquí es podrà produir serà un desplaçament de les vendes cap a aquells establiments de gran format que sí que puguin aguantar aquest increment del 25 per cent dels costos que, com deia, s'ha estudiat que suposarà l'augment d'hores d'obertura dels establiments comercials.

A més, cal tenir en compte que, amb la reforma laboral, aquesta reforma laboral que avui hem comentat que fa dos anys que va entrar en vigor, els empresaris tenen més marge de maniobra, un major marge de maniobra per modificar les jornades laborals dels treballadors i, per tant, doncs, amb aquesta eina, poden allargar les jornades dels seus treballadors sense contractar més gent i, per tant, sense augmentar l'ocupació.

La liberalització dels horaris comercials, com hem dit, no només implica o no només no implicarà un augment de les vendes, sinó que a més perjudicarà de forma molt greu la conciliació familiar i laboral. Cal tenir en compte que a Catalunya més de la meitat dels comerços estan formats per un únic propietari i, per tant, doncs, és evident que el perjudici en aquest sentit serà important.

De fet, la majoria de les compareixences que es van substanciar en la Comissió d'Empresa i Ocupació sobre la Llei d'horaris comercials, que avui portem a aprovació, va concloure que la llibertat d'horaris comercials no garanteix en cap cas millores en la competitivitat i que, lluny d'ajudar-nos a sortir de la crisi,

aquesta liberalització dels horaris comercials farà recaure el cost de la crisi una vegada més en els sectors més dèbils de la societat.

Segons l'Estudi d'hàbits de compra i fluxos d'atractivitat de les polaritats comercials a la ciutat de Barcelona, de gran referència també en l'àmbit català, es constata que els consumidors aposten clarament pels formats de compra de proximitat. I, de fet, el 87 per cent dels ciutadans, segons el baròmetre del CIS, diuen que l'actual regulació d'horaris comercials els afecta poc o gens. Per tant, això evidencia que no existeix una necessitat social per ampliar els horaris de venda.

També hem de ser conscients que la liberalització d'horaris comercials porta inherent una desertització dels centres dels nostres pobles i barris –això crec que a hores d'ara tots ho podem compartir–, amb la conseqüent possible fractura de la cohesió social que això suposarà, perquè és evident que a ningú d'aquesta cambra, ni segurament als convidats que avui ens acompanyen, a ningú se li escapa que el comerç és molt més que una activitat comercial; el comerç de proximitat, arrelat als nostres pobles i ciutats, és un comerç que cohesiona, és un comerç que fa comunitat i és un comerç que actua com a motor de transformació social.

Dit això, i amb relació a les esmenes presentades, anunciar que votarem en contra de totes les esmenes presentades pel Partit Popular, perquè entenem que les propostes que ens fan són la columna vertebral d'aquest decret llei de l'any 2012, perquè des d'Esquerra Republicana no volem que els comerços puguin obrir fins a noranta hores setmanals, no volem tampoc la liberalització horària per als establiments de més de tres-cents metres, ni res que pugui assemblar-se ni pugui tendir al fet de poder tenir les nostres ciutats i els nostres pobles oberts les vint-i-quatre hores.

De fet, les dades de gener, d'aquest mateix gener de l'any 2014, de l'Índex de comerç al menor, publicat per l'Institut Nacional de Estadística, han fet evident –han fet evident, ho reitero– el fracàs del model comercial liberal del Partit Popular, l'encapçalat per la Comunitat de Madrid. La taxa anual de variació de les vendes del comerç de la Comunitat de Madrid referides per a l'any 2013 reflecteixen una disminució de l'1,9, mentre que a Catalunya va ser o va augmentar en un 0,1. I la taxa d'evolució de l'ocupació en el sector del comerç malauradament a Catalunya, és cert, va disminuir un 1,4, però a la Comunitat de Madrid ho va fer en un 2,6, cosa que evidencia que l'impacte positiu de la liberalització que ens proposa el Partit Popular, doncs, no existeix, ans al contrari.

A més, el Partit Popular és el responsable directe dels atacs més greus contra el petit i el mitjà comerç a casa nostra, amb la pujada de l'IVA, amb la ja comentada liberalització dels horaris comercials, amb els continus i reiterats recursos d'inconstitucionalitat a la normativa consensuada en aquesta cambra o amb la Llei d'unitat de mercat. I ara sí que em permetran que faci un petit parèntesi per referir-me a aquesta llei, perquè crec que és important.

La Llei d'unitat de mercat pretén aplicar –pretén aplicar, dic– els mateixos principis de llibertat d'establiment de les activitats econòmiques dins de tot el territori espanyol i té per objectiu principal el control *ex ante* i l'eliminació de la regulació de les comunitats autònomes en l'àmbit econòmic que contradigui el que ells entenen com unitat de mercat. Per tant, no només aquesta llei el que fa és posar en qüestió tota la normativa que pugui sortir d'aquesta cambra, sinó que a més, doncs, pot arribar a trinxar de cap a peus el model de comerç com el tenim entès a casa nostra.

Fet el posicionament sobre les esmenes del Partit Popular, passo a detallar les esmenes que el meu grup ha presentat, conjuntament amb Convergència i Unió, posteriorment al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Des d'Esquerra Republicana proposem que els festius autoritzats per obrir passin a ser de vuit a deu, i ho fem per donar compliment al que ens proposa el Consell de Garanties Estatutàries, més enllà de la «pirula» que ens comentava el senyor Rodríguez. Per tant, el que fem és donar compliment d'aquesta proposta que ens fa el Consell de Garanties Estatutàries i a més entenem que té una virtut, que és que apoderem els ajuntaments perquè puguin decidir quins dies són els més adequats per obrir en funció dels esdeveniments o característiques de cada un dels municipis. D'aquesta manera s'entén que, donant suport a aquesta esmena que presentem conjuntament amb Convergència i Unió, el que fem és rebutjar una esmena de Ciutadans, que precisament demanaven també l'obertura d'aquests deu festius, que entenem que..., pel fet que la nostra, doncs, el que fa és afinar una miqueta més, perquè, de fet, el que fa, com he comentat, és dotar els ajuntaments d'aquesta capacitat de decidir en aquest sentit.

I, ja per acabar, reiterar que des d'Esquerra Republicana creiem que Catalunya cal que desenvolupi el seu model comercial amb llibertat i sense les intromissions a les quals lamentablement cada vegada més ja estem acostumats, perquè en tenim les competències; defensem fermament el model català de comerç, aquell model que a través de les trames urbanes consolidades permet que el consumidor pugui escollir i pugui comprar allà on viu, i això ens ho carregarem si permetem la liberalització dels horaris comercials.

De fet, ahir, ahir mateix, parlàvem amb l'Associació de Comerciants i Professionals de la Dreta de l'Eixample, els companys de Cor Eixample, amb la Carme Izquierdo i el seu equip, i ens transmetien de primera mà el valor afegit del comerç de proximitat, no?, allò que en la meua primera part de la intervenció he estat explicant i que posa en evidència, no?, que el comerç de proximitat és molt més que una activitat comercial. I ens posaven l'exemple concret de com havien aconseguit, a través d'una interlocució insistent i ferma amb l'Ajuntament de Barcelona, millorar la il·luminació del centre de la ciutat. Per tant, el que deia: el model català de comerç és un model que cohesiona i és un model que crea comunitat.

Per tant, considerem imprescindible reforçar l'ordenament comercial català perquè continuï garantint la

pervivència d'un model econòmic basat en l'equilibri de formats i la llibertat d'elecció de la població. I l'oportunitat per fer-ho possible entenem que és votant a favor d'aquesta proposició de llei que avui presentem i treballant en aquesta mateixa línia i en aquest mateix sentit en la futura llei de comerç, serveis i fires.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, representants d'associacions de gremis que ens acompanyen, director general de Comerç, bé, el Parlament de Catalunya va expressar la seva voluntat d'examinar, debatre i regular els horaris comercials mitjançant una llei emanada del mateix Parlament. Per aquest motiu, en va acordar la tramitació legislativa posterior. Fins i tot, aquesta tramitació, el Partit Popular la va votar a favor. Això no es pogué fer de forma automàtica, ja que la legislatura va finalitzar, o va decaure.

Els horaris comercials han estat i són un element clau de l'ordenació comercial. Uns horaris comercials regulats són indispensables per garantir l'equilibri de formats i facilitar la conciliació de la vida laboral i familiar de les persones assalariades i autònomes que treballen al comerç al detall.

Amb aquesta llei el Parlament de Catalunya exerceix amb fermesa les competències en matèria d'horaris comercials que li pertoqueu d'acord amb l'article 121 de l'Estatut.

El Consell de Garanties Estatutàries ha avalat la plena constitucionalitat de la proposició de llei. A l'emetre dictamen, a instàncies, ves quina ironia, del mateix Partit Popular, només qüestionava la constitucionalitat d'un aspecte, i mitjançant la pertinent esmena ens hem adaptat al dictamen. Als vuit festius d'obertura autoritzada per a tot Catalunya s'hi afegeixen dos dies festius que determinarà cada ajuntament en funció de les seves necessitats comercials. De fet, en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Real decreto ley 20/2012 l'òrgan consultiu ja va considerar que era la legislació estatal, suposadament bàsica, en matèria d'horaris comercials la que en gairebé tots els seus aspectes no s'ajustava a la distribució de competències que dimana de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Per això, el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat, va interposar recurs d'inconstitucionalitat contra els articles corresponents de l'esmentat *real decreto ley*.

Avui podem dir que el Parlament de Catalunya, màxima representació del poble de Catalunya, ha estat sensible a la posició compartida en matèria d'horaris comercials i rebaixes que els entitats empresarials i els sindicats van expressar a la mateixa presidenta el 8 de

maig del 2013, quan li van fer lliurament del manifest. O sigui que hem fet els deures. Amb l'aprovació d'aquesta llei es posarà de manifest l'ample consens en matèria d'horaris comercials que existeix en aquest Parlament. Tant de bo hi hagués unanimitat. De segur que els representants de les entitats del sector i dels sindicats que avui ens acompanyen agrairien poder constatar que aquest consens és total. Gràcies al Partit Popular, avui aquesta proposició de llei encara surt més enfortida. Si aquí hi sumem la gran majoria de forces polítiques que la votaran a favor, ha estat un èxit la conjunció d'una voluntat del sector comercial de Catalunya, que es va expressar en un manifest i que es va venir a presentar a la molt honorable presidenta, com he dit abans, al mateix Govern i als grups parlamentaris.

Després d'un tràmit de menys d'un any, avui –esperem-ho, i creiem que serà així– s'aprovarà aquesta llei, que blindarà el model comercial català, de comerç català, envers un decret de l'Estat que envia competències en matèria de comerç, de turisme, competències dels mateixos ajuntaments i competències de les comunitats autònomes que les tenen transferides. Ens proposava un model que s'ha demostrat un fracàs allà on s'ha aplicat a l'Estat espanyol.

Amb aquesta llei ens hem de mostrar satisfets com a país. Ha estat una bona feina d'equip, d'unió del sector privat i públic, dels treballadors i dels empresaris, i també, com no, dels autònoms. Aquesta llei ha donat valor a la posició catalana en matèria de comerç i tira pel terra la pretesa invasió competencial a tots nivells.

En concret, ja ho ha parlat la diputada Agnès Rusiñol, parlem que passem de vuit a deu dies els horaris d'obertura. Parlem d'aquells comerços de menys de cent cinquanta metres quadrats dedicats a l'alimentació que podran obrir, però no aquella pretensió que tenien que fossin més de tres-cents metres quadrats i dedicats a qualsevol dels sectors. Això ens portava el 91 per cent dels comerços de Catalunya a poder obrir. Doncs a aquesta pretensió el Consell de Garanties també ha dit que no. A l'obertura que es pretenia de noranta hores com a mínim setmanals, el Consell de Garanties també ha dit que no. Ha dit que com a màxim setanta-dues, que era la nostra proposta. També ens ha avalat que les competències en matèria turística, d'ordenació comercial en matèria turística, són competència de la Generalitat de Catalunya. No es pot envair una competència que ens és pròpia, de la Generalitat i dels mateixos ajuntaments. Els ajuntaments fan la petició, i la Generalitat hi donarà el vistiplau o no. Bé, aquests eren els punts a destacar.

Durant la discussió en ponència, un cop també rebut després el dictamen..., a l'article 1, l'horari general, en total, serà de deu. Aquí hem de tenir en compte que ja quan eren vuit els mateixos ajuntaments tenien poder de decisió sobre canviar-ne dos, sobre decidir dos d'aquests festius, els dies que més els convinguessin, i després el departament hi donava el vistiplau. En aquest cas, la proposta que fem el Grup d'Esquerra i Convergència amb la nostra esmena és: aquests altres dos fins a arribar a deu, que també siguin els mateixos ajuntaments –que estan al costat dels ciutadans i

al costat de les associacions de comerciants de tots els municipis, o sigui que tenen molt més coneixement de quins dies els va millor en aquell municipi– els que els seleccionin, aquests dos dies.

Ja he parlat de l'article 2, sobre els cent cinquanta metres quadrats, o els tres-cents metres quadrats, sobre els municipis turístics...

Hi ha un altre apartat en què també la comissió ha estat sensible, que és amb referència als *outlets*, els *outlets* i tots aquests comerços..., que en realitat alguns ja ho feien, diguem-ne, sense que quedés, com ara hi quedarà, escrit en la mateixa llei: que un 20 per cent de l'espai de la superfície dels comerços en trama urbana, dels centres de ciutat..., podran dedicar un espai a *outlets*, sempre que quedi ben diferenciat, i des del punt de vista de la façana, dels rètols, etcètera, també quedi diferenciat els que són un *outlet* cent per cent i els que no ho són.

Els períodes de rebaixes també han quedat ben definits: del 7 de gener al 6 de març i, l'altre, de l'1 de juliol al 31 d'agost. Creiem que també, pel que hem escoltat a les compareixences i pel que s'ha discutit, de moment és convenient seguir preservant aquests períodes de rebaixa, que són un incentiu més i són una aportació i un moviment econòmic importants.

Els voldria explicar més motius, però em voldria centrar una mica en la intervenció del senyor Rodríguez, del Partit Popular, que parlava de diferents qüestions, del model català, etcètera. Miri, el model estatal, el model de la Comunitat Autònoma de Madrid, s'ha demostrat, diguem-ne, molt més deficient i més perjudicial per al comerç que el que es produeix..., i aquest model català que vostè posa en entredit.

Miri, entre els anys 2008 i 2013 Catalunya ha perdut un 5 per cent dels establiments comercials, mentre el conjunt de l'Estat en perdia un 8,2, i la Comunitat de Madrid, un 8,6 per cent.

La densitat comercial. L'any 2013 a Catalunya hi havien 12,7 establiments comercials per cada mil habitants; al conjunt de l'Estat eren 12,6, i a la Comunitat de Madrid, 10,6. D'ençà del 2008 a Catalunya s'han perdut 1,1 establiments comercials per cada mil habitants; l'Estat en perdia 1,4, i la Comunitat de Madrid, 1,5. L'experiència de la Comunitat de Madrid ha estat desastrosa. I és que, senyor Rodríguez, no sé com ho pot comparar amb el que es fa a Catalunya i amb el que avui aprofitem aquí.

Miri, del 2008 al 2013 Catalunya va perdre un 5,6 per cent d'establiments, com ja he dit; l'Estat, 8,2, i Madrid, 8,6. El 2008 Catalunya perdia l'1,1 per mil habitants; l'Estat, 1,4, i Madrid, 1,6. A la Comunitat de Madrid del 97 al 2007 van augmentar un 5,7 per cent els establiments. Eren temps de bonança econòmica. Però del 2007 al 2009 en va perdre un 2,2 per cent, mentre que a Catalunya en aquest moment de crisi van augmentar un 2,2 per cent. Al començament de la crisi, eh?, 2007-2009. No té sentit augmentar l'obertura quan la demanda es contrau. I el Govern de la Comunitat de Madrid el 2012 va liberalitzar els festius.

Les tipologies d'empreses ben bé no són comparables. La Comunitat de Madrid té major percentatge d'empreses sense assalariats, un 50,7, davant del 46,8 que tenim a Catalunya. Catalunya té un major teixit empresarial en la franja d'empreses entre un i vint ocupats, 48,3 a Madrid i 52,4 per cent a Catalunya. Per a empreses de majors dimensions, els percentatges són molt similars.

Les vendes. El telenotícies de TV3 del dimarts 11 va anunciar que les vendes dels comerços catalans s'havien reduït un 4,1 per cent durant el 2013. Aquesta dada és certa en estacions de serveis, però és conseqüència dels mals resultats del primer trimestre..., i sobretot del primer trimestre de l'any. N'hi ha prou a veure l'evolució de les variacions interanuals del mateix indicador. O sigui que les indicacions ens diuen que al setembre eren més 1,9 per cent; a l'octubre, menys 1,3 per cent; novembre, més 1,5 per cent, i desembre, més 0,1 per cent. La variació interanual de les vendes en estacions de servei a Catalunya ha estat un més 0,1 per cent, i a Espanya ha estat un 0,0 per cent. La variació interanual de les vendes sense estacions de servei a Catalunya ha estat un més 0,8 per cent, i a Espanya, un més 0,3 per cent.

Bé, li podria continuar parlant d'ocupació. Tots sabem que Catalunya lidera la reducció de la desocupació.

Eficiència comercial. L'any 2012 el teixit comercial català facturava 129,4 milers d'euros anuals per cada persona ocupada en el sector, mentre la Comunitat de Madrid facturava 125,8 milers d'euros anuals, i el conjunt de l'Estat espanyol, 125 milers d'euros. Aquestes dades palesen una major eficiència i rendibilitat per part del comerç català.

Em centraré també en la seva intervenció, quan ha fet referència a l'esmena que presentem de de vuit a deu. L'esmena que presentem el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, doncs, dóna compliment al que diu... L'únic punt que ha posat en dubte, o que ha corregit, el Consell de Garanties Estatutàries ha estat els vuit dies que Catalunya donava com a festius d'obertura, i ens ha dit que haurien de ser aquest mínim de deu, que ja es va posar en discussió durant les compareixences i potser més endavant ja hauria estat així. Però, bé, ens han dit que ha de ser així. Doncs nosaltres fem aquests deu dies, però donem la potestat d'escollir-los als ajuntaments, que això vol dir, com he dit abans, que donem la paraula a les seves associacions de comerciants i als seus ciutadans perquè decideixin en cada municipi què els convé més.

Després ha fet referència a altres qüestions en què li dono tota la raó. Ens ha parlat del petit comerç, que té uns valors que cal preservar. És evident. El comerç català, aquest comerç que vostès en certs moments critiquen, ho sabem..., són vertebradors dels eixos comercials de totes les viles i municipis de Catalunya, són un lligam social de les seves persones, ajuden perquè a aquesta gent gran que viu en els centres de ciutat els fem el comerç de proximitat més accessible. Doncs sí, aquests..., són diferencials, o qüestions que nosaltres creiem prioritàries per a aquest comerç català. I per

aquest motiu nosaltres aprovem aquesta llei en aquest sentit, perquè té totes aquestes característiques que fan que aquests valors que vostè també hi està d'acord i que vostè ens ha dit es preservin, i no anem fent aquell canvi de model que ens pretenen imposar des de fora.

En resum, gràcies a aquesta llei Catalunya continua decidint sobre el seu comerç, i ara seguim treballant per aquest sector tan important, per l'activitat econòmica, però sobretot per la gran aportació i compromís social, així com per la dinamització dels centres urbans i cohesió dels municipis. El comerç és l'ànima dels nostres pobles i ciutats, i volem que continuï sent així. Sempre hem preservat l'equilibri de formats, i adaptant-se als canvis, però valorant aquest equilibri on tenen veu comerciants, ajuntaments, associacions, empresaris, treballadors i sindicats.

La veritat, com a relator, com a portaveu de Convergència i Unió i com a membre de la Comissió d'Empresa, estic i estem molt satisfets dels treballs que s'han fet, del consens aconseguit, de les aportacions de tots –inclús recordo unes correccions que el senyor Santi Rodríguez ens va fer relatives a donar veu als ajuntaments en els seus plenaries i en els òrgans que deleguin–, que han estat fructíferes perquè avui aprovem aquesta llei d'horaris comercials, que creiem que és una bona llei per defensar el model català de comerç.

Moltes gràcies a tots els que ens han acompanyat i ens acompanyen durant aquesta sessió; gràcies, molt honorable presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. En primer lugar, me gustaría saludar a los representantes de diferentes entidades de comerciantes que hoy nos acompañan.

Y desde Ciutadans nos gustaría reiterar una vez más la importancia que para nuestro partido debe tener el sector del comercio minorista en la economía catalana y del conjunto de España. Es un sector que ya es muy importante, pero sin duda debe seguir siéndolo. No solo por el porcentaje de PIB que supone en el conjunto de la economía catalana, no es solo por el porcentaje de empleo que supone para el mercado de trabajo de Cataluña, sino también porque un comercio minorista sólido también influye en otros aspectos de la vida cotidiana de los catalanes. Es propio de nuestro modelo de ciudad, de nuestro modelo de vida mediterráneo, de poder pasear por las ciudades, de poder adquirir también productos de proximidad. También influye en otros aspectos, como la propia seguridad de las ciudades, como la movilidad de las personas que tienen problemas, también de la conciliación de la vida laboral, etcétera. Y por todos estos motivos insistimos en que para Ciutadans el comercio minorista debe ser un sector irrenunciable en la economía catalana, sin demonizar otras formas de comercio y otros formatos

comerciales, que también existen y que también deben existir, porque aumentan la oferta comercial que tienen los consumidores.

Y el sector del comercio minorista en Cataluña, este sector tan importante, está también en crisis..., y en Cataluña también está en crisis. En los últimos años ha perdido aproximadamente un 35 por ciento de los empleos, y hemos tenido recientemente informes del año pasado..., y no entraré en cifras, pero, realmente, en palabras de uno de los representantes más importantes de este sector, el año 2013 para el sector del comercio ha sido durísimo, ha sido un año durísimo.

Y, miren, hay datos que demuestran que *el model català de comerç*..., no és un model d'èxit. Y yo no voy a entrar en pugnas territoriales, esas pugnas típicas que tienen los representantes del Partido Popular, que tienen que defender a ultranza lo bien que se gestiona el comercio en la Comunidad de Madrid, y los representantes del Gobierno de la Generalitat, que tienen que defender lo bien que se gestiona el comercio en Cataluña. No podemos entrar en debates simplistas de decir: «Como el modelo de horarios comerciales en Madrid es diferente del de Cataluña, todas las consecuencias de este sector, todos los datos que sufra ese sector, son consecuencia del modelo de horarios comerciales.» El sector del comercio es mucho más que el número de horas que puedan abrir los comerciantes.

Y, por tanto, volviendo al modelo de Cataluña... Estamos sufriendo la crisis, en Cataluña. Y hay datos, señor Crespo, que son muy preocupantes, en cuanto al descenso de cuota de mercado, al descenso de metros cuadrados de superficie de los pequeños comercios o al descenso del empleo, que sinceramente no son mejores datos que en otras partes de España.

¿Qué le ocurre al comercio? El comercio tiene básicamente dos tipos de problemas. Unos, genéricos. El comercio básicamente está sustentado por los autónomos y por las pequeñas y medianas empresas. Y, por tanto, no nos engañemos: los problemas que afectan a los autónomos y a las pequeñas y medianas empresas son los principales problemas que tienen los comerciantes. Estos, ¿cuáles son? Pues la bajada drástica del consumo, la subida de impuestos, la subida de tasas... Por cierto, en Cataluña, más impuestos y más tasas que en ninguna otra parte de España. Y, por tanto, los autónomos y las pequeñas y medianas empresas de Cataluña sufren una asfixia impositiva más importante que en el resto de España.

Y otros problemas que son propios del sector del comercio. Uno de ellos es inadecuadas políticas de promoción comercial por parte de las administraciones públicas. La promoción comercial no solo puede ser responsabilidad de los pequeños comerciantes de forma individual, o no solo de las asociaciones de comerciantes, sino que también las entidades locales tienen que tener un papel muy importante, y la Generalitat de Cataluña. Y vemos que aquí hay todavía mucho margen de mejora.

Pero otro de los problemas propios del sector del comercio es que la demanda de los consumidores va cambiando de manera muy rápida. Y no solo me re-

fiero a las compras por internet, que también, sino a cambios en la demanda del tipo de productos, o incluso en los horarios en los que los clientes pueden acceder a las tiendas, porque no todos los consumidores que tienen un horario partido de trabajo pueden a veces acudir al comercio minorista a comprar de diez a una, o de diez a dos, y de cinco a ocho.

Por tanto, el sector del comercio tiene crisis, está sufriendo gravemente la crisis también en Cataluña, y tiene problemas comunes a otros sectores y propios. Y ante esta situación de crisis y ante estos problemas que tiene el sector del comercio, el Gobierno de la Generalitat, que tiene amplias competencias en muchos aspectos, ¿qué es lo que hace? Pues nos trae al Parlamento una ley de horarios comerciales. Ante todas estas problemáticas, se centra en regular el número de horas máximo, el número de festivos que se pueden abrir en Cataluña, e incluye ya, de paso, un par de medidas de promoción comercial.

Para nosotros es un debate simplista. No se puede intentar vender la imagen de ser defensor del comercio minorista cuando únicamente se hace lo fácil, que es regular los horarios comerciales, limitar el número de horas que se puede abrir. Eso ya sé que es muy fácil, y sobre todo es muy barato. No le cuesta, al Gobierno, ni un solo euro. Pero no afronta los problemas de fondo. Además, es una postura, a nuestro entender, hipócrita, porque el mismo gobierno que se erige como defensor de los comerciantes y que limita los horarios comerciales es el mismo gobierno que con otra mano sube los impuestos, sube las tasas. Y, por cierto, una cosa muy grave que ocurre en Cataluña habitualmente: que gracias a excepciones se conceden permisos para construir grandes superficies. Y esto está ocurriendo hoy en día en Cataluña.

Y además un problema añadido. ¿Ustedes saben por qué estamos hoy tramitando esta ley de horarios comerciales? Esto solamente tiene un motivo, y es saltarse la suspensión cautelar que el Tribunal Constitucional ha decretado sobre el decreto que se aprobó en octubre del 2012. El contenido, si ustedes se leen una norma y la otra, es muy parecido. Esto es una artimaña jurídica reconocida por el propio Gobierno, y además así lo reconoció el ponente en la tramitación a la totalidad de esta ley. Se está haciendo para saltarse la suspensión del Tribunal Constitucional. Esto genera una vez más inseguridad jurídica en este sector. Además, inseguridad jurídica porque es que el propio Gobierno ha reconocido que tiene previsto aprobar posteriormente una nueva ley de comercio. Es una inseguridad jurídica. Ya sé que no solo la sufre, desgraciadamente, en Cataluña el sector del comercio, porque para ustedes es el principio rector de su política, ¿no?, saltarse las sentencias de los tribunales, el relativismo jurídico este en el que están inmersos. Pero es un problema que afecta a los autónomos, a los inversores. Entre sus pugnas competenciales con el Gobierno de España..., los que están en medio son los que sufren estas pugnas competenciales y políticas. Y son los comerciantes, los autónomos, los inversores y los consumidores.

¿Qué necesita este sector? Necesita una regulación estable, que dé seguridad jurídica. Una normativa clara, una normativa clara que ponga de forma transparente las reglas del juego para quien quiera participar de esta regulación. Una normativa completa. No se puede regular el sector del comercio hablando únicamente de horarios comerciales, porque es un debate muy simplista. El sector del comercio requiere muchísimas –muchísimas– más cosas, muchísimas más medidas de fomento que ustedes no abordan. Necesita sobre todo medidas de incentivo. No solo se trata de prohibir y de ir a multar a los establecimientos que abren más de las horas permitidas, sino de incentivar y de ayudar a esos autónomos y a estas pequeñas empresas que están detrás de los negocios. Y ustedes aquí no abordan absolutamente nada de esto –absolutamente nada. Y por cierto: una normativa más flexible, porque lo que nosotros detectamos es que tienen ustedes una obsesión homogeneizadora en Cataluña. Señor Crespo, señores del Gobierno: Cataluña no es homogénea, ni ideológicamente, ni lingüísticamente, ni territorialmente; ni en el sector del comercio lo es. Y, ustedes, lo que critican de Madrid, que es la obsesión homogeneizadora, supuestamente, centralizadora, homogeneizadora..., ustedes hacen exactamente lo mismo en Cataluña. ¿Ustedes piensan que ciudades como Barcelona, como el área metropolitana de Barcelona, tienen las mismas necesidades comerciales que pequeños municipios de comarcas del interior de Cataluña? No, señor Crespo. Y ustedes, a nuestro entender –a nuestro entender–, no reflejan esa pluralidad –no reflejan esa pluralidad; tienen una obsesión homogeneizadora con el sector del comercio en Cataluña.

Por tanto, desde Ciutadans... Si me permiten, ¿eh?, prosigo. Por tanto, desde Ciutadans nosotros proponemos que para impulsar el sector del comercio, que como dije al principio es fundamental..., se tienen que llevar a cabo sobre todo medidas que ayuden a los autónomos y a los pequeños empresarios a llevar a cabo sus negocios, y medidas que lo que hagan es impulsar el consumo. Y esto es justamente lo contrario de lo que está haciendo, por ejemplo, el Gobierno de España subiendo los impuestos, subiendo las cuotas de autónomos, y también el Gobierno de Cataluña subiendo aún más los impuestos y las tasas en Cataluña. Y por cierto: también hablar de eliminación de trabas burocráticas, que muchas veces se encuentran en las entidades locales, etcétera.

Respecto a los horarios comerciales, pues quizá no sea el mejor modelo para Cataluña una liberalización absoluta de los horarios comerciales. Probablemente no lo sea. Porque la realidad de Cataluña no es la misma que la de otras comunidades autónomas, como Madrid, que tiene municipios muy grandes, que tiene otro modelo. Quizás, para Cataluña no sea el mejor modelo. Pero tampoco pensamos que el mejor modelo sea una restricción absoluta de los horarios comerciales. Y estoy de acuerdo con una cosa que decía la señora Russiñol: aumentar las horas no aumenta la demanda; aumentar las horas de apertura, de por sí, no aumenta el dinero disponible que tienen las familias para gastar más. En eso estamos totalmente de acuerdo. Pero una cierta flexibilización de los horarios para

que sean los comerciantes los que decidan a qué hora abrir permite adaptarse a las nuevas necesidades de los consumidores. Porque hay muchos consumidores, insisto, señor Crespo, que no pueden ir a comprar, por ejemplo, a los mercados de abastos por la mañana, porque están trabajando, o no pueden ir a comprar al comercio de proximidad, insisto, de diez a una y de cuatro a ocho, porque están trabajando. Una flexibilización horaria, que sean los propios comerciantes los que decidan cuándo les interesa abrir, pues, a lo mejor es una de las medidas, una más del conjunto de medidas que habría que tomar para que se adapten mejor a las cambiantes necesidades de la demanda del sector del comercio.

Otra cosa para nosotros fundamental del sector del comercio: no echen ustedes a pelear, no enfrenten a modelos que son complementarios. Con este debate único de las grandes superficies, del pequeño comercio, parece que están ustedes enfrentándolos, y es injusto, porque no están en las mismas condiciones para luchar, un pequeño comerciante no puede competir en igualdad de condiciones con una gran superficie. Por tanto, ustedes, como gobernantes, lo que... –si me puedo escuchar a mí misma–, los comerciantes y las grandes superficies..., los gobernantes –perdón– lo que tienen que hacer es buscar las sinergias entre los diferentes formatos comerciales que existen y que está demostrado que existen y que a veces una gran superficie es un polo de atracción de comercio minorista alrededor. Y eso es en lo que los gobernantes, tanto ustedes como las entidades locales, se tienen que centrar, no en echar a pelear a diferentes formatos, no en demonizar tampoco a un tipo de formato, que parece que uno que vaya a una gran superficie después tiene que ir a confesarse. No, son modelos complementarios –complementarios–, y ustedes tienen la responsabilidad de buscar las sinergias, que las hay.

Insistimos mucho también en pensar en los consumidores. Hay que pensar, cuando regulemos el comercio, también en las necesidades de los consumidores, que, en definitiva, son el inicio de toda la actividad, son los que se gastan el dinero y son los que permiten a los comerciantes tener negocios.

Insistimos, no podemos regular el comercio, no podemos vender que estamos protegiendo al pequeño comercio únicamente hablando de horarios comerciales. Se requieren medidas activas de impulso de la actividad, y esas son las destinadas a los autónomos y a las pequeñas y medianas empresas. Y esta flexibilización horaria que yo le he comentado antes es, sin duda, necesario que vaya acompañada de determinadas medidas que ayuden al pequeño comercio a compensar ese esfuerzo extra que a lo mejor tienen que hacer. Me refiero a desgravaciones, me refiero a que no puede ser que le cueste lo mismo contratar a una persona a un pequeño comercio que a una gran empresa. Es decir, se tienen que tomar, tanto desde el Gobierno de Cataluña como desde el Gobierno de España, medidas muy importantes para apoyar de verdad, de forma activa, al comercio minorista.

Y por último insistir: se deben llevar a cabo políticas de promoción comercial también desde el ámbito lo-

cal y desde el ámbito de la Generalitat. Son muy importantes las promociones, las campañas, la ordenación urbanística de las zonas comerciales. Todas estas cosas afectan, y mucho, a la viabilidad del sector del comercio.

Por tanto, y en resumen, desde Ciudadanos decimos «sí» al sector del comercio minorista, sin demonizar otros formatos, pero «sí», sin duda, al apoyo al comercio; «sí» al apoyo activo a los autónomos y a las pequeñas y medianas empresas, que son, en definitiva, los que están detrás de los comerciantes; «sí» al Gobierno para que apoye medidas concretas de impulso de este sector; «sí» a una normativa estable, clara y que dé seguridad jurídica, y que no sea simplista. No podemos regular el sector del comercio únicamente hablando de horarios comerciales, ni en un sentido, ni en el sentido de la liberalización absoluta, ni en el sentido de restricción, porque es un debate simplista.

Tenemos muchos puntos en común, señor Crespo. Yo le agradezco sus palabras del principio, porque realmente en la tramitación parlamentaria ha habido, yo creo, por parte de todas las fuerzas políticas buena predisposición. Porque los puntos comunes los tenemos; se lo insistimos siempre desde Ciudadanos: centémonos en lo que nos une. Y en la política de comercio, sin duda, a las diferentes fuerzas parlamentarias nos une más de lo que nos separa. El tema es centrarnos en lo que nos une.

Por tanto, vamos a abstenernos ante esta ley, porque creemos que es un parche que se hace para saltarse una decisión del Tribunal Constitucional, generará más inseguridad jurídica, y, sin duda, nos volveremos a ver aquí de aquí a unos meses para hablar de la Ley de comercio. Por tanto, nos abstenemos en general y votaremos a favor de las enmiendas que hemos presentado.

Gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, representantes de las entidades de comerciantes.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'ihustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, per posicionar el Grup Socialista; també saludar les diferents entitats del sector comercial que ens acompanyen. Bé, aquest és un debat que s'emmarca en un moment difícil; és obvi que el sector comercial, com altres sectors, està patint la situació de la crisi. Vagi per endavant que el nostre vot serà un vot positiu crític, crític per algun dels factors que ara intentaré explicar.

Primer, perquè entenem que és un debat parcial. Al nostre grup li hauria agradat que aquest debat s'hagués plantejat en el marc d'una llei de comerç català de

forma definitiva. Esperem –i aquí instem el conseller– que la portin al més aviat possible.

Segon, perquè veiem que és un debat que s'ha fet, òbviament, de pressa, però que ve motivat per una resposta clara, que el nostre grup entén que comença a ser preocupant, que és quan les diferents administracions legislen des de la desconfiança i la manca de cooperació. Una llei que ve com a resposta, per un costat, a una llei d'àmbit estatal, del Reial decret llei 20/2012, i per l'altre, perquè està suspesa per un recurs del Constitucional, el Decret llei 4/2012. Per tant, intentem posar una llei sobre la taula per suplir una, diguéssim, possible inseguretat jurídica.

El nostre grup entén que aquesta situació és preocupant. Jo crec que tot el que faci referència a conflicte de competències fóra bo que es pogués resoldre amb el debat, amb el diàleg i amb el pacte i amb la col·laboració, perquè aquesta situació de conflicte de competències permanent pot perjudicar l'activitat econòmica i, a més a més, pot comportar inseguretat jurídica. I, mireu, en un moment en què l'economia cada vegada està més globalitzada hi han dos factors, com a mínim, que poden garantir l'activitat econòmica innovadora de futur: el factor institucional, per un costat, i el factor capital humà, per l'altre. I és obvi que en l'activitat econòmica la innovació i la inversió de futur depenen en gran part d'aquesta protecció institucional, per tant, la que ha de garantir aquesta seguretat jurídica. Sense seguretat jurídica no hi han inversions a llarg termini i, per tant, és molt més difícil fer una activitat econòmica sostinguda en el futur. Per tant, el nostre grup entén que és preocupant que estiguem legislant d'aquesta manera urgent per intentar suplir aquestes mancances de col·laboració i de diàleg.

Però entrant, plenament dit, en el que és la proposició de llei, el nostre grup ha sigut el grup que més esmenes va presentar, vint-i-set esmenes, de les quals nou han sigut transaccionades pels diferents grups. I intentaré explicar també, a part d'aquests dos elements que he dit al principi, per què el nostre grup fa un vot positiu però crític, perquè d'aquestes vint-i-set esmenes que hem presentat, de les quals nou han sigut transaccionades, esperem que les que han quedat, diguéssim, que no s'han estimat en el debat de ponència i que, per tant, el nostre grup recuperarà moltes d'elles en la futura Llei de comerç..., entenem que amb aquestes propostes transaccionades s'ha millorat la proposta inicial.

Unes transaccions que ens han permès millorar la proposta inicial, com deia, que defensa un model comercial català que busca l'equilibri entre model de proximitat i les grans superfícies. Un model de comerç català molt important i que, a més a més, busca l'equilibri entre les petites i mitjanes empreses però que, a més, més enllà del sector econòmic, també té un sector, té una component social. I els que som alcaldes sabem la importància que té que un municipi pugui tenir sobretot el seu centre urbà ordenat i amb activitat comercial de petit comerç actiu, perquè això fa també..., és un model d'integració i de convivència. Per tant, unes propostes, les nostres, que han buscat aquest equilibri entre aquest model català que defensa el dret

dels treballadors i la conciliació de la vida laboral i familiar, que defensa el dret dels ciutadans a disposar d'una oferta diversificada i de proximitat, i alhora, també, ha intentat millorar la regulació de les rebaixes i els *outlets*. És obvi que el que s'ha buscat bàsicament han sigut tres idees: equilibri entre les petites i grans superfícies; també conciliar la vida laboral i familiar dels treballadors, que també tenen els drets, i també intentar, doncs, millorar l'oferta dels consumidors.

En aquestes esmenes, fruit de la ponència, hi han hagut bàsicament dos debats importants. Un era sobre si el caràcter restrictiu de la normativa comercial afectava la competitivitat de l'economia catalana i, concretament, el sector comercial. Bé, al nostre entendre, la competitivitat de l'economia no pot venir només d'eliminar restriccions, i, per tant, s'ha de trobar l'equilibri entre el que és el control de les institucions, enteses com a reguladors de les condicions del mercat, per garantir aquesta seguretat jurídica, i, alhora, una bona i millor gestió del capital humà.

També en el debat ha sortit sobre la taula el tema de la flexibilitat horària i els dies festius; si això comportava, diguéssim, doncs, que, com més flexible sigui, millor per a les empreses. I és obvi que aquí també surt un debat important. Nosaltres pensem que aquesta, la flexibilitat, per si sola –per si sola–, no ha de comportar un millor rendiment a les empreses. Sovint es diu que si es treballen més hores o estan més dies oberts hi ha més consum. Això no és veritat. En qualsevol cas, el consum depèn sobretot, primer, que hi hagi ocupació, i també de la renda disponible dels treballadors, i, si cada vegada per als treballadors la contractació és més precària i els salaris més baixos, més difícil serà aquest consum. Segon, s'ha dit també a vegades que aquest increment d'horari de dies festius incrementa els llocs de treball. Discutible, perquè tinguem en compte que les grans superfícies també poden comportar la destrucció de treball, sobretot dels petits comerços. I també s'ha discutit, doncs, el tema de la ciutat oberta vint-i-quatre hores el dia, no? Òbviament, això va en contra del que és la garantia d'aquesta flexibilitat i d'aquesta conciliació de la vida laboral i familiar.

Per tant, entenem, el nostre grup entén que aquesta proposta, malgrat que fem un vot crític, doncs, adequa algun dels elements importants del que és la normativa. Entenem que el tema dels diumenges i festius, que inicialment parlava dels vuit dies..., a la modificació que s'hi incorpora són vuit dies més dos, a proposta dels ajuntaments també. Als que som alcaldes ens agrada tenir aquest espai d'aquesta proposta per tenir dos dies més i, per tant, decidir que el mateix Govern, inclús a través del plenari..., es puguin decidir aquests dos dies més addicionals.

També aquesta proposta, aquest projecte, d'alguna manera, doncs, també implica el tema dels municipis, diguéssim, turístics, no?, un tema..., que també es contempla aquesta singularitat del sector turístic nostre. Recordem que genera més del 12 per cent del PIB. Per tant, aquesta definició de en quines condicions un municipi pot ser turístic, per tant, pot regular el tema dels seus horaris, també és important.

I, per últim, la proposta del projecte de llei també fa referència als establiments destinats a la venda d'excedents, els *outlets*, i les rebaixes. Aquí segurament que..., i coincideixo una miqueta amb el que ha dit el representant del Partit Popular, que és un tema en què cal segurament ser rigorosos, cal ser estrictes amb el control, perquè, si no, realment el que es produeix és una competència deslleial, i, per tant, cal ser curosos amb el compliment de la normativa, sobretot per garantir..., perquè si hi ha competència ha de ser en igualtat de condicions; si no, aquesta competència realment no té els efectes positius que hauria de tenir.

I, per tant, per acabar, dir que pel nostre grup, com deia abans, el vot serà un vot «sí» crític, entenent que moltes propostes que es queden sobre la taula esperem poder-les recuperar, fruit del debat parlamentari, en la futura llei de comerç que ha de venir. I entenem que s'ha produït un debat, diguéssim, molt positiu. Jo aquí també vull, ja per anar acabant, abans de posicionar-me sobre les esmenes que queden vives, agrair al relator, el senyor Xavier Crespo, la seva tasca, sempre buscant aquest consens; a la resta de portaveus que hi han participat també, doncs, la seva aportació, i també a la lletrada la seva tasca, que ens ha guiat bastant, sobretot per als que ha sigut la primera vegada que hem participat en una ponència d'aquest tipus.

Ja per finalitzar, amb relació a les esmenes que queden vives, dir que el nostre grup, amb relació a l'esmena número 1, la 4 i la 3 de Convergència i Esquerra direm que sí; a la 2 de Ciutadans ens abstindrem; a la 3 de Ciutadans hi votarem en contra. Pel que fa referència a les esmenes del Partit Popular de Catalunya, votarem en contra de la 1, la 2..., no, perdó, de la 2, la 4, l'11, la 12, la 14, la 15 i la 16; abstenció a la 20 i la 22. A la 22, que fa referència al que en podríem dir «municipi turístic de Barcelona», ens hi abstenim, perquè pensem que cal un debat molt més ampli, un debat que s'ha de produir en el procés de debat de la llei pròpiament dita del comerç de Catalunya; per tant, per això aquesta abstenció. També a la 24, 25, 26, 27 i 28, abstenció; a la 51 votarem que sí; a la 59, abstenció, i a la 61 hi votarem en contra.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades...

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'Il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, bon dia..., o bona tarda, ja, a tots i totes. Primer de tot, saludar les entitats i els sindicats que avui ens acompanyen i que estan treballant activament pel nostre comerç de proximitat, sumar-me als agraïments que feia el senyor Crespo a l'inici d'aquest debat i dir que, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, en la intervenció que vam fer en el debat de la totalitat de la llei ja vam fer un posicionament sobre el que pensàvem, fonamentalment, d'aquesta llei.

Hem treballat a la ponència d'aquesta llei, hem presentat esmenes a la llei que anaven en cinc aspectes, fonamentalment. El primer d'ells, garantir un model d'equilibri com el que tenim; vetllar per les condicions laborals dels treballadors i les treballadores del comerç; avui són atacades pel marc laboral impulsat pel Partit Popular i que ha comptat amb la complaença de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats. El tercer aspecte, les zones turístiques i el paper que hauria de tenir l'ajuntament de la localitat en el disseny d'aquestes zones; no pot ser que una zona turística s'acabi convertint en la porta del darrere per col·lar una desregularització del comerç. El quart aspecte, l'adequació de les botigues anomenades *outlet* i de les cantonades que qualsevol comerç podrà tenir, també, destinat a aquests excedents de producció; i el cinquè aspecte bàsic, el període de rebaixes, però plantejat des d'un punt de vista de protecció de les garanties dels consumidors i de les consumidoras. Aquests van ser els cinc objectius que ens vam plantejar des d'Iniciativa i Esquerra Unida a l'hora de fer les aportacions necessàries a la llei.

Ja s'ha explicat, per tant no ho repetiré, que la llei, aquesta proposició de llei ve en un context, doncs, d'atac per part del Govern del Partit Popular, per part del Govern del senyor Rajoy, on al rerefons d'aquest atac hi ha la confrontació entre dos models de comerç, el model del Partit Popular, el model Aguirre, que és un model de liberalització i desregularització comercial, i el model de protecció del comerç català. En aquest punt, per tant, entrem en tres aspectes importants respecte a l'actitud del Govern central en aquests temes.

Primer, la dèria que continua tenint el Govern del Partit Popular per envair competències. El Partit Popular té en el seu cap, en el seu disseny ideològic i estratègic, un procés de recentralització de l'Estat i no pot ser que sigui el comerç qui acabi pagant els plats trencats d'aquest procés de recentralització. El segon és l'excusa de la crisi. L'excusa de la crisi ha esdevingut un escenari ideal per al Partit Popular per confondre, per atacar drets i per retallar serveis, però garantint sempre els privilegis dels mateixos, i en el debat comercial, el Partit Popular vetlla novament pels privilegis, pels interessos dels mateixos, dels de sempre. I el tercer aspecte i fonamental: les conviccions, l'afectació a les condicions laborals dels treballadors i de les treballadores. En aquest sentit, per tant, anunciem que no acceptarem cap de les esmenes, ni del Partit Popular ni de Ciutadans, perquè entenem que aprofundeixen en algun d'aquests tres aspectes que he citat: o bé pretenen recentralitzar l'Estat, o bé fan servir la crisi com a excusa, o bé afectarien massivament les condicions laborals dels treballadors i les treballadores del comerç.

Votarem també a favor a la proposta pactada entre el Partit Popular i Convergència i Unió sobre el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Ja s'ha dit: la llei preveia vuit festius a Catalunya; el Govern decidirà finalment, a través..., o decidirem a través d'aquesta proposició de llei que siguin vuit festius més dos a proposició dels ajuntaments. I mirin, votarem a favor

per dos motius, fonamentalment. El primer de tots: perquè..., no veig el senyor Rodríguez, però, en tot cas, li hem de dir que si en tot aquest aspectes, en tots els temes comercials algú fa la «pirula» constantment –si algú fa la «pirula» constantment–, aquest és el Govern del Partit Popular, aquest és el Govern del senyor Rajoy, que intenta fer la «pirula» a aquest Parlament cada vegada que pot. Aquest seria el primer motiu. El segon motiu és, fonamentadament, que entre aquestes «pirules» que vol fer el Partit Popular, és atacar les competències dels ajuntaments, atacar les competències de les administracions locals a través d'aquesta llei de l'ARSAL i, per tant, nosaltres el que farem serà votar a favor, perquè entenem que amb aquesta proposició de llei estem donant més competències als ajuntaments, perquè podran decidir sobre els seus festius comercials i, per tant, li estem contestant també al Govern del Partit Popular que la via no és maltractar els ajuntaments, sinó que és donar-los més capacitat i més competència.

És cert que no és la solució que ens agradaria. La solució que ens agradaria és mantenir aquests vuit festius comercials, perquè el petit comerç estarà en inferioritat de condicions, estarà en inferioritat d'oportunitats, però, senzillament, és la que menys ens afecta. I per què diem que aquesta desregulació d'horaris comercials que pretén el Partit Popular afectarà o pot afectar especialment el comerç petit, el comerç de proximitat? Doncs, miri, perquè un percentatge molt elevat de comerços depenen d'una única família, una única família és la responsable d'un percentatge molt elevat dels comerços de Catalunya. Per tant, no podem carregar encara més la motxilla dels autònoms i la motxilla dels petits comerciants, que ja està prou carregada, impeding-los el seu dret a la conciliació, el seu dret a la vida familiar i el seu dret al treball digne. En definitiva, aquest model de desregulació, aquest model de liberalització, aquest model Aguirre que vol imposar el Partit Popular al conjunt de l'Estat només servirà per generar més precarietat laboral, no més llocs de treball, sinó llocs de treball més precaris, més tancament de petit comerç, com ja ha passat a la Comunitat de Madrid, i més quota de mercat per a les grans superfícies, que és el rerefons per al qual treballa el Govern del Partit Popular.

Hi ha alternatives a aquest model? Evidentment que n'hi ha. Una alternativa és, primer de tot, establir una consciència de consum responsable a la nostra ciutadania. Mirin, per consumir més, ni serem més feliços, ni tindrem més cobertes les nostres necessitats, ni es crearan més llocs de treball, ni tampoc els comerciants guanyaran més. Per tant, necessitem un comerç responsable i també un comerç equilibrat. Ens cal, també, un sistema de protecció més potent del model comercial català i, paral·lelament, limitar les instal·lacions d'equipaments comercials, de grans equipaments comercials, fora de la trama urbana consolidada. I aquesta protecció del model català de comerç també ha d'aturar la pressió que avui ja exerceixen els grans operadors, que el que busquen és la flexibilitat en els horaris i la permissivitat en determinats tipus de venda.

Dit això, volem posar de manifest, també, que el Govern de Convergència i Unió no està apostant definitivament per aquest model de proximitat. Té un doble discurs. Avui el Govern de Convergència i Unió té un doble discurs en l'àmbit comercial. Diu i fa veure que defensa el petit comerç però, en realitat, només pren mesures que garanteixen els privilegis de les grans superfícies. S'ha parlat –i, per tant, no replicaré– què està passant o què passarà a Barcelona World, si finalment s'acaba aplicant aquest model de territori que s'està imposant; com apareixen contínuament els *outlets*, no només a l'Àrea Metropolitana sinó també més enllà, i aquest és el model que, en efecte, està aprovant el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, les mesures que ens caldrien serien, una primera i fonamental: la lluita contra l'atur. Escolti'm, avui, si els catalans i les catalanes compren menys no és perquè les tendes o les botigues estiguin més o menys hores obertes, és perquè no hi ha recursos econòmics; les famílies no tenen recursos econòmics per anar a comprar; és perquè el 60 per cent de les famílies –el 60 per cent de les famílies–, tot i tenir una feina, no poden arribar a final de mes. I aquest és el gran mal estructural que també afecta el comerç. Caldria també legislar per pal·liar l'efecte de la Llei d'unitat comercial. Caldria establir un marc jurídic de protecció del comerç de proximitat i evitar que l'atac dels autònoms, i l'atac als treballadors i les treballadores, en forma de reforma laboral, colpeixi el nostre comerç.

Per tant –acabo–, tenim moltes feina per fer, no només la dels horaris comercials, evidentment; tenim molta feina per fer, i aquesta feina passa per dues vies, passa per dos camins fonamentals. El primer: necessitem un canvi de cultura, un canvi de mentalitat sobre el que suposa el comerç a Catalunya i sobre el que pot suposar. I segon, necessitem, també, un marc legislatiu que sigui adequat i que, fonamentalment, sigui consensuat amb les entitats que treballen per al comerç.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bon dia. Nosaltres també ens sumem als agraïments respecte als treballs de la ponència i també a tots els ens acompanyen, doncs, interessats en aquesta llei. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres, algunes consideracions a fer sobre la llei, i algunes consideracions a fer sobre quin ha estat el transcurs de la tramitació. Per primera, alludir al model, al 24/7, vint-i-quatre hores set dies a la setmana, i la ciutat del futur, que és el que l'Estat espanyol vol vendre'ns, que no només l'Estat espanyol sinó que és un model, aquest, el de la ciutat comercial, que ens arriba d'una directiva europea, la Directiva Bolkestein, de liberalització de serveis, i que ja era el tret de sortida, doncs, per a aquesta liberalització, totalment irracional des del nostre punt de vista.

Així ha inspirat totes les reformes en clau desreguladora que ha fet el Govern espanyol, en els reials decrets de què s'ha fet esment aquí ja, el 19 i el 20, i sobretot ha centrat la mirada a promocionar uns objectius que nosaltres entenem que no són certs, i a més a més, a tornar a posar l'accent en xifres que no quadren. És a dir, si aquesta reforma, aquesta... –com ho diríem?–, aquest replantejament del comerç buscava dos finalitats, que eren, per una banda, impulsar les vendes i, per l'altra banda, crear ocupació, anem i mirem les dades que ahir mateix proporcionava l'INE, i veiem que el comerç de proximitat a Madrid baixa més amb la liberalització dels horaris, i, per tant, també veiem que les dades sobre la creació d'ocupació, dramàtiques en els dos casos, però que a Madrid, amb la liberalització dels horaris, són un 2,6 per cent més baixes que les del Principat de Catalunya. Per tant, si aquests eren els dos objectius que buscaven, eh?, amb aquesta llei, i no els han complert, jo crec que, com a mínim, haurien de fer un replantejament sobre quin és aquest model o, com a mínim, haurien de ser sincers i dir que el plantejament estratègic d'aquest model respon a altres objectius, que nosaltres entenem que sobrepassen el comerç.

Per nosaltres és clar, també s'ha expressat abans i ho compartim: és la recentralització espanyola dels Països Catalans en clau capitalista. És molt simple, és l'abecé dels neoliberals: un context homogeni, un context de cultura homogènia fa créixer el capitalisme. Abecé del neoliberalisme. Per tant, si tots som iguals, parlem la mateixa llengua, tots ens sentim «bons espanyols», bons treballadors que, a més a més, podem treballar de manera explotada, més hores el dia, doncs, tindrem grans ciutats obertes vint-i-quatre hores el dia i set dies la setmana. Tindrem una Barcelona oberta tot el dia perquè Llanos de Luna i Alícia Sánchez-Camacho puguin comprar roba, i una València oberta perquè Rita i Fabra puguin comprar roba, i tindrem una Palma oberta perquè Bauzá pugui comprar roba. Perquè les treballadores i els treballadors veurem què podem comprar.

En tot cas, bombolles comercials, com hem dit... (*Remor de veus.*) Perdoni, presidenta...

La presidenta

Sí, sí, sí, ja estic atenta. (*Pausa.*) Continui...

Isabel Vallet Sánchez

Com dèiem, per nosaltres, bombolles comercials contràries a un comerç de proximitat i, per tant, al model que nosaltres defensem.

I hem de reconèixer que sí que és veritat que hi ha hagut un intent del Govern i un intent d'Esquerra Republicana per protegir el petit comerç català, i que sí que s'han intentat donar passes en aquest sentit. Però, pensem que no hi ha un qüestionament de fons sobre la liberalització en general del comerç, i que no hi ha un..., en tot cas, que l'equilibri que es diu defensar amb aquesta llei, o amb aquest model, no existeix. Per nosaltres no pot dir-se que hi ha un equilibri si s'es-

tà ara mateix destruint llocs de treball als petits comerços i es fan normes *ad hoc* per a Barcelona World. És mentida parlar d'un equilibri de comerç, perquè aquest equilibri les xifres ja diuen que no existeix. L'aposta per les bombolles comercials fa que s'hagin tancat 5.649 establiments, tancats entre 2008 i 2013. Les vendes minoristes han caigut un 4,1 per cent. Per tant, nosaltres voldrem saber on està l'equilibri. On està l'equilibri entre fer normes *ad hoc* per a empreses, cedir terrenys, etcètera, i apostar per *macrooutlets* o per macrocentres comercials amb un model de proximitat.

Escolta, o s'afavoreix una cosa o se n'afavoreix una altra, però sempre amb aquesta ambigüitat en la qual sí però no, defensem un petit comerç però sense afectar les competències dels grans, defensem el que és nostre però sense que..., tenir totes les ciutats totalment homogènies, amb franquícies que van estenent-se pel territori i que van imposant no sabem quina identitat, que vagin creixent? Això no és compatible, des del nostre punt de vista.

I és que a més a més va en detriment dels nostres pobles i de les nostres ciutats, perquè es calcula que el 50 per cent dels beneficis dels comerços minoristes repercuteixen en el municipi en forma de compres a altres espais o en forma de salaris dels treballadors. En canvi, les grans superfícies, les grans empreses, només repercuteixen un 5 per cent; un 5 per cent en beneficis, en coses negatives en repercuteixen unes quantes més, ja que, com hem dit, els fem la legislació a mida, i, en tot cas, ells ens ho tornen en forma de precarietat laboral.

I voldríem de nou insistir en una cosa que sembla oblidada de manera, pensem, voluntària, que és les treballadores i els treballadors del sector, no? I, per tant, qui està patint la desregulació, qui està patint la liberalització i qui està patint aquest eslògan de «tot per la competitivitat», que totes les empreses siguin molt competitives.

Doncs, bé, agafem el conveni de l'ANGED, que afectava 230.000 treballadors, que treballaran vint-i-sis dies més l'any pel mateix sou, que han perdut un 1,4 per la congelació de sou, que a més a més treballaran els diumenges i no els cobraran com a festius; que els afecta la reforma laboral, que és un sector aquest, el del comerç, que genera en molts casos treballs precaris, treballs inestables, i que això és el que ens retorna a nosaltres com a treballadores.

I, en tot cas, i això també és un dogma del neoliberalisme, qui volen que compri encara que estiguin les botigues obertes? Encara que estiguin les botigues obertes tot el dia, qui ha de comprar? Qui ha de comprar?

Si entrem en les xifres de l'atur, el 40 per cent de persones en l'atur no tenen cap tipus de cobertura –respecte als Països Catalans, m'estic referint–; el 92 per cent de les altes a la seguretat social són de treballs per contractes temporals. A més a més..., i no només per la gent que no té cap prestació i està a l'atur, els mateixos treballadors, els que sí que tenen ingressos. Doncs, bé, dades de la Comissió Europea: el 50 per cent de

les persones que han trobat treball en Europa no van deixar de ser pobres, segons la Comissió Europea. La taxa de treballadors pobres ha pujat un 20 per cent en l'Estat espanyol, segons la Comissió Europea. I l'Estat espanyol encapçala el llistat de percentatge més alt de treballadors pobres, per darrere de Romania i de Grècia. Doncs, qui volen que compri? Qui volen que compri encara que els establiments estiguin oberts?

Doncs, per nosaltres, és la clau o el que d'alguna manera ens aboca a no donar el recolzament a aquesta llei, perquè entenem que no defensa de manera suficient el que per nosaltres sí que és una aposta per construir un país diferent, sí que és una aposta per apostar pel que és nostre, pel nostre país, per un comerç de proximitat, que a més a més preserva els espais públics, que cohesiona les ciutats, que combat aquestes franquícies clòniques, que consolida, com hem dit, i que es basa en la producció autocentrada, i que preserva les condicions de les treballadores i dels treballadors del sector.

També dir, i això és un apunt final, que entenem que la defensa del comerç de proximitat no passa només per regular els horaris comercials. Això ja s'ha dit. En tot cas, no insistirem més sobre el tema.

Votarem en contra de la llei, com he dit, perquè per nosaltres no es pot mantenir una ambigüitat ara mateix; ara mateix és hora de posicionar-se o amb uns o amb els altres, o amb el petit i mitjà comerç o amb les grans superfícies, quedar bé amb tothom és agraït però en tot cas no és cert o no té correspondència amb els fets que s'estan portant a terme.

I per últim, doncs, simplement apuntar que em sap greu que, quan tenim una mínima iniciativa legislativa, l'aprofitem per a fer unes minicòpies de l'Estat espanyol, que és el que nosaltres en cap cas voldríem i que crec que és el que hem de defugir.

Per tant, simplement dir també que votarem en contra de les esmenes que ha presentat el Partit Popular; per tant, de totes les esmenes en clau de més liberalització, i que, bé, agraïm els treballs de la comissió, que ens hauria agradat que hagués anat molt més enllà en la defensa del que és propi.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions i per contradiccions.

La presidenta

Té trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Primer, dir-li al senyor Crespo que ha afirmat que el nostre grup critica el petit comerç. Recordar-li que no es confongui. Nosaltres en tot cas criticarem el Govern per les polítiques que fa en relació amb el comerç, la qual cosa no vol dir que critiquem el petit comerç.

I la segona qüestió, en relació a les intervencions de tots els grups, amb l'única excepció del PSC. Els que han parlat del model de Madrid han sigut ells; en cap cas, ho hem fet nosaltres.

Gràcies.

(Xavier Crespo i Llobet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Voldria...

La presidenta

Trenta segons.

Xavier Crespo i Llobet

...donar contesta. *(Pausa.)* El nostre grup esperem que, un cop aprovada aquesta proposició de llei, o sigui que quedarà derogat el recurs del 2012..., el que esperem és que el Partit Popular retiri el recurs d'inconstitucionalitat que va presentar davant del Tribunal Constitucional i agafi la via del diàleg, de parlar i del consens en matèria bàsica de comerç. Això és el que esperem a partir d'ara: parlar, dialogar i buscar un consens en matèria de comerç.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem ara a les votacions del Dictamen de la Proposició de llei d'horaris comercials i determinades activitats de promoció.

Passarem, en primer lloc, a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Inicialment tenien vostès un guió en què es votaven en bloc totes les esmenes. Jo ara els diré quines són les que es voten, dins d'aquest mateix bloc, de diferent forma.

Esmenes 2, 4, 11, 12, 14, 15 i 16 serien una primera votació. D'acord? *(Pausa.)*

Passem a la votació.

Comença.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 102 en contra i 8 abstencions.

Passem ara al següent bloc d'esmenes: 20, 22, 24, 25, 26, 27, 28 i 59.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 82 en contra i 28 abstencions.

Votem ara l'esmena 51.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions.

Votem ara l'esmena 61.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 102 en contra.

A continuació votarem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades conjuntament pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Votem les esmenes números 1, 2 i 3, juntament amb l'esmena tècnica que afecta l'esmena número 3.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 100 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

Votem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

En primer lloc, votarem l'esmena número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

Votem ara l'esmena número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 102 en contra.

Votem l'esmena tècnica presentada a l'article 16.7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 117 vots a favor, 2 en contra i 8 abstencions.

I, finalment, passem a la votació del text del dictamen de la proposició de llei.

Comença la votació.

La Proposició de llei d'horaris comercials i determinades activitats de promoció ha estat aprovada per 100 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya per la qual referma el seu compromís històric d'afrontar l'epidèmia del virus de la immunodeficiència humana a Catalunya i de lluitar contra l'estigma relacionat amb aquest virus (tram. 401-00011/10)

Passarem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és la Declaració del Parlament de Catalunya per la qual referma el seu compromís històric d'afrontar l'epidèmia del virus de la immunodeficiència humana a Catalunya i de lluitar contra l'estigma relacionat amb aquest virus.

Procedirem ara a la lectura d'aquesta declaració, signada per tots els grups parlamentaris.

I abans de passar la paraula al vicepresident segon, em plau saludar en nom de la cambra els diferents representants de les associacions i entitats que avui ens acompanyen.

Prego al vicepresident segon que iniciï la lectura de la declaració.

El vicepresident segon

Gràcies, presidenta. «Declaració del Parlament de Catalunya per la qual referma el seu compromís històric d'afrontar l'epidèmia del virus de la immunodeficiència humana a Catalunya i de lluitar contra l'estigma relacionat amb aquest virus.

»El Parlament de Catalunya, juntament amb el Comitè Primer de Desembre, Plataforma Unitària d'ONG VIH-SIDA de Catalunya, formada per vint-i-cinc entitats que treballen per donar resposta al virus de la immunodeficiència humana, prevenir-ne la transmissió i eradicar l'estigma i la discriminació de les persones que viuen amb el VIH/sida, impulsa l'Acord nacional per a afrontar l'epidèmia del virus de la immunodeficiència humana a Catalunya i lluitar contra l'estigma relacionat amb aquest virus, i hi dona suport.

»La base d'aquest acord nacional ha d'estar alineat amb l'estratègia 2011-2015 del Programa Conjunt de les Nacions Unides sobre el VIH i la Sida, ONUSIDA, "Getting to Zero" –"Arribar a zero"–, és a dir, zero noves infeccions, zero morts relacionades amb la sida i zero discriminacions.

»Aquesta estratègia, entre altres qüestions, estableix que per a afrontar les epidèmies calen decisions amb efectes a llarg termini i enfocaments centrats en les persones i orientats a la protecció dels drets humans, de manera que s'adapti la nostra realitat als objectius de les tres línies estratègiques de l'ONUSIDA, que són les següents: revolució de la prevenció del VIH, impulsar la propera generació del tractament, l'atenció i el suport, i promoure els drets humans i la igualtat de gènere en la resposta al VIH.

»Aquest acord nacional pretén ésser un instrument de futur basat en l'experiència, l'expertesa i la història comuna; un acord orientat a mantenir el lideratge de Catalunya, del seu teixit associatiu com a agent important davant la pandèmia del VIH, respecte a les po-

lítiques generals de la sida que s'han de dur a terme en un moment de crisi econòmica per a millorar-ne l'abordatge donant la resposta solidària al VIH/sida, la normalització social i la lluita contra la discriminació. Un acord que ha d'establir un pacte realista, basat en accions maximalistes pel que fa a la garantia dels drets humans i eficaç quant a les dotacions tècniques.

»El nou Pla interdepartamental de salut pública ha de garantir enfocaments que tinguin en compte les desigualtats socials des d'un punt de vista comunitari sobre la prevenció i l'atenció a les persones que viuen amb el VIH com a eix vertebrador de la salut pública a Catalunya, ja que és un punt d'entrada a l'abordatge més òptim per a reduir desigualtats en salut, que ha de tenir en la participació comunitària un lideratge fort i integrat tant en la pràctica com també en la planificació i l'avaluació.

»L'epidèmia del VIH demana una resposta multisectorial, coordinada i organitzada per a afrontar-la d'una manera immediata i sostinguda. Per tant, continua essent un eix fonamental per al nostre país i per a les nostres polítiques de salut pública.

»Per aquests motius, el Parlament de Catalunya considera necessari, refermant-se en el seu compromís històric en aquesta qüestió, l'adopció d'un acord nacional per a afrontar l'epidèmia del virus de la immunodeficiència humana a Catalunya i lluitar contra l'estigma relacionat amb aquest virus, que inclogui els punts següents:

»Crear un pla de treball i d'estudi del VIH i les infeccions de transmissió sexual, ITS, dins la Comissió de Salut, per a poder tenir més elements per a afrontar aquesta pandèmia, atesa la situació epidemiològica del VIH i altres infeccions de transmissió sexual de gran rellevància, la situació de desigualtats en salut i els objectius de salut pública. Per tant, cal disposar d'un espai al Parlament per a poder afrontar la complexa situació de les epidèmies del VIH i les ITS.

»Impulsar un pacte social contra la discriminació de les persones que viuen amb el VIH, en què l'objectiu general sigui eliminar l'estigma i la discriminació associada al VIH i la sida a Catalunya. Aquest pacte hauria d'incloure, com a mínim, fomentar un canvi en la imatge del VIH a la nostra societat i, per tant, afrontar la serofòbia; la vigilància de les situacions de discriminació; garantir l'accés igualitari a tots els serveis, les prestacions i els recursos; facilitar l'accés de les persones que viuen amb el VIH als drets sexuals i reproductius, i promoure i posar en pràctica la Recomanació número 200 de l'Organització Internacional del Treball, sobre el VIH i la sida al món del treball.

»Vetllar perquè el Govern, per mitjà de l'Agència de Salut Pública de Catalunya i de la futura aprovació de la cartera de serveis, inclogui diverses fórmules de col·laboració que tinguin en compte la demostrada expertesa i trajectòria de les entitats sense ànim de lucre que han treballat en el camp de la prevenció i l'atenció del VIH a Catalunya; perquè continuï dotant pressupostàriament les polítiques en aquest àmbit, i perquè, per mitjà de l'Agència Catalana de Cooperació al Des-

envolupament, es garanteixin projectes per a donar resposta al VIH a escala internacional.

»Elaborar un nou pla d'acció enfront del VIH/sida que tingui un caràcter ampli, sostenible, avaluable, basat en l'evidència científica i adequat a la situació epidemiològica del VIH a Catalunya, que estigui fonamentat en els drets humans i que requereixi un compromís de compliment de tots i cadascun dels agents implicats. Aquest pla ha de tenir com a base reduir les desigualtats en salut i detallar accions dirigides a la reducció de les noves infeccions en persones que es troben en una situació de vulnerabilitat més gran d'infectar-se del VIH i d'altres ITS i, a la vegada, ha de fer un abordatge integral de la situació de les persones que viuen amb el VIH i de llur entorn, oferint accions que no tan sols redueixin l'estigma de les persones, sinó que en mantinguin la qualitat de vida.

»Facilitar la col·laboració entre els professionals de la salut pública, els clínics i les organitzacions no governamentals del sector per tal de posar en pràctica mesures de prevenció i de control del VIH i les ITS específiques i efectives, i aplicar o enfortir estratègies intersectorials d'educació integral en sexualitat i promoció de la salut sexual, que incloguin la prevenció del VIH i les ITS des d'una perspectiva de drets i que s'incorporin a l'escola, a l'àmbit del lleure, a la comunitat, als mitjans de comunicació i a tots els entorns en què es donin processos de socialització.

»Continuar garantint l'accés universal als tractaments antiretrovirals i les teràpies contra l'hepatitis vírica d'acord amb les guies de pràctica clínica, tant de les persones monoïnfectades com de les persones coïnfectades pel VIH. Amb relació a la prevenció i els tractaments del VIH des d'una perspectiva de salut global, vetllar perquè les persones que per llur situació de vulnerabilitat ho requereixin tinguin accés a l'assistència sanitària de cobertura pública, amb el seguiment adequat a tots els centres del sistema sanitari integral d'utilització pública de Catalunya, Siscat, amb l'objectiu de reduir tant la possibilitat d'emmalaltir com la d'infectar-se del VIH.

»Garantir la sostenibilitat dels sistemes d'informació de vigilància epidemiològica del VIH/ITS, en particular, de la cohort Piscis i la cohort Itaca, com a eines imprescindibles per a generar informació sobre la qualitat dels programes de detecció del VIH i de l'atenció sanitària que reben les persones que viuen amb el VIH a Catalunya.»

Finalment, «el Parlament de Catalunya s'adhereix a la Declaració de Dublín, un document central amb trenta-tres compromisos relacionats amb la prevenció i el tractament del VIH, l'atenció de les persones que viuen amb el VIH i el lideratge i la col·laboració en la resposta.»

»Palau del Parlament, 12 de febrer de 2014.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Com els he dit abans, farem la primera interpellació.

Interpellació

al Govern sobre la llicència esportiva
única (tram. 300-00130/10)

És el setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la llicència esportiva única. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Bé, bon dia. Saludar primer de tot el secretari general de l'Esport, president de la UFEC i representants de la UFEC i representants del teixit esportiu català, conseller... Benvolgut conseller Homs, com vostè podrà constatar, darrerament el Govern espanyol, dins la seva dèria i espiral malaltissa i recentralitzadora, ha posat l'ull en tot allò que funciona a les comunitats autònomes per a recuperar poder i treure competències que els han estat traspassades.

Presentem des del Grup d'Esquerra Republicana aquesta interpellació davant un nou greuge i un nou entrebanc que presenta el Govern de l'Estat per treure competències que són potestat de les autonomies, per tal d'afeblir-les al màxim. Veiem des de Catalunya com es vol atacar una de les coses que més bé funcionen al nostre país i de què ens sentim més orgullosos, com és el teixit esportiu i competitiu de Catalunya, el qual corre un seriós perill amb la clara intromissió en el tema de la llicència única.

El Govern de l'Estat vol modificar el punt 4 de l'article 32 de la Ley del deporte, 10/1990, del 15 d'octubre, de manera que modifica substancialment tot el que faria referència a la tramitació de llicències federatives, i envaeix la competència en esport, que la Constitució espanyola reserva en exclusiva a les comunitats autònomes, federacions... Contradiu la legislació esportiva catalana i trenca les relacions existents entre les federacions espanyoles i les autonòmiques, i sotmet aquestes darreres i resta poder jurídic pel que fa a la relació entre federació i esportista per via de la llicència federativa.

Miri, per tots aquells que s'omplen la boca parlant de la Constitució espanyola com a paradigma democràtic i com a dogma inamovible, jo els recomanaria de tant en tant que fessin un cop d'ull al text constitucional. Doncs bé, diu la Constitució espanyola en el seu article 148, dins el títol «De l'organització territorial de l'Estat», que «les comunitats autònomes podran assumir competències en les matèries següents», i, entre elles, la dinovena parla de «la promoció de l'esport i l'adequada utilització del lleure». I en el següent article de la Constitució espanyola, el 149, que parla de quines són les competències exclusives de l'Estat, no fa cap referència que tingui competències exclusives en esport.

Totes aquestes competències estan assumides per Catalunya a través del seu Estatut d'autonomia, referendat per referèndum pel poble de Catalunya el 18 de juny del 2006 i en vigor des del 20 de juliol del 2006. Concretament, l'article 134 de l'Estatut d'autonomia

de Catalunya recull la competència exclusiva en matèria d'esport. Aquest article deixa molt clar que és la Generalitat de Catalunya qui té la competència exclusiva en matèria d'esport i inclou, entre altres coses, el foment i la divulgació de la pràctica esportiva; la regulació del règim jurídic de les federacions, clubs i entitats; la regulació de la formació des de la base fins a l'alt rendiment esportiu; la promoció de l'associacionisme esportiu, tan important al nostre país i base fonamental del teixit esportiu català.

El nostre Estatut del 1978 ja va incorporar la competència en matèria d'esports com a exclusiva, i amb aquesta base el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport, desenvolupant així l'article 43.3 de la Constitució espanyola, que diu: «Els poders públics fomentaran l'educació sanitària, l'educació física i l'esport i facilitaran també la utilització adequada del lleure.»

La Llei de l'esport de Catalunya, aprovada pel Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, reconeix en l'article 23 que «la pràctica de l'activitat física i de l'esport s'ha d'acreditar mitjançant una llicència federativa esportiva, d'acord amb el que s'estableixi per reglament». I a l'article 151.2 estableix que «les federacions esportives catalanes són competents amb relació a les llicències federatives, dins de les modalitats i disciplines de la seva competència». És a dir, és fàcil d'entendre que qui té la facultat d'expedir llicències esportives per a participar en competicions oficials i activitats en l'àmbit de Catalunya són les mateixes federacions catalanes.

Aquesta pretesa modificació del punt 4 de l'article 32 de la Ley del deporte suposa una gravíssima i claríssima invasió de competències autonòmiques, ja que la seva aprovació restaria poder de decisió a les federacions catalanes, en el seu àmbit territorial, de lliurar llicències esportives pròpies. Això és així perquè la nova llicència única espanyola autoritzaria a participar en competicions organitzades o patrocinades per federacions catalanes i les privaria d'una font d'ingressos propis generats per les seves competicions, i permetria que les federacions espanyoles es beneficiessin econòmicament de la tasca feta per les federacions autonòmiques a l'organitzar i dur a terme el seu calendari propi de competicions.

Als esportistes catalans se'ls priva d'obtenir només una llicència exclusivament autonòmica. En l'actualitat, un esportista amb llicència de la federació catalana competeix sense problema dins l'àmbit català, i, en cas d'haver de participar o competir en competicions d'àmbit estatal, es paga un suplement que l'homologa a la seva llicència catalana, i pot competir sense cap problema. Fins al moment ha funcionat molt bé aquest sistema, i no veiem just que s'intenti imposar un nou model que restaria poder de decisió a les federacions catalanes.

Per què canviar aquest model si fins ara ha funcionat bé? Només hi trobem una raó, i la resposta és molt fàcil: volen reduir el poder de decisió de les federacions catalanes, fet que comportaria un deteriorament de les relacions entre federacions i una concentració de poder per part de les espanyoles, que aniria clarament en

detriment de les autonòmiques. No cal dir que a nivell econòmic una llicència única repercutiria directament en la ja precària situació econòmica de les federacions esportives catalanes, ja que una de les fonts més importants de finançament que tenen són les llicències dels seus propis afiliats, i una nova regulació augmentaria considerablement el cost de la llicència. Aquest increment de cost arreglarà la mala gestió econòmica de les federacions estatals, les quals en la majoria dels casos tenen greus problemes de transparència i d'eficiència econòmica. No tan sols no veiem necessària aquesta modificació de la Ley del deporte, sinó que la trobem absolutament fora de lloc, pel que impacta tant contra el marc constitucional com el marc jurídic català, ni tampoc trobem que això suposi un benefici per als esportistes que obtinguin aquesta llicència.

Creiem, doncs, que una vegada més les ànsies de recentralització de la majoria absoluta o absolutíssima del PP, de controlar-ho tot des del Govern de l'Estat van un altre cop a minvar la capacitat d'autogovern de Catalunya. I aquest cop atacant el teixit esportiu i competitiu català. I ho fan sense cap mena d'escrúpols, deixant les federacions autonòmiques com simples oficines gestores de les decisions que adoptin les federacions estatals i condicionant-les en tot el que els fa referència.

Moltes gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Per a la resposta, té la paraula el conseller de la Presidència, el conseller Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Diputat Donés, aquest és un tema que ens preocupa, no «i força» sinó «i molt»; compartim la preocupació. Estic d'acord amb la descripció que feia que això es correspon, perquè tot així ho sembla indicar, amb un nou intent de recentralització, que a més a més en aquesta ocasió es fa especialment sorprenent, no?

Jo voldria, diguem-ne, aprofitar aquest torn, encara que sigui potser reiteratiu en algun dels arguments, però penso que és bo que en sessió plenària quedin dits, tant per part de qui representa el primer partit de l'oposició com per part del mateix Govern, perquè vagi, perquè davant d'aquests fets val la pena haver exposat tots els arguments i després mirar a veure com hi actuem, no? Val la pena recordar quina és la situació actual, com s'actua a casa nostra en aquesta matèria, quan una federació ha de tramitar una llicència a un esportista.

En segon lloc, les modificacions que es volen implementar a través d'aquest projecte de llei, que vostè hi ha fet referència també, i com això afectaria el món esportiu català.

Molt breument, la situació actual. Doncs, segons la normativa vigent del nostre país, per participar en una competició oficial catalana, un esportista ha d'acreditar la tinença de la llicència expedida per la corres-

ponent, no?, federació esportiva catalana. Si es vol participar en una competició oficial espanyola o internacional, ara com ara cal homologar la llicència catalana emesa per la federació catalana pagant el cost addicional que la federació espanyola tingui establert. En el cas de voler participar en una competició oficial d'una altra comunitat autònoma, hi ha, diguem-ne, ca-suístiques diferents al respecte.

Cal dir que hi ha un nombre molt petit de federacions catalanes integrades a les corresponents espanyoles que en lloc d'expedir una llicència autonòmica homologable expedeixen una llicència que permet participar en totes les competicions oficials, tant catalanes com autonòmiques, espanyoles i internacionals. En aquests casos, la federació catalana ha arribat a un acord amb l'espanyola. Els esportistes, quan paguen la seva llicència, una part d'aquests diners va a parar a la federació espanyola. És a dir, ells mateixos, en aquest sentit, ja s'autoregulen, podríem dir, no?

Però en aquests casos els esportistes que només competeixen a Catalunya, lògicament, eh?, no poden obtenir la llicència catalana, ja que aquestes federacions no l'emeten, per la manera com ells, ho reitero, ho tenen plantejat. És a dir, podríem dir, ja tenen una certa llicència esportiva única, si aquesta fos la inquietud d'alguns, no?

I és precisament i lamentablement que, darrere d'aquesta fórmula, diguem-ne, s'hi ha pronunciat el Consell de Ministres, confonent quelcom que, diguem-ne, era fruit de la voluntat, doncs, de les federacions i estava circumscrit a aquest terreny, voler-ho imposar *manu militari*, deixi-m'ho dir d'aquesta manera, *manu legal*, diuen ells, perquè no ho és –després hi faré una referència–; doncs, imposar-ho absolutament a tothom, no?

S'ha recordat, ho ha recordat molt bé vostè, la Generalitat disposa de competències exclusives en matèria d'esport, que ens atorga l'Estatut d'autonomia actual, també l'anterior, també ho ha recordat vostè. Que, de fet, aquestes competències s'han exercit pacíficament des del punt de vista jurídic durant una pila d'anys, no? Que podem haver-ho fet millor, podem haver-ho fet pitjor, però en qualsevol cas les decisions s'han pres, doncs, en exercici d'aquestes competències a partir del que ha establert aquesta casa, aquesta cambra, no?

Les entitats esportives de Catalunya, com saben, es regeixen pel text únic de l'esport aprovat pel Decret legislatiu 1/2000 i pel Decret 58/2010, de les entitats esportives de Catalunya. De la normativa esmentada, doncs, es desprèn tot un *modus operandi* que lliga amb allò que els descrivia.

Què ens passa ara? Doncs que amb el projecte de llei que ha aprovat el Govern espanyol les llicències les expediran els federacions autonòmiques, és a dir, la feina la faran les federacions dites per ells «autonòmiques», no?, però desapareixerà la llicència autonòmica, eh? És a dir, es veu que no hem pas de patir, que la feina ja la continuarem fent, eh? Però el que es farà és expedir una llicència única, que permetrà, diuen, participar tant en competicions autonòmiques com estatals.

Això vol dir, a efectes pràctics, que un esportista que només participi en competicions catalanes no podrà tenir una llicència catalana i haurà d'obtenir i pagar una llicència a nivell estatal, cosa que, òbviament, si no és que ens ho expliquen diferent, i no ho sabem entendre, doncs, li representarà un cost superior al que hi havia fins ara. De fet, la llicència única, segons el projecte del Govern de l'Estat, diuen, ha de contemplar una compensació suficient a les federacions estatals, compensació que s'aprovarà per l'assemblea general de la federació estatal. Déu n'hi do!

Si bé l'informe de la coneguda CORA, Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques, justifica la modificació de la Ley del deporte per crear la llicència única esportiva per unes suposades raons de simplificació i racionalització, ai las, el cert és que també ho fa per raons de finançament de les federacions esportives espanyoles, atès que aquests darrers anys han patit una reducció dràstica de les subvencions públiques de l'Estat espanyol. És a dir, ells han retallat aportacions a les federacions esportives espanyoles i estan, diguem-ne, creant un sistema de finançament a costa, de fet, de les autonòmiques, de les federacions dites «autonòmiques», no? Ens sembla, doncs, que això..., no només pel que representa en termes conceptuals d'afectar quelcom que fins ara funcionava, sinó pel que representa des del punt de vista d'una certa jugada, doncs, poc lleial en el terreny, també, del finançament de les federacions esportives.

En el mateix projecte, i faig un apunt en aquest sentit només, en el mateix text del Projecte de llei de racionalització del sector públic i altres mesures de reforma administrativa, podem trobar-hi la següent frase, parlant de la llicència esportiva única, que és per emmarcar –ja m'entendran la ironia. Diu textualment: «Esta medida» –la de la llicència única esportiva– «contribuye decisivamente a la extensión del principio de unidad de mercado en el ámbito del deporte no profesional.» Es veu que hi ha una «unidad de mercado en el ámbito del deporte no profesional», no?, «unidad de mercado». Realment, no, no... Jo crec que aquí el que volien dir –el que passa, que no ho van escriure, diguem-ne, de manera transparent– era..., vaja, sona a allò de la vocació aquella que té un ministre d'espanyolitzar qualsevol cosa que es belluga, no? I potser també ha identificat el món de l'esport, que, a més a més, és evident que es belluga, doncs, en aquest sentit, no? Perquè s'ha de ser molt voluntariós, diguem-ho així, que aquí el que es pretén és, diguem-ne, contribuir a fer extensiu el principi d'unitat de mercat en l'àmbit de l'esport no professional. Realment és, certament, molt imaginatiu.

Bé, aquesta és una mica la situació del que se'ns planteja per part del Govern espanyol davant de quelcom que funcionava, i que a més a més funcionava raonablement, i que a més a més lligava molt amb una manera, doncs, que aquí, a Catalunya, valorem, que és de la pròpia voluntat del que són les federacions en el nostre país, no? Això que funcionava i que ara vol ser alterat és evident que no només ens preocupa a vostè i al seu grup parlamentari i al Govern i al grup que hi dóna suport, sinó que, de fet, i particularment, doncs,

preocupa el conjunt del sector, com he pogut constatar jo mateix particularment, doncs, en diferents trobades que he tingut l'oportunitat de fer aquests darrers dies i aquestes darreres setmanes.

I crec que els devem una acció conjunta, combinada, després, potser, en el torn de rèplica, li ho podré precisar més, doncs, del Govern, de l'oposició, de l'oposició, del Govern, perquè, certament, davant d'una cosa que resulta incomprensible, que, a més a més, per la qual no hi ha competència, des del punt de vista de les institucions espanyoles, doncs, hem de saber donar un missatge combinat Govern-oposició, oposició-Govern, i tot el sector que té una inquietud manifesta al respecte, que ens permeti tombar aquesta situació que avui encara està en fase de projecte i que jo espero que no acabi materialitzant-se com a llei.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el diputat Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Bé, en el torn de rèplica, doncs, sí, celebro estar totalment d'acord. És a dir, jo crec que la interpellació i sobretot la moció que portarem a terme la setmana que ve no és un tema que es pugui considerar partidista; és a dir, és una cosa que dubtaria que cap grup d'aquest hemicicle pugui estar en contra d'això. Al fi i al cap l'únic que fem és defensar els interessos de l'esport del nostre país, de Catalunya.

Però la llicència única és un impost encobert i afecta totes les federacions autonòmiques. I aquest perjudici no tan sols és a la catalana. Nosaltres defensem des d'aquí la posició de les federacions catalanes, però arreu de l'Estat ja tenim constància que moltes altres federacions territorials s'estan començant a queixar i a presentar mocions, com en aquest cas, que successivament s'aniran presentant. És a dir, és un tema que ens supera en l'àmbit nostre, de territori; és a dir, és una cosa que serà molt més genèrica. I he de dir que estic totalment que estiguem d'acord i no hi haurà cap problema per poder intentar que això es pari, no?

Però des del Grup d'Esquerra Republicana sí que voldríem demanar-li que escolti el clam de tot el teixit esportiu català i encapçali vostè les gestions amb l'Estat espanyol per tal que aquest greuge del nostre teixit esportiu no sigui mai una realitat.

Creiem que el Govern de la Generalitat és la institució responsable i més adient per portar a terme aquesta tasca. I com que considerem que és una invasió flagrant de competències, el tema de la llicència no porta enlloc, com hem dit abans. I sempre, com he dit abans, quan una cosa funciona, millor no tocar-la. Fins ara ha funcionat prou bé. I aquesta relació entre les federacions espanyoles i autonòmiques ens agradaria que continués igual, perquè l'equilibri entre l'actual sistema esportiu espanyol i autonòmic es mantingués amb una relació de respecte mutu, sense interferir un en la tasca de l'altre.

Entenem que el nostre teixit esportiu és molt potent, segurament és dels més potents que hi ha a l'Estat, i hem de garantir que els esportistes només s'hagin de preocupar d'una sola cosa, que és competir i fer esport. Tot el que no sigui això només és aprofundir en el desànim i el pessimisme que ja hi ha al nostre esport. I, hi insistim, els hem de posar les coses el més fàcils possible. És la nostra tasca i és el nostre deure de fer això. La nostra feina, i la del Govern, en aquest cas, és garantir que tot això sigui possible.

Per això us demanem que us poseu al capdavant de la reivindicació i la crida que fa el nostre esport i atenguem la seva petició. Perquè, sap, conseller?, és que tenen raó –tenen raó. I posem-hi fil a l'agulla i entre tots aturem aquesta agressió flagrant que vol tornar a fer el Govern espanyol. I pensi que ens té a tots al seu cantó i al seu darrere, partits, grups parlamentaris i federacions i tots els grups i entitats esportives més importants del nostre país.

Moltes gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Senyora presidenta, senyor diputat, senyora portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que veig que el tema, doncs, li desperta un gran interès, no en tinc cap mena de dubte, a més a més... (*Veus de fons.*) Exacte, i jo li ho agraeixo. Jo crec que vaja, que podré recollir una mica, de ben segur, el sentir que vostè expressava i podrem aprofitar la moció que es deriva, eh? –és la tècnica parlamentària: del que preveu una interpellació, doncs, després una resolució–, una moció en què puguem expressar com més forces polítiques..., mireu d'escriure-ho de manera que, com més forces polítiques, millor. Perquè vostè ho ha apuntat, i té tota la raó: no és només un tema de Catalunya, és un tema que també afecta tots els altres territoris de l'Estat espanyol. Crec que, pel que jo tinc contrastat, hi ha inquietud a tot arreu des d'aquest punt de vista. Per tant, hauríem de trobar la manera d'expressar les coses que concitin el màxim consens d'aquest Parlament.

I després expressar-li que hem fet gestions, ja fa dies, des que es va tenir notícia d'aquests fets, tant el secretari general de l'Esport com jo mateix, com fins i tot el mateix president de la Generalitat, doncs, davant dels responsables corresponents del Govern espanyol per fer entendre, primer, que això no tenia cap mena de sentit, no?, i segon, que, vaja, que s'havia de reconsiderar i que s'havien de respectar les competències que l'Estatut atribueix a les comunitats autònomes, també en el cas nostre, i que, a més a més, en la línia del que deia vostè, home, coses que sabem que ens funcionen –que, de reptes, en tenim molts en el món de l'esport, dificultats també–, doncs, que hauríem de centrar les energies allà on hi són i no pas crear problemes de

nou, si aquest fos el cas, que ens sembla que sí. Com que hi som a temps, aquest esforç el farem.

Jo li haig de dir, almenys pel que em consta personalment, perquè així se m'ha comunicat, que per part del Govern espanyol hi ha una disposició a reconsiderar-ho, eh? Ho veurem, eh? Jo li confesso que, diguem-ne, no em queda estranya una dita que diu: «Gat escaldat, de l'aigua tèbia fuig», eh? Entendrà que sigui terriblement prudent des d'aquesta perspectiva, i em sembla que farem bé, tots plegats. Però també, en la mesura que això encara no s'ha aprovat de manera definitiva, fem el que hem de fer, com a parlament, al sector, etcètera; tanta unitat com sigui possible; tota aquesta negociació i disponibilitat que hi ha, mirem d'aprofitar-les, i, òbviament, ens reservarem, si no fos el cas, de reconduir-ho, que jo, si haig d'atendre al que se'ns ha dit, és que sí, que es reconduirà. Doncs, si no fos el cas, ens reservem totes les accions que estiguin al nostre abast. Però l'objectiu primer, ara, per ordre, diguem-ne, seria mirar de reconduir... «Reconduir» no vol dir fer-hi una lletra allà que sembli que es fa diferent; no, no, «reconduir» vol dir que ho deixin estar com ho teníem, perquè no cal que ens creem més problemes, eh?

Doncs, jo crec que aquest és el propòsit. Benvinguda sigui la iniciativa que puguem fer conjuntament en aquest Parlament al servei d'aquest objectiu.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyora portaveu d'Iniciativa, que ens ha escoltat atentament.

La vicepresidenta primera

Un cop acabat aquest punt de l'ordre del dia, suspensem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió, senyores diputades i senyors diputats.

Proposició de llei

de suport i foment de l'autoocupació
(debat de totalitat) (tram. 202-00048/10)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de suport i foment de l'autoocupació. Presentada, la iniciativa, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, el Partit Popular català presentem la llei d'emprenedors. Una llei d'emprenedors que, com veiem, suscita un gran interès, sobretot entre els membres del Govern, perquè, com podem veure, la primera fila, la bancada del Govern, està plena de consellers, doncs, per escoltar aquesta llei d'emprenedors, no? Un govern que en dos programes electorals portava que portaria aquesta llei d'emprenedors. Després, quan hi ha una llei d'emprenedors que es debat en aquesta cambra, doncs, podem veure la gran expectativa que genera entre els membres del Govern que estan aquí presents, com es pot veure –ho dic amb caràcter irònic–, aquest debat sobre aquesta llei d'emprenedors que avui presenta el Partit Popular català.

Una llei d'emprenedors que ha estat dialogada i consensuada amb els emprenedors, amb les petites i mitjanes empreses i amb els autònoms. Aquesta és una llei integral d'emprenedors, una llei que està destinada a afavorir el 90 per cent del teixit productiu de l'economia catalana, que són els emprenedors, els autònoms, les microempreses i les petites i mitjanes empreses. Doncs, com deia, en dues ocasions Convergència i Unió –a les eleccions de l'any 2010, aquelles en què es deia..., es titulava el seu lema electoral: «Comença el canvi», i posteriorment, a les del 2012– portava en el seu programa electoral una llei d'emprenedors. Doncs, bé, estem a l'any 2014 i un cop més Convergència i Unió, tal com va fer amb l'impost de successions, torna a incomplir el seu programa electoral i a dia d'avui no ha portat a aquesta cambra cap llei d'emprenedors ni del treball autònom ni de l'autoocupació –a aquest Parlament.

Una llei d'emprenedors, del treball autònom i de l'autoocupació a què pretenem que se li doni llum verda per tal que posteriorment es pugui debatre i entre tots els grups parlamentaris puguem ajudar a disposar d'un text normatiu que afavoreixi el nostre teixit productiu, el creixement econòmic i la creació d'ocupació.

Avui els diputats del Parlament de Catalunya poden decidir si estan a favor dels emprenedors o en contra dels emprenedors, si estan a favor dels autònoms o en contra dels autònoms, si estan a favor de les petites i mitjanes empreses o bé si estan en contra de les petites i mitjanes empreses. Avui, votar en contra d'aquesta llei, votar en contra dels emprenedors és votar a favor d'aquell que vol paralitzar l'economia catalana, com pretén el senyor Oriol Junqueras, soci, per cert, del president de la Generalitat, que tampoc, com veiem en el seu Govern, està present en aquest debat.

Hi ha partits polítics d'aquesta cambra que els molesta molt, que els molesta profundament aquest debat; els molesta moltíssim que el Parlament de Catalunya tingui un debat sobre la llei d'emprenedors, sobre la recuperació econòmica. Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya fa un any i mig que impedeixen que hi hagi un debat en aquesta cambra sobre la recuperació econòmica. Esquerra Republicana i Convergència i Unió tenen segrestada la política catalana no volent que es parli de cap altre tema que

no sigui el monotema o el bucle del debat separatista. Qualsevol intent de qualsevol partit polític de parlar de qualsevol tema que no sigui el debat separatista és tombat per Esquerra Republicana de Catalunya i per Convergència i Unió sense cap tipus de contemplació.

El Partit Popular català no ens resignem a l'intent de segrest per part de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya de la política catalana. Per això avui presentem aquesta llei d'emprenedors, una llei d'emprenedors, del treball autònom i de l'autoocupació que pretén eliminar completament la burocràcia per crear un negoci a Catalunya. Amb aquesta nova llei, si s'aprova, si els grups del Govern, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, no la tomben, com sembla que han volgut fer amb aquesta esmena a la totalitat que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, si això passa, amb aquesta llei es podrà obrir qualsevol activitat econòmica a Catalunya amb només quaranta-vuit hores, només havent-ho de comunicar a l'Administració mitjançant una declaració responsable. El separatisme..., Esquerra Republicana i Convergència i Unió fa trenta-cinc anys que governen *nonstop* a la Generalitat de Catalunya: Esquerra Republicana i Convergència i Unió en coalició, Convergència i Unió en solitari, Esquerra Republicana amb el tripartit, o bé de nou, com ara succeeix, en coalició Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

L'any 1980 ERC i Convergència i Unió van heretar la regió més pròspera d'Espanya; trenta-cinc anys després han deixat la burocràcia més cara d'Europa. Per aquest motiu aquesta llei el que pretén és donar la volta a aquests trenta-cinc anys de burocràcia extrema que han generat els diferents governs d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Un altre element essencial d'aquesta llei és l'anomenat «tiquet legal», que significa que els que vulguin iniciar una activitat de negoci a Catalunya sàpiguen des del minut u quina és la normativa a complir envers l'activitat que vulguin generar. Amb la hiperinflació normativa que patim en general, el conjunt de la societat, molts cops és impossible saber quines lleis i quina normativa s'ha de complir o no s'ha de complir. Per tant, amb aquest tiquet legal que proposem els que vulguin obrir una activitat de negoci no hauran de patir per si no estan complint una determinada llei, una determinada normativa, perquè sabran des del minut u quines lleis i quines normatives s'han de complir per obrir una determinada activitat de negoci.

Un altre aspecte essencial d'aquesta llei que avui presentem el Partit Popular català és afavorir el finançament per a les petites i mitjanes empreses, els emprenedors i els autònoms. L'objectiu d'aquesta llei és ajudar a canviar la cultura financera que viu la nostra societat. A dia d'avui, a Catalunya, també al conjunt d'Espanya i a Europa, per obrir una activitat de negoci, a l'hora de demanar un préstec o un crèdit no se't pregunta quant de bona és la teva idea, sinó que se't pregunta quant de patrimoni tens per avalar aquesta idea. Per tant, hem d'aconseguir abandonar la cultura del quant tens per disposar d'un crèdit per situar-nos en la cultura de quant pot aportar la teva idea per portar a terme una activitat de negoci i quin benefici tin-

drà per a la societat quant a creixement i quant a creació d'ocupació, aquesta idea de negoci.

L'Administració en aquest sentit, per canviar aquesta cultura financera, per aconseguir que quan una persona demana un crèdit no se li preguntí quant de patrimoni l'avalava i se li preguntí quant de bona és la seva idea, l'Administració, si actua de forma professional, no sota criteris polítics o ideològics com ens tenen acostumats Esquerra Republicana o Convergència i Unió, pot ser la palanca perquè moltes empreses puguin aconseguir crèdit tenint en compte el que poden oferir i no, com deia, en funció del patrimoni que tenen o no tenen.

Per això proposem, amb el suport públic-privat, la creació de microcrèdits per a joves emprenedors, així com un fons de capital llavor per a aquelles empreses que no tinguin més de tres anys d'existència. També proposem que els autònoms, microempreses i petites i mitjanes empreses puguin compensar el pagament d'impostos amb els deutes pendents que tingui la Generalitat de Catalunya amb aquestes empreses. No pot ser que la Generalitat sigui morosa amb determinades empreses i alhora sigui la primera a exigir-los el pagament d'impostos, a les empreses amb les quals la Generalitat és morosa. No pot ser que el Govern de la Generalitat sigui morós amb els seus proveïdors i al mateix temps actuï com el cobrador del frac per al pagament d'impostos d'aquests mateixos proveïdors als quals la Generalitat deu factures pendents.

Per últim, en l'àmbit del finançament també plantejem l'augment d'avalis per part de l'Institut Català de Finances, així com deduccions i bonificacions per la inversió en microempreses, *start-ups* i petites empreses de nova creació.

Un altre aspecte també fonamental és la despolitització de les polítiques d'emprenedoria i d'empresa del Govern. S'ha acabat que el senyor Felip Puig o Mas-Colell de torn decideixin a discreció com es destinen els diners públics a projectes empresarials. Molts cops aquests diners públics es destinen en funció de com defensen millor el projecte de l'estelada en lloc de com poden afavorir millor els projectes empresarials, el creixement econòmic i l'ocupació. Mai cap estelada ha creat cap lloc de treball ni cap empresa; per tant, que tampoc perjudiqui, com a mínim, l'adequada destinació dels recursos públics que han d'anar a subvencions per afavorir el creixement econòmic. Per aquest motiu el consell de l'autoocupació de Catalunya que volem crear, que crea aquesta llei, el que pretén és que davant les subvencions que vulgui portar a terme el Govern de la Generalitat hagi de consultar i demanar l'aprovació dels que sí que saben on s'han de destinar els diners, que són els emprenedors, els autònoms, les microempreses, les pimes, i no el senyor Felip Puig o el senyor Mas-Colell.

Un altre aspecte també important d'aquesta llei és inculcar l'esperit emprenedor en totes les etapes del sistema educatiu mitjançant assignatures, mòduls i crèdits en cadascuna de les etapes educatives. Així mateix, també proposem la creació del compte emprenedor universitari per tal que els universitaris, des de

l'inici dels seus estudis, si volen iniciar una activitat de negoci d'acord amb els estudis que estan realitzant, doncs, puguin disposar de tot el suport financer i jurídic per portar a terme una activitat de negoci en relació amb els estudis que hagin encetat.

Així mateix, també proposem que els mitjans de comunicació de la Generalitat de Catalunya es desintoxiquin de separatisme i destinin esforços a inculcar l'esperit emprenedor i els beneficis d'autoocupar-se que signifiquen l'emprenedoria i el treball autònom. Per aquest motiu el consell de la promoció de l'autoocupació de Catalunya periòdicament valorarà l'actuació dels mitjans públics envers l'emprenedoria. Senyores i senyors diputats, s'ha acabat el laberint d'oficines del SOC, d'Acció i d'emprenedoria de la Generalitat de Catalunya junt amb les oficines municipals. Aquesta llei estableix una única xarxa que integri totes les oficines dels diferents organismes per tal de facilitar el coneixement i la connexió entre l'emprenedor i l'Administració.

I per últim, com a gran aspecte destacable, hi ha la segona oportunitat o reempresa. Molts estudis demostren que qui ha fracassat en un projecte d'emprenedoria posteriorment té moltes més possibilitats d'èxit que no pas la persona que inicia un projecte d'emprenedoria per primera vegada. Per això també plantejarem, especialment en l'àmbit del finançament i l'assessorament, ajudar aquelles persones que volen iniciar una segona oportunitat.

Senyores i senyors diputats, aquesta llei que avui presentem des del Partit Popular català és una llei feta amb els emprenedors, amb els autònoms i amb les petites i mitjanes empreses, que va dirigida als emprenedors, a les petites i mitjanes empreses i als autònoms. Senyors de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, si vostès no volen treballar, com a mínim deixin treballar els altres. El senyor Felip Puig a cada període de sessions promet una llei d'emprenedors per al següent període de sessions; cada trimestre, el senyor Felip Puig promet que presentarà una llei d'emprenedors al següent trimestre. Doncs, bé, passen trimestres, passen mesos, passen períodes de sessions i el senyor Felip Puig continua amb la mateixa promesa de sempre, de dir que a la propera, que el proper mes, que el proper trimestre, que el proper període de sessions, que el proper any presentarà una llei d'emprenedors, cosa que demostra la credibilitat que té el senyor Felip Puig parlant d'empresa i de l'autoocupació.

Per això els demanem que per una vegada actuïn amb amplitud de mires, i no tombin en aquest primer tràmit parlamentari aquesta llei; al contrari, els encoratgem a treballar mitjançant la comissió parlamentària i la posterior ponència parlamentària, si aquesta llei passa aquest primer tràmit parlamentari, per tal d'aconseguir fer un text que permeti el màxim consens i que ajudi els emprenedors, que crec que és la voluntat de tots els grups d'aquesta cambra. Ja sabem que parlar amb vostès, amb Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, és com parlar amb una paret. Ja sabem que vostès no són amants del diàleg; més aviat al contrari, acostumen a prendre de-

cisions unilaterals i moltes vegades al marge de la llei. Ja sabem que vostès es creuen propietaris de la política catalana, i que qualsevol debat que no vagi destinat al separatisme vostès el tomben i impedeixen que es pugui fins i tot debatre, com ha succeït amb el Ple que demanem, que fa un any i mig que demanem, per a la reactivació econòmica en aquest Parlament.

Ja sabem que vostès, ERC i Convergència i Unió, ignoren el que els diu el president de la Comissió Europea, que una sortida de Catalunya d'Espanya significaria sortir d'Europa. Ja sabem que vostès ignoren la Declaració de Barcelona, on seixanta empresaris, directius estrangers «afincats» a Barcelona els diuen, els alerten de les enormes conseqüències per a l'economia del procés separatista. Ja sabem que vostès ignoren el que digui el president de la patronal, tot i ser català. Ja sabem que vostès ignoren el que ha dit el president del grup editorial més important d'Espanya, que, per cert, està ubicat a Catalunya. Ja sabem tot això, com també sabem per boca del senyor Junqueras, que és l'alcalde del municipi amb més atur del Baix Llobregat, que vol aturar l'economia catalana, com també sabem què han fet vostès amb diferents operacions empresarials: Spanair, ja no existeix; Aigües Ter Llobregat, potser hem de tornar 300 milions d'euros per un nyap jurídic; les ITV, que millor ni en parlem, o la desaparició del fons Catalana d'Iniciatives fa només quatre mesos.

Per això avui poden optar vostès, la coalició Artur Mas - Esquerra Republicana de Catalunya, entre donar un missatge que també els preocupa l'economia, que també els preocupen els emprenedors, o bé donar un missatge...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...de -ja acabo, senyora presidenta- donar l'esquena a l'economia catalana, de donar l'esquena al 90 per cent del teixit productiu català que conformen pimes, autònoms i petites i mitjanes empreses. Avui els diputats d'aquesta cambra poden decidir entre recuperació econòmica o paràlitzar l'economia catalana tal com proposa el senyor Oriol Junqueras.

Per això demanem que pensin en l'interès general abans que en l'interès de partit, que pensin en totes les persones, físiques i jurídiques, que es poden afavorir amb aquesta llei. Una llei que ha estat, ho torno a reiterar, dialogada i consensuada amb els emprenedors i autònoms, i que el Partit Popular català presentem en aquest debat de totalitat per tal que els diferents grups es puguin pronunciar i no tombin aquesta iniciativa que, ho torno a reiterar -ja acabo, senyora presidenta-, va destinada al 90 per cent del teixit productiu català, que són els emprenedors, les pimes i els autònoms.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyora presidenta. Atès que la proposició ve del Partit Popular, permetin-me que en nom propi i en nom del grup parlamentari i del grup municipal de l'Ajuntament de Girona els traslladi el nostre condol per la mort de la Cuca Mascort.

I com que *lo cortés no quita lo valiente*, intentaré explicar per què nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat.

Nosaltres creiem en l'emprenedoria, i creiem en l'empresa. El que passa, que no creiem en això que vostès presenten. I els en diré tres raons. La primera, ideològica: no coincidim en la descripció de mercat laboral que vostès fan. No coincidim en com aconseguir les finalitats i els objectius que vostès descriuen a la llei. No coincidim en el menysteniment d'aquesta proposició que fa per al diàleg social.

En segon lloc, tècnicament. Aquesta proposició que vostès fan és molt dolenta. És molt dolenta i amb un desconeixement de la realitat sobre la qual vostès volen legislar. Diu que han parlat amb molts emprenedors i amb molts autònoms. Jo he parlat amb d'altres, i em diuen unes coses completament diferents. I fan algunes propostes francament temeràries.

I, en tercer lloc, quant a utilitat. Lamento dir-los-ho: crec que aquesta proposició no serveix de res, és fum, és autobombo, és propaganda. I el que és pitjor: no dona cap solució a les demandes del sector.

Dit això, jo crec que podria acabar, però com que després em diran vostès que faig demagògia, deixi-me-li fer algunes pinzellades. Miri, li ho dic per raons ideològiques. Vostès situen en aquesta llei l'autoocupació com el recurs per solucionar la crisi. Nosaltres creiem que no. L'autoocupació és una solució per a uns sectors determinats de la producció, del país, que habitualment s'abasten de persones autònomes que munten un petit negoci, però per a la resta de sectors del mercat laboral és una anomalia. Permetin-me que els ho digui. En un mercat laboral que obliga, en molts casos, a ser treballador autònom, sovint autònom dependent, per poder lluitar per la supervivència, fomentar determinat tipus d'autoocupació –i, per tant, cal diferenciar-ho– seria una anomalia.

Perquè no oblidem que aquests treballadors autònoms tenen molts menys drets i molta menys cobertura social i molta menys protecció de riscos laborals que els que tindria un assalariat amb tots els drets. Per tant, la solució per nosaltres no és com més autònoms millor, sinó com millors condicions per als que ja ho són, millor, que és bastant diferent. I és evident que cal ajudar i que cal incentivar aquelles persones que tenen una idea que permet crear empreses útils a la societat, però el model laboral desitjable per al país no pot ser

la suma dels ciutadans que tenen la capacitat d'espavilar-se. Aquest no és, com a mínim, el nostre model.

Vostès pensen en un model de relacions laborals que és diferent del que pensem nosaltres. Nosaltres creiem que cal potenciar el creixement d'empreses que ofereixen béns i serveis amb perspectiva de futur, amb perspectiva de fer productes i béns que siguin socialment útils i desitjables. Nosaltres creiem en un model que permeti mantenir i ampliar el teixit industrial, i transformar-lo en una clara aposta de futur, un model industrial basat en la sostenibilitat. Creiem en el fet d'incentivar les capacitats de cooperació encaminades cap al creixement d'una economia social i d'una economia cooperativa, i deixar de banda els excessos especulatius i financers, que han estat un llast enorme per a l'economia productiva del país.

Nosaltres creiem en el fet de situar la negociació col·lectiva com l'element essencial per tenir un marc de relacions laborals estable que doni qualitat –qualitat– al treball i que respecti els drets de les persones i dels treballadors, i que els permeti el seu creixement personal. Nosaltres creiem en la capacitat dels treballadors per participar en l'organització i en la planificació del negoci empresarial.

En canvi, la proposició de llei que vostès presenten fomenta que cadascú s'espavili per competir en un mercat obert, enfront del que creiem nosaltres, que és que cal fomentar la cooperació per produir béns i serveis útils al col·lectiu. Vostès el que fomenten amb aquesta proposició és dividir la capacitat d'organitzar-se per lluitar pels drets laborals enfront de la defensa col·lectiva d'aquests mateixos drets.

Però els he parlat de raons tècniques. Comencem pel títol. Escolti'm, el títol no guarda relació amb el contingut. Vostès parlen d'autoocupació, i la major part dels articles es refereixen a empreses en general; a persones emprenedores, a microempreses, a empreses en general. És més, és que ho barregen tot. És que el tema de l'emprenedoria és molt més complex que el de l'autoocupació, que vostès situen aquí. És que vostès, en l'article 3, em posen en el mateix marc legal, i, per tant, en el mateix tractament, una persona que es busca la vida amb l'autoocupació, un autònom dependent, un petit botigueret i aquella persona que té fins a 2 milions d'euros l'any de guany. Home, si us plau, no ho barregin tot.

A l'article 2 parlen de simplificar les càrregues i tràmits. Molt bé, estaríem d'acord a simplificar, per exemple, el que diu l'article 6, però és que vostès parlen de desregular. A l'article 7, quan parlen de simplificació administrativa, deixen la porta oberta, com sempre, a la picaresca i a la trampa. I ja en tenim prou, de picaresques i trampes. Per vostès, qualsevol actuació de l'Administració que tendeixi a situar els marcs socials d'actuació de les empreses és una càrrega.

En el capítol IV, vostès demanen que es creï –ho acaba de dir– un consell de promoció de l'autoocupació de Catalunya. Totalment innecessari, totalment inoperant. Amb un seguit d'organitzacions, representants d'empreses, microempreses, algunes d'autònoms –sense cap agent social, per cert–, i els atorguen competències decisòries i consultives que ja tenen altres

organismes, alguns de la mateixa Generalitat. Són conscients que encara està pendent de constitució el consell català de treball autònom, reivindicat de forma permanent per aquestes organitzacions? Per què fem invents?

En el capítol V, tot i que hi ha alguns articles que ens semblen correctes, com els que fan referència als microcrèdits, a les línies de finançament, vostès hi introdueixen elements que poden ser especulació financera en el mercat laboral, a partir d'inversors que tenen exempcions fiscals pel fet de posar diners en uns hipotètics fons. Escolti'm, volen dir que no estem escarmentats ja d'economia especulativa per introduir-la en el món del treball?

En el capítol VI, ens sembla especialment desafortunat l'article 29, quan vol incloure senzillament en els centres docents, des de primària, el foment de l'emprenedoria. Ens cal el foment d'una cultura de respecte pels drets de les persones; ens cal fomentar els drets laborals; ens cal fomentar la cultura de la concertació i del diàleg. El foment de l'emprenedoria ja està en el lloc que li toca, que és en els mòduls.

I el que ja és increïble és, a l'article 31, respecte a la incorporació obligatòria en tots els plans d'estudis universitaris, com una competència específica i com a objectiu, l'emprenedoria. I el que ja és genial és el xec emprenedor universitari; és a dir, traslladem a les universitats no només competències i obligacions dels serveis d'ocupació, sinó el cofinançament, a compte de les universitats, de les cotitzacions socials dels emprenedors. En fi, genial. No ho sé, vostès viuen a Matrix? Perquè si hi viuen deuen ser aquells de les ulleres negres.

Vostès no tenen ni idea de la Catalunya real i desconeixen allò sobre el que pretenen legislar. Són coneixedors que el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya va aprovar el dia 3 de febrer un informe sobre l'emprenedoria a Catalunya, fruit de prop d'un any de treball, que ha comptat amb més d'una vintena de compareixences d'experts en diferents matèries i de persones emprenedores de diferent perfil? En són conscients? Són conscients que aquest informe, que va ser aprovat per unanimitat de totes les organitzacions empresarials, sindicals i d'economia social que formen part del consell, inclou un total de cinquanta-vuit recomanacions? No els sembla que seria una mica interessant fer-los cas i no presentar una proposició inútil per fer-se autobombo?

I vaig a la tercera part. Escolti'm, ja hem vist que fan propostes temeràries. Però és que, a més a més, vostès no aprofundeixen en temes que són cabdals. I com que se m'està assecant la boca, farem una breu aturada. (*L'orador beu aigua.*)

Mirin, vostès podien haver fet, i no ho han fet..., situar mesures per combatre, per exemple, l'estigma del fracàs i permetre segones oportunitats per a les persones emprenedores. No ho han fet. No fan cap referència al fet que els recursos públics es destinin amb més intensitat a aquells projectes amb més expectatives de creació de riquesa i de llocs de treball. No ho han fet. No fan cap distinció entre l'emprenedoria amb responsabilitat..., perdó, entre l'emprenedoria per oportuni-

tat i l'emprenedoria per necessitat. No ho fan. No els preocupa que no es fomenti l'emprenedoria –aquesta sí– amb responsabilitat, per evitar conseqüències no desitjables.

I és que, en realitat, a vostès no els importen gens ni el foment de l'autoocupació ni el foment de l'emprenedoria. I els diré per què. Perquè si els preocupés tant podien haver exercit la seva influència en el Govern de l'Estat per aconseguir, per exemple, que es facin realitat demandes, exigències del col·lectiu d'autònoms que fa molt de temps que reivindiquen. I com a exemple, per no fer-me pesat, els en cito quatre, que vostès no en diuen res.

Per exemple, un nou sistema de cotització a la seguretat social en el qual les persones autònomes cotitzin en funció dels seus guanys professionals o empresarials –una. Una segona: que es desenvolupi la normativa que permeti la cotització a temps parcial per a persones autònomes. Tres: que sigui una realitat la separació del patrimoni personal i familiar del patrimoni professional de les persones autònomes. Quatre: que es reguli per potenciar-la, l'emprenedoria social, de la qual vostès no diuen res. Proposta, per cert, a la qual es van negar en el Congrés dels Diputats, quan es va discutir la Llei d'emprenedoria social. Això són demandes dels emprenedors i dels autònoms. Vostès no en diuen res.

En resum, i per anar acabant, per acabar, vostès, sota el títol de l'autoocupació, el que fan és una mena de panegíric d'exaltació i lloança de les virtuts de l'emprenedoria, però no aporten res de nou que permeti apostar per un futur millor ni en el sector ni en el nostre mercat laboral. Un mercat laboral que hauria de ser més competitiu, amb empreses més innovadores, amb empreses més expertes, més sostenibles, amb treballadors més compromesos amb la seva pròpia empresa, perquè se'ls respecten els drets, perquè es negocien condicions, perquè es concerten planificacions.

L'objectiu d'una proposta tan deficient, incompleta i aïllada del context econòmic i social de Catalunya..., només pot tenir un objectiu: l'objectiu mediàtic. De fet, vostès no han dedicat cap esforç a elaborar una proposta seriosa que analitzi què és el que s'està fent i què és el que cal potenciar o modificar, però el seu objectiu està clar. Mirin, van anunciar aquest diumenge la proposició a bombo i platerets, varen fer un acte públic, explicant fum, i després denunciaren que aquest Parlament l'ha rebutjat –com així ho espero– perquè no està preocupat d'aconseguir més competitivitat i reduir l'atur del país, i que perd el temps en debats estèrils per trencar Espanya, i tot això que el senyor Coto ja ens ha anat apuntant.

Vostès, senzillament –perdonin que els ho digui–, han fet un brindis al sol, escrivint una proposició que ve a dir, més o menys, que si la gent s'espavila solucionarem la crisi, quan resulta que aquesta crisi l'han provocat, precisament, una sèrie de persones molt espavilades, amb els seus excessos, alguns dels quals vostès, precisament vostès, coneixen molt bé.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i a tots. Per posicionar la Candidatura d'Unitat Popular davant la proposta de la llei de suport i foment de l'autoocupació. És obvi que hi votarem en contra. Hem fet una proposta de retorn de la llei. I permetin-nos una exposició relativament llarga de quins són els motius.

Fa molt poc que Josep Ramoneda deia que un dels tics més perversos i més insofribles de la comunicació política era el de les paraules de moda, no? I ara es veu que el que toca dir cinc cops al dia és «emprenedoria», «emprenedor» i «emprendre». «Emprendre» el pèl, també, en molts sentits.

I, com ha dit el Marc i desenvolupant i compartint la reflexió que feia, al final nosaltres pensem que el que hi ha darrere d'aquesta proposta de llei –que és més un acte de propaganda partidari que cap altra cosa, que no té cap connexió amb l'estructura productiva, amb l'estructura social actual de la nostra economia– és l'ús d'una figura que remet directament al moll ideològic de l'ofensiva antisocial que ens assetja, en un context de desregulació, de retallades i de privatitzacions. És l'últim crit de moda d'un producte de màrqueting empresarial destinat a apuntalar i afermar el pervers entremat ideològic del neoliberalisme a casa nostra.

Tothom coreja i celebra l'emprenedoria. Nosaltres no, o no en aquests termes, transmutada en una nova hegemonia antisocial del règim. I, com bé recorda el novel·lista polonès Gombrowicz, la repetició sempre genera una mitologia. I han acabat construint un mite, i de tant que s'ha dit sembla que la frase, la consigna, sigui: «Empreneu, maleïts, que el món d'ahir s'acaba i que el poder i els governs no faran res per vosaltres.»

Així és, ara per ara: emprenedors en boca de tothom; els governs i les patronals, els governs que fan cas de les patronals, les patronals que dicten els fulls i els mercats que dicten les ordres de govern dels mateixos governs; els líders, les elits, també les transnacionals s'omplen la boca d'emprenedoria. Telefónica, Premio Movistar a Emprendedores; el BBVA, Emprendedor Agropecuario; Repsol i el seu Fondo de Emprendedores; «la Caixa», crèdit Estrella per a emprenedors. Amb un desplegament publicitari impecable, de capitalisme de *prêt-à-porter*, se'ns adverteix, se'ns ve a dir que només l'emprenedoria ens farà lliures. És la cara B del relat antisocial, ja que cau allò que coneixíem com a estat del benestar, el minso estat del benestar, que vam tenir a l'Estat espanyol i als Països Catalans.

Però passa el que passa, que en un context de profunda emergència social amb un 30 per cent de la nostra societat a les portes de diferents dinàmiques d'exclusió, marginació i precarització social i amb moltes i creixents dificultats per atendre les necessitats de la vida quotidiana, doncs, resulta que la crida per la majoria social és una presa de pèl. És una mena..., del

poder pornogràficament cridant-nos que fem com ells, que ells són uns triomfadors i que ells han guanyat, una rèmbora i una rèplica d'aquell *american way of life*, de l'estúpida lògica del *cowboy* que diu: «Surt, cavalcant i triomfant.»

El món és bastant més complex, sobretot enmig d'una societat cada cop més individualitzada, amb els vincles socials i comunitaris esbotzats i trencats. I això sembla una crida al camp qui pugui. Per nosaltres és ideològicament –ideològicament– un rerefons de pur darwinisme social i que només els emprenedors sobreviuran en la crisi que va començar fa cinc anys, però que sens dubte després de la crisi tindrem el paratge devastat de la crisi i encara ens costarà uns quants anys poder-nos-en sortir.

És com si fos el nou relat d'un capitalisme senil també, també amoral, que ens ve a dir que tots som Tàrran enmig de la selva i que estem amb Mad Max: «Vinga, nano, tu pots, arrasa.» I, a més, ens ve a dir la cultura de les elits aplicades a la majoria social, aquell 1 per cent que li diu al 99 que tots som empresaris. Després ve la realitat, és obvi, i els missatges cauen i decauen; que els ho preguntin, si no, als autònoms a l'Estat espanyol. Només Romania supera la xifra d'autònoms en situació de pobresa a la Unió Europea, amb un 36,6 per cent –els autònoms que viuen en situacions de pobresa. I en un context també òbviament de pimes ofegades, de tancament o reducció de plantilles, que després ens hi referirem, i on mai els interessos financers havien estat tan contraposats –tan contraposats– als interessos productius i fins i tot als interessos empresarials. I hi ha qui li balla l'aigua a aquesta realitat d'economia financeritzada, i qui li balla l'aigua fonamentalment és el Govern del Partit Popular. És a dir, que qui va fer el malalt pretén avui vendre'ns l'hospital.

Ja tenim, doncs, un nou heroi postmodern, que és l'emprenedor, una persona sola que disposa només d'ella mateixa per triomfar a la vida, com si no hi hagués..., no fóssim comunitats humanes i socials. I, a més, paradoxes dels qui es diuen «liberals»; li demanen a l'Estat que els aplani el camí: canvis legislatius, desburocratització, que és una porta oberta òbviament a trames juridicolgals, xarxes de suport financer i –amb això ens detindrem després– incorporació maldestra al currículum escolar educatiu i universitari per aplicar i ensinistrar en el nou dogma de fe.

No deixa de ser estrany..., i en això sí que caldria una reflexió sobre cultura empresarial i gestió empresarial, que algun dia caldria fer una història crítica del món de l'empresa a l'Estat espanyol i com s'han construït determinades empreses a costa de recursos públics, com s'han fet regals autèntics en el món de l'empresa i del capital, com s'ha mimat el sector privat en contra dels interessos de la majoria, i com hi ha hagut aquells nous conqueridors, que d'emprenedors res, eren paràsits, eren elits extractives, que van passar de l'Estat als consells d'administració. Podríem parlar de Telefónica, podríem parlar de Repsol, podríem parlar de tantes i tantes empreses públiques que eren patrimoni comú, que l'Estat i el Govern del PP en el seu moment

van regalar als seus companys de l'altra banda de la porta giratòria.

En aquest model també empresarial de la picaresca, de l'*hidalgo* tan castellà, potser també caldria fer la història crítica de què ensenyarem en aquests currículums: si ensenyarem a fer la truita, si els ensenyarem a fer el doble irlandès, si ensenyarem a invertir a les Sicav, si ensenyarem a no respectar drets laborals.

I en l'àmbit del currículum educatiu, que és la cosa que més ens ha alarmat i esparverat, sembla que una de les lliçons d'aquesta crisi, sis anys després, és que no hem après res de la crisi, i allò que ens va portar al fracàs ara ho volem inocular a les escoles. Inocular la bona nova d'un capitalisme que és una fàbrica avui de pobresa i de misèria a casa nostra i també arreu del món. I fa poc, en un article recent al diari *Ara* –i cito literalment–, el professor Gregorio Luri deia: «La civilització és fràgil i vulnerable, i ningú mai no neix civilitzat. I “civilitzat” significa educar l'atenció i la gana.» Molt lluny d'aquest propòsit, inocular a les escoles l'esperit del capitalisme, diguem-ho així. I desplegar-ho de forma ampla, intensiva i extensiva no és res més que avançar cap al darwinisme social i avançar cap a una societat maltusiana de clons idèntics i autòmats.

Per això, entre d'altres motius, votarem en contra. També perquè és una estratègia que ve de lluny, perquè no són ni idees originals; aquesta idea ja la va fixar la Unió Europea, una màquina de guerra neoliberal contra els pobles del sud d'Europa, contra tots els treballadors i treballadores del continent, als foscos despatxos de la Unió Europea, amb l'Estratègia de Lisboa o amb el Pla de Bolonya.

El senyor Coto parlava de donar la cara o donar l'esquena. Nosaltres donarem l'esquena a aquesta proposició, perquè donarem la cara per l'economia productiva catalana. També per un nou model, perquè, si no hem après res, el que no pot ser és que la llei no incorpori cap canvi de model, cap canvi de rasant d'allò que ha funcionat malament: l'orgia especulativa immobiliària, l'economia de casino que van ser les finances amb ple suport dels governs, tant socialistes com del Partit Popular; tots dos heu rescatat la banca de forma indecent –indecent.

I permetin-me una reflexió gairebé noticiable. L'altre dia a Catalunya Ràdio, a l'informatiu de les tres, si no m'equivoco, encadenaven dues notícies. La primera era que De Guindos, emprenedor, demanava una nova moderació salarial contra els treballadors i treballadores de tots els pobles de l'Estat espanyol. La següent notícia era que mai –mai abans– durant els cinc anys de crisi havien tancat tants comerços com el 2013. I la relació entre totes dues és directa.

Finalment, la seva proposició és una distòpia o una ucronia, o sigui, és una llei per a un país que no existeix. En aquest cas dels nostres Països Catalans, a un 30 per cent de la gent fora sistema –no antisistema, sinó fora sistema– se'ls ha expulsat, un 25 per cent d'atur en un concepte també d'acumulació per desposseïció, de lluita de classes. I aquí van les darreres dues reflexions.

En aquest país, la financerització de l'economia –la financerització de l'economia. Qui dóna la cara i qui atura l'economia. Aquest país ja ha aturat l'economia tres vegades en els últims cinc anys –tres vagues generals. No ho fan els empresaris, ho fan els treballadors i treballadores contra les seves polítiques antisocials i antilaborals.

Respecte a l'especulació, vostès continuen promovent avui –avui– la més brutal de les especulacions; vostès permeten que la banca espanyola compri diner al 0,5 per cent al BCE i compri deute públic al 4 per cent; 17.000 milions d'euros nets de benefici de la banca espanyola sense fer res, només especulant amb el deute sobirà de l'Estat espanyol. Passa el mateix amb el FLA, amb el Fons de liquiditat autonòmica, que ens deixen diners al 6 per cent. Pura especulació que fa el PP. I passa el mateix amb els municipis, amb els crèdits ICO al 6 per cent, especulant amb la vida municipal d'aquest país, amb la vida democràtica d'aquest país, que a més els regalen els bancs rescatats i nacionalitzats en el seu moment. És a dir, la banca per a vostès sempre ha de guanyar.

I, finalment, avui ens presenten la «rimbombant» llei d'emprenedors, que no és res més que la cara B de la llei de depredadors que van fer en el seu moment, que és la cara B de la reforma laboral. Han passat dos anys des d'aquella reforma; s'han destruït 1,3 llocs de treball; hem passat d'un ritme diari de destrucció d'ocupació de 788 a 1.918 llocs de treball destruïts cada dia; la indústria manufacturera ha perdut el 10 per cent de la seva plantilla; la construcció ha perdut un 27 per cent de la gent que hi treballava; l'Administració pública ha perdut un 8 per cent de treballadors i treballadores; només pugen els contractes temporals i de formació, és a dir, les trampes legals, les noves formes d'esclavitud. I, com bé saben, si ho saben, el 50 per cent dels aturats fa més d'un any que estan a l'atur –3 milions de persones–, el 32 per cent fa més de dos anys que estan a l'atur, i el 22 per cent fa més de tres anys que estan a l'atur. I la despesa ha baixat –la despesa social– un 52 per cent.

Per tant, és obvi que aquests són els motius fonamentals que ens fan presentar aquesta proposta..., aquest retorn de la llei. Hi ha una part que és, hi insisteixo, que qui ha fet el malalt ara ens vengui l'hospital i que no acabem d'entendre, d'aprendre el que ha suposat la crisi. Persistir en l'error i persistir en l'error d'una cultura financera absolutament delictiva, on s'han fet trampes pertot arreu, on continuen amb la lògica de socialitzar els riscos i privatitzar els guanys, i on no deixa de ser un acte de propaganda maldestra que ve a dir –una reflexió que segurament comparteix la majoria social–: «Empreneu, maleïts! El món d'ahir s'ha acabat, el món de l'escola pública, el món dels hospitals, el món de la formació universitària, el món de les relacions socials, el món de la cooperació social.»

I, finalment, i amb el minut i mig que em queda, és obvi que hi ha models alternatius. Nosaltres ho hem dit des del primer dia que vam arribar a aquesta casa, que parlem d'un canvi de model, que o hi havia canvi de model –i no ho diu la CUP, ho diuen moltíssims economistes d'arreu del món– o no hi haurà sortida a

una crisi basada en l'especulació i la financerització. Ni vostès ni l'actual Govern –català, en aquest cas– estan avançant en un canvi de model, que per nosaltres s'hauria de basar en un sector públic fort, que hauria de garantir drets humans fonamentals –educació, pensions, cultura, treball–, i en un sector nou cooperatiu, basat en l'economia social i solidària, que retornaria la sobirania al mateix país, que no especularia amb el sofriment de la gent i també, ho vam dir, en un sector d'economia de mercat, si n'hi volen dir així, però un mercat que no té res a veure..., que estaria regulat òbviament, perquè la desregulació ja sabem on ens ha portat.

Per tant, esperem que aquesta proposta de llei no tiri endavant.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Miri, havia preparat un altre començament, senyor Coto, però li llenço una oferta: vostès retiren l'augment que han fet del 25 per cent a les quotes de la seguretat social dels autònoms, i nosaltres retirem l'esmena a la totalitat. Li dono tot el temps que farà la intervenció perquè prenguin una decisió. Vostès realment pensen en els treballadors autònoms d'aquest país? Els rebaixen les cotitzacions, treuen el que han fet fa dos dies, i llavors nosaltres retirem l'esmena a la totalitat.

Però, a més a més, li dic més: jo no sé amb quines associacions d'autònoms vostè ha parlat o de representants de petites i mitjanes empreses; jo el que sí que li diré, quan sobretot vostès parlen que aquí s'han de despolititzar les polítiques, que potser el problema que tenen és que es creuen que el que fan vostès és el que fa tothom, però aquí les coses les fem una mica diferent. Sense anar més lluny, al Consell d'Administració d'Acció hi han representats empresaris, universitats i col·legis professionals, i, per exemple, sense anar més lluny, en el SOC, a part de les entitats municipalistes, també hi han els sindicats i els empresaris. Per tant..., perquè aquí tenim una manera de fer les coses bastant diferent. Perquè senzillament, quan creiem que una cosa és important i de calat, el que sí que sempre busquem és la participació dels agents implicats i, a més a més, si pot ser, que hi hagin bastantes forces polítiques que donin recolzament a les coses que són importants i de país.

També s'han dit altres «tonteries», com el fet que nosaltres estem més per la consulta que no pas pel tema econòmic. (*Veus de fons.*) Sí? Doncs, miri, saben llegir el diari? Espero que sí. (*Veus de fons.*) Doncs, miri, els llegeixo el titular perquè entenc que els queda lluny i no es veu: «Quins partits estan més obsessionats pel procés? Entre el PP i Ciutadans han dut al Ple en l'últim any cinc cops més mocions de temàtica nacional

que CiU i Esquerra junts.» Imagini's qui està obsessionat pel procés i qui, a part de voler tirar endavant la consulta, perquè sí que ho volem fer, estem també per les persones, pel seu benestar social i per la seva promoció econòmica i pel seu treball. Clar que sí, però sabem fer més d'una cosa alhora.

(*Remor de veus.*)

I em sap greu haver hagut de començar així, perquè, per una banda, sí que els volia dir que nosaltres compartim amb vostès allò que han establert en l'objectiu de la proposició que presenten, no?: l'impuls de l'activitat econòmica, de la iniciativa empresarial i de la generació d'ocupació a través de l'autoocupació de les persones emprenedores. I també podem estar d'acord amb altres mesures que vostès detallen en aquesta proposició, com poden ser temes de finançament, temes de simplificació administrativa o de recuperació de l'esperit emprenedor.

Ara, també, i permetin-m'ho, els he de dir allò en què no estem d'acord. Algunes coses ja els les he dit. No estem d'acord que diguin que el Govern només està per la consulta, perquè està per moltes coses més. I també ja els he demostrat, només amb mocions presentades, qui està més preocupat per la consulta que no pas qui no ho està tant i sí que està fent altres qüestions.

Però també nosaltres hi han altres coses en què, com els deia, no estem d'acord amb el seu plantejament. Vostès ens parlen de simplificació administrativa i diuen: «Aquest Govern no ha fet res.» Se'n recorden, de les lleis òmnibus? Els sona l'Oficina de Gestió Empresarial? Ahir mateix aquest Govern va aprovar el test de les pimes, que és una eina per avaluar l'impacte de les iniciatives normatives que tenen sobre les petites i mitjanes empreses, amb l'objectiu de garantir que els costos derivats de la regulació no els afectin d'una forma excessiva ni disminueixin la seva competitivitat. Això és una recomanació de la Comissió Europea, que constata que el compliment de la normativa és molt més difícil i car per a les empreses de menor dimensió. I per dur a terme aquest test, que es va aprovar ahir, el Govern va tenir en compte les millors pràctiques a nivell d'Europa. Això es porta així, com ja he dit, perquè ho mana la Comissió Europea, i es va formular en la llei europea de petites i mitjanes empreses, l'Small Business Act. I a mi m'agradaria preguntar: ha fet el mateix el Govern espanyol en aquest aspecte? Perquè si estan preocupats per aquest aspecte jo entenc que ho han d'estar a tots els nivells, no només quan afecta les competències del Govern català.

Però també s'ha acabat d'aprovar un paquet de mesures de reforma de l'Administració electrònica dirigides a facilitar i simplificar l'accessibilitat d'empreses i ciutadans, amb la voluntat, entre d'altres, d'actuar com a administració *business friendly*. Per això es planteja potenciar i completar l'oferta de la finestra única empresarial, desenvolupar el sistema d'apoderaments i representació per actuar amb les administracions públiques catalanes, implantar la facturació electrònica de la Generalitat per a tots els seus proveïdors, eliminar els dipòsits d'informació únicament

d'abast departamental i potenciar la creació de noves solucions corporatives.

En l'àmbit de la simplificació administrativa no compartim –i ja els ho dic clarament– el seu discurs d'unitat de mercat ni els arguments que utilitzen per defensar-lo. Si el que vostès diuen fos cert, com ens expliquen que als Estats Units hi hagi normatives diferents segons els estats i que no passi res, absolutament res, del que vostès diuen?

Parlen també al llarg de la seva proposició de llei del finançament de les petites i de les mitjanes empreses; hi dediquen diversos articles. Preguntem als nostres proveïdors on està el problema?, als nostres emprenedors, on està el problema del finançament de l'Estat i d'aquest país? El problema és que costa aconseguir crèdit en uns anys on el principal banquer de l'Estat és el Govern espanyol. Quines mesures han adoptat com a contrapartida als enormes recursos destinats a rescatar la banca? Han exigit línies de crèdit real per als emprenedors i per a les pimes? La resposta –els ho dic clarament– és que no. Però en aquest apartat els direm més. Què n'han fet de la Llei de mecenatge? Saben que és una alternativa per finançar activitats d'interès general, sobretot en èpoques de crisi econòmica i, per tant, que hi ha una forta disminució del finançament públic? Doncs, ni van acceptar la proposta elaborada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid ni vostès han fet absolutament res en aquest aspecte.

Segueixo. Segueixo amb un tema que ja els he explicat –i continuo interpellant el senyor Coto–, perquè hi ha una cosa que té –permeti'm l'expressió– conya. A l'article 22 de la seva proposició ens diuen que la Generalitat el que ha de fer és compensar les quotes de la seguretat social. I jo dic: doncs, mirin, vostès, entre la Llei de pressupostos i el Reial decret llei 16/2013, el que han fet és apujar d'una manera bestial –bestial– les cotitzacions que fan els autònoms en aquest país. Això sí, llavors agafen una normativa perquè l'apliqui el Govern català i diuen: «Ah, una de les línies que poden aplicar és subvencionar les quotes de la seguretat social que paguen els treballadors autònoms.» Fantàstic –fantàstic. El que m'agradaria saber a mi és per què vostès aquí defensen que les quotes s'han d'abaijar i allà fan exactament el contrari. Per tant, senyor Coto, el torno a interpellar –i el temps..., miri, ara falten una miqueta menys de set minuts–: si vostès retiren l'apujada de les cotitzacions a la seguretat social dels autònoms nosaltres retirem avui l'esmena a la totalitat.

Els dic una cosa, i que consti que vostès no sé amb quins autònoms ni amb quins emprenedors han parlat, però aquesta frase ha estat publicada en els diaris i dita pel sector, i la llegeixo literal perquè no diguin que hi poso més coses del que són: «El Govern espanyol sembla no tenir en compte la realitat ni la situació del teixit empresarial ni de la majoria dels treballadors autònoms en establir aquests canvis en les cotitzacions.» No sé amb qui parlen, vostès, però realment amb el sector ja els asseguro jo que no hi parlen.

Però encara els puc afegir alguna dada més, eh? Perquè, per exemple, el gran favor que ens han fet vostès en un país com Catalunya, on el sector cultural és molt important, l'industrial cultural, i també hi ha molts emprenedors culturals, situant l'IVA cultural al 21 per cent, també és un gran favor per als emprenedors i per als autònoms d'aquest sector.

Podria donar encara molts més exemples, però jo crec que, per al qui m'estigui escoltant, amb la pinzellada que he donat ja n'hi ha prou per copsar d'una manera clara i entenedora quina és la gran preocupació que té el Partit Popular pels emprenedors, pels treballadors autònoms i per les pimes. Crec que no fan falta més exemples.

Ara, també els he dit que faria esment de les coses que està fent la Generalitat de Catalunya, tot i l'època en què estem, amb les dificultats en què estem i amb les retallades que estem patint. Però, tot i així, s'estan fent coses. Abans els he esmentat aspectes que potser sí que s'acaben d'aprovar, no els dic que no, però per aprovar-se hi ha una feina anterior per poder-los portar a terme. Però també els recordo que el Govern ja fa temps que va posar en marxa el programa «Catalunya emprèn», que justament està destinat a fomentar l'emprenedoria i la creació de llocs de treball, i que, a més a més, una part important d'aquest programa –i en això sí que puc discrepar d'altres forces polítiques– vol que tant en els ensenyaments obligatoris, superiors i professionals hi hagin assignatures que fomentin l'esperit emprenedor, perquè nosaltres sí que pensem que això és un element molt important. I no solament això, sinó que també és cert que en els mitjans de comunicació i en la percepció social que tots plegats tenim cal canviar una miqueta les coses i fer que allò que abans era tradicional a Catalunya torni, i és que la gent aposti també..., els nostres joves, els nostres recent llicenciats i els nostres graduats pensin també com crear la seva pròpia empresa, crear el seu propi lloc de treball és una sortida totalment vàlida.

Però també, doncs, aquest programa, com sabem, compta amb línies d'assessorament, de suport específic a la formació, i una xarxa de recursos per als emprenedors que unifica les actuacions en matèria de viuers d'empresa, programes de suport econòmic per a col·lectius específics, com els autònoms o les persones desocupades, línies d'avalis garantits per la Generalitat. S'habiliten també instruments de suport jurídic, de gestió en la tramitació per a empreses de nova creació, i es creen programes de suport a empreses d'alt creixement potencial per afavorir també la consolidació dels projectes amb més projecció.

El programa «Catalunya emprèn» també preveu actuacions enfocades a segones oportunitats, perquè aquí, com sabem, també moltes vegades el que s'ha castigat és aquella persona que ha intentat fer un projecte i ha fracassat. Per tant, també s'aborda aquesta problemàtica tornant a animar aquelles persones a qui el seu primer projecte no va sortir bé i que creiem que han de continuar insistint-hi.

Tot això també va acompanyat de diferents canvis normatius i administratius que eliminen traves a la

creació d'empreses i que permeten una relació més àgil entre la Generalitat i les empreses i els autònoms. I això inclou, per exemple, una nova organització que integri, per exemple, els serveis d'emprenedoria del Servei d'Ocupació de Catalunya i els d'Acció.

Per CiU, i crec que això ho hem demostrat aquí, a Madrid i on ha fet falta..., nosaltres creiem en l'emprenedoria, però també pensem que aquest servei ha de ser des d'un punt de vista transversal; «transversal» vol dir que tots aquells departaments de la Generalitat implicats en el tema de l'emprenedoria han de col·laborar, però no només els departaments de la Generalitat, perquè tots sabem que ajuntaments, diputacions i molts agents aquí estan implicats intentant fer coses a favor dels emprenedors. I el que estem intentant és crear una xarxa que unifiqui els esforços de tota aquesta gent, que són molts i variats, però que de vegades ens podríem arribar a fer la competència els uns i els altres. I el que hem d'intentar és que tots aquests organismes treballin coordinats i sota el mateix objectiu, i l'objectiu no és altre que fomentar, doncs, i ajudar l'emprenedor en tot el procés d'acompanyament i de seguiment.

Aquesta iniciativa també, a més a més de la xarxa de la «Catalunya emprèn», es complementa amb el programa de «Start-up Catalonia», de creació d'acceleradores empresarials, que ha tingut també una distribució pel conjunt del territori. Però no només tenim aquests programes, perquè en tenim d'altres més, no? Tenim altres programes, com, per exemple, el programa «Ara Coop», que el que pretén és augmentar la creació d'empreses cooperatives i, per tant, també la creació de llocs de treball estables. També tenim el Programa de consolidació del treball autònom, on, a part de recursos de formació i assessorament per als autònoms, també hi ha tota una línia d'aval. O el Programa d'atenció a les pimes.

En definitiva, aquest Govern potser no ha presentat encara un projecte de llei de suport al treball d'autònoms i a l'emprenedoria, però és evident que això no ha suposat pas inacció, sinó tot el contrari. I el que sí que nosaltres..., del que estem totalment i absolutament en contra és del posicionament que avui ens ha vingut a vendre el Partit Popular, que l'únic que ha fet aquests últims dies és vendre en un aparador coses que intentàvem fer, quan la veritat ben clara és que si realment un vol ajudar els treballadors autònoms, els emprenedors, el que no fa és augmentar-los les cotitzacions socials en un sol any en un 25 per cent.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula per a un torn en contra el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair les condolences per la mort de la nostra regidora de l'Ajuntament de Girona, la senyora Cuca Mascort. Agrair-li, senyor diputat d'Iniciativa

Verds, senyor Marc Vidal, les seves condolences. Per a nosaltres ha estat una situació molt dramàtica; per tant, li ho agraeixo i poso especial èmfasi en l'agraïment.

Miri, senyora diputada de Convergència i Unió, clar, vostè aquí em fa una oferta, un partit, el seu, que assegurava en el programa electoral que eliminaria l'impost de successions, que va eliminar l'impost de successions i que un any i mig després torna a introduir l'impost de successions. Quina credibilitat té, el seu Govern? O sigui, una oferta seva quina credibilitat té? Quina? Li ho pregunto, perquè vostès són un govern que quan han pogut governar resulta que fan unes coses i l'any i mig següent fan la contrària. Per exemple, el senyor Puig. El senyor Felip Puig promet cada trimestre una llei d'emprenedoria; ho posa en el programa electoral de Convergència i Unió en dues ocasions, 2010 i 2012; ho posa en els acords Partit Popular - Convergència i Unió de la passada legislatura, dels dos pressupostos, que presentarien una llei d'emprenedoria; ho diu el Pla de govern que va presentar el senyor Artur Mas; ho diu inclús l'acord de govern que van signar el senyor Junqueras i el senyor Artur Mas, que presentarien una llei d'emprenedoria. I a dia d'avui ha passat més d'un any i no han presentat aquesta llei. Per tant, quina credibilitat té la seva oferta? Quina credibilitat té?

I, miri, li dic més: a vostè li recomano que es llegeixi tots els decrets llei que aprova el Govern d'Espanya, perquè la pujada als autònoms va dirigida a aquells autònoms que són consellers o gerents de societats mercantils, sí. Vostè creu que a un conseller d'una gran empresa no se li ha...? No hem de fer un sistema fiscal redistributiu? Vostè no hi està d'acord? No creu que un conseller d'una gran empresa potser pot fer un esforç més gran? No ho creu? Perquè, escolti, als autònoms civils, als autònoms de societats civils, als petits autònoms, als microempresaris, no se'ls ha fet cap pujada. (*Veus de fons.*) Cap pujada, no, no –cap pujada. Senyora Jou, jo li recomano que es llegeixi els decrets que presenta el Govern d'Espanya. És més, es va fer una pujada per equivocació, i el mateix Govern d'Espanya ha retornat aquests diners, els ha retornat. El que passa és que vostès viuen en el passat, no llegeixen, no s'actualitzen; com estan tot el dia en el seu bucle separatista, no s'assabenten de quina és l'evolució i quines són les mesures que pren el Govern d'Espanya.

A mi em sorprèn que vostès, Convergència i Unió, hagin canviat tant. A mi em sap greu que el Partit Popular s'hagi quedat sol en aquesta cambra defensant els autònoms, defensant les petites i mitjanes empreses, defensant els emprenedors. Jo no entenc..., clar, que vostè em faci una oferta i em digui: «Li canvio aquesta llei...», com si fos això cromos... Crec que no són cromos; quan parlem de persones que estan intentant crear ocupació, afavorir el creixement autonòmic, no es pot jugar com si fossin cromos. Vostè em proposa un intercanvi entre una rebaixa en una pujada als autònoms que li acabo de dir i li acabo de posar èmfasi, li acabo de demostrar que no s'ha produït, i una llei d'emprenedoria. Per tant, vostè reconeix implícitament que aquesta llei d'emprenedoria és bona. Per

tant, vostè diu: «Com teòricament *a priori* han pujat les quotes als autònoms, doncs, aquesta llei d'emprenedoria que no s'aprovi, que es castigui encara més els autònoms, que es castigui encara més els emprenedors.» Aquesta és la seva —la seva—..., bé, la forma de fer política que caracteritza Convergència i Unió. La mateixa Convergència i Unió que al Congrés dels Diputats vota a favor de la Llei d'emprenedoria que presenta el Govern d'Espanya, i tenim majoria absoluta, i no els necessitem parlamentàriament, i voten a favor. Per tant, entenc que voten a favor perquè afavoreix els catalans, o voten a favor de la reforma laboral, per exemple. Per tant, a mi em sorprenen les seves contradiccions, que diuen una cosa a Catalunya i el senyor Homs i el senyor Duran diuen la contrària quan van a Madrid. I la mostra està en el que vostès voten i el que vostès diuen aquí i el que vostès diuen quan estan al Congrés dels Diputats, que allà, per cert, a totes les reformes econòmiques, a la gran majoria, voten a favor del que presenta el Partit Popular.

A mi em sap greu, li ho torno a reiterar, que ens quedem sols, que siguem el partit..., que ens hàgim convertit en un partit que defensem el treball autònom, que defensem l'emprenedoria, que defensem la petita i mitjana empresa. Vostès ho deien, vostès presumien d'això fa anys. Però no sé si és perquè s'han transformat ideològicament, que és probable, vistos els esdeveniments, o potser perquè els ho dicta el senyor Junqueras. I com els ho dicta el senyor Junqueras vostès diuen amén a tot el que el senyor Junqueras els digui. I ara els ha dit que tot el que vingui dels autònoms, que tot plantejament a favor de la petita i mitjana empresa, com vol aturar l'economia catalana, el senyor Junqueras..., doncs, vostès voten en contra fent seguidisme del senyor Junqueras.

I ja per acabar. (*Veus de fons.*) No, perdó, em queda més temps; per tant, no acabo encara. Com que m'ha sonat el..., pensava que s'havia acabat. Li ho torno a reiterar: em sap greu la seva posició, de Convergència i Unió, una posició contradictòria. Així els va. Vostès van prometre una llei d'emprenedoria a les eleccions del 2010, no la van fer, van perdre dotze diputats; ara inclús tomben les propostes que es fan des de l'oposició. També destacar que vostès, doncs, volen evitar qualsevol tipus de diàleg. Vostè inclús ha dit que hi ha aspectes d'aquesta llei que li semblen bé. Doncs, si li semblen bé doni llum verda a aquest debat inicial, i després hi haurà una comissió parlamentària i una ponència parlamentària on vostès podran posar els canvis que considerin oportuns. És que ho hem presentat amb ànim constructiu, perquè crec que aquest tema, el tema d'afavorir l'emprenedoria, d'afavorir l'autònom, d'afavorir la pime, crec que això és un tema en què tots compartim que els hem d'ajudar. Per tant, a mi m'estranya que vostès tinguin aquesta actitud de dir «no», de ser el Govern del no a qualsevol plantejament que es faci des de l'oposició...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...a favor, en aquest cas, dels emprenedors. Ja acabo, senyora presidenta.

Senyor de la CUP, no hi és. No m'estranya, no s'ha llegit la llei; per tant, lògic que no hi sigui. Quan es llegeixi la llei algun dia...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...doncs, estaré encantat de debatre amb vostè. Vostè confon el Parlament amb una assemblea de la CUP. Quan es llegeixi la llei, doncs, estaré encantat de debatre amb vostè.

I ja per acabar, senyor Marc Vidal, doncs, miri, a mi m'estranya que vostè digui que té un model, que voti en contra la llei, quan vostè podria fer aportacions al model. I, miri, jo li demano que m'expliqui algun dia on el seu model d'emprenedoria s'aplica i, sobretot, si em pot dir en algun país democràtic on el seu model d'emprenedoria i de foment de la petita i mitjana empresa s'aplica.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Procedirem ara al torn d'intervencions per al posicionament dels altres grups. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Coto, i a tot el Grup del Partit Popular, com ja ho ha fet aquest matí el diputat Sergi Sabrià a Girona, també vull aprofitar aquesta estona al faristol per transmetre'ls el més sentit condol per la pèrdua que han tingut de la seva regidora a Girona.

Senyor Coto, vostè porta aquí una matèria que nosaltres sí que ens prenem seriosament. Nosaltres sí que ens llegim l'articulat i sí que en farem una valoració tan detallada com el temps em permeti, que no és gaire. Però, en tot cas, les hi puc ampliar sempre que vulgui, les consideracions que faríem a la seva llei. El que ens agradaria també —i li ho dic amb tot el respecte, eh?—, que el grup proposant es prenguésser seriosament la seva pròpia proposició, perquè vostè avui aquí no ha demostrat ni cap voluntat d'entesa, ni cap voluntat de diàleg, ni res que se li assembli. Vostè ha vingut a fer el que ens té bastant acostumats a fer, que és una sèrie de consideracions generalistes, una sèrie de tòpics d'argumentari, una sèrie de brometes, que, francament, no aporten res. I del concret, del que diu l'articulat de la seva llei, pràcticament no ha defensat res. Ha defensat una idea bastant estranya, que és col·locar

el finançament de nova activitat sobre la càrrega dels pressupostos de les universitats –bastant estranya–; en tot cas, l'hem llegit una vegada, dos, tres, a veure si veïem algun... Francament, jo li diré altres propostes per millorar el finançament dels autònoms; carregar-ho als pressupostos de les universitats em sembla una cosa...

I després algunes coses en què vostè sembla que no s'hagi llegit l'articulat de la seva pròpia llei. Per exemple, ens fa una definició de «reempresa» que no és la que hi ha a l'articulat, que és diferent. I les dues són interessants, eh? Vostè diu: «"Reempresa" és aquell que ha fracassat, que vol tornar a començar.» I en la seva pròpia llei «reempresa» és allò que ja és una realitat en un programa que fa el Govern des d'aquesta legislatura, que és: «Empreses que perden l'empresari, busquem un altre empresari perquè continuïn endavant.» La veritat és que és sorprenent el poc que ha defensat l'articulat que vostè planteja i el molt que s'ha dedicat al de sempre. Ha dit no sé quantes vegades Junqueras i Mas, el monotema... Bé, ja li han dit les estadístiques. El monotema deu ser un problema seu; nosaltres és un tema que el veiem molt senzill: es posa el 9 de novembre, anirem a votar i llestos. Per la resta no hi ha massa més..., no hi veiem més complicació, no?

Per tant, jo el que lamento és que vostè hagi plantejat aquí un discurs només propagandístic i s'hagi des preocupat absolutament de la realitat dels autònoms, que em sembla que és molt important a tenir en compte i que, a més a més, és una de les vies, no l'única..., nosaltres tampoc construïm una mitologia sobre això, de dir: «Tothom trobarà feina emprenent.» No, però sí que és veritat que el treball autònom ha resistit millor la crisi. Al conjunt de la crisi, doncs, el treball assalariat va perdre un 30 per cent de llocs de treball i, en canvi, el treball autònom només un 12 en els moments més durs. I en l'últim any en cotitzacions a la seguretat social hem perdut un 0,22, que és una baixada molt menor que l'any anterior, però, en canvi, hem pujat un 0,44 en cotitzacions d'autònoms. Per tant, aquí hi ha un element: n'hem guanyat 2.200 aquest any, de gener a gener, parlo; del gener del 14 al gener del 13. Per cert, una mica més que la mitjana espanyola. Ho dic per allò que a vegades diuen vostès de l'efecte del debat i tot això, eh?

Però, clar, llegint l'articulat i analitzant-lo a fons, i amb interès, li he de dir que rebutjarem... Nosaltres no vam presentar esmena a la totalitat per llegir-ho bé i per veure si hi havia possibilitat de buscar acords. Però llegint-lo bé i llegint-lo amb interès la veritat és que li he de dir que la rebutjarem per sis motius fonamentalment.

El primer és que està molt mal feta. És un pamflet ideològic amb molt poques mesures d'aplicació pràctica, viola el principi de seguretat jurídica; un llegeix alguns articles i no sap exactament què és el que ha de fer. Vostès han ficat articles, doncs, on fan una reflexió sobre la innovació, i això és un articulat. Clar, un articulat d'una llei no és això. Aquest text pot estar molt bé en una exposició de motius, el podem debatre i possiblement estarem d'acord en algunes coses i en unes altres no, però no és articulat. Vostès han fet una

lleï plagada d'expressions de «s'impulsarà», «podrà»; clar, un article que diu «podrà fer una cosa», en una llei, diguéssim que té molt poc valor. «Reforçarà»..., en un sector que, precisament, el que ens demana..., no ens demana que convertim la ideologia en articulat d'una llei, sinó que ens demana simplicitat administrativa i simplicitat legislativa. I vostès fan un artífici que, francament, no aporta res; per tant, està mal feta, ho sento.

Segona, hi ha elements d'engany –hi ha elements d'engany. Que vostès parlin de *think small first*, home, fa molt de riure, eh? Vostès, que estan tot el dia reunits i defensant els interessos dels oligopolis d'aquest país, que fan una política energètica al dictat de l'oligopoli de les energètiques. Parli amb els petits emprenedors, que, per exemple..., parli amb tota la gent, per exemple, que en aquests moments està tirant projectes endavant d'emprenedoria del sector de la construcció.

Escolti, senyor Coto, escolti, que li diré una cosa que li pot interessar del sector de la construcció, aquest en què ens costa tant trobar feina per a la gent. Podríem tenir molta gent treballant, per exemple, instal·lant instal·lacions de generació d'autoconsum. Vostè, com que de les renovables se'n riu habitualment, potser no sap que en els darrers sis anys s'ha reduït el seu cost sis vegades, i potser no sap que les inversions en aquest sector estan obtenint retorns, obtindrien retorns de cinc anys i vida útil de trenta anys. Una comunitat de veïns podria instal·lar unes plaques solars, en cinc anys tenir-les pagades i els vint-i-cinc següents tenir electricitat gratuïta. Però, clar, com que vostès treballen al dictat de l'oligopoli de les elèctriques, han ficat un peatge sobre el sol –atenció, sobre la recepció solar– que ha estrangulat una possibilitat enorme de creació de llocs de treball en el sector de la construcció i fa que aquella taxa de retorn de la inversió de cinc anys passi a ser una taxa de retorn de la inversió de catorze, quinze anys i, per tant, pèrdua d'activitat per a les pimes, pèrdua d'activitat per als autònoms, pèrdua de llocs de treball en un sector francament difícil de col·locar la gent, com és el de la construcció.

Per tant, que vostès diguin *think small first* el dia que acabem de votar una llei d'horaris comercials per blindar-nos dels atacs que l'ANGED –sí l'ANGED, la patronal de les grans superfícies– els dicten que facin contra el comerç català..., de *think small first* això no en té res. Que vostès ens parlin de *think small first* quan totes les concessions d'obra pública i normativa d'obra pública la fan al servei, diguem-ho simpàticament, del *palco* del Bernabéu..., home, això de *think small first* no té res de res. O que, per exemple, com ens explicaven uns empresaris aquest matí, que volen portar ells carburant pel seu compte i fer un dipòsit a Lleida i gràcies a les seves normatives han de passar per l'oligopoli, i quan passen per l'oligopoli ja no els surt a compte. Vostès són *think big first and unic think big*. O sigui que de *think small first* vostès són l'últim de l'últim; són un govern contrari a la petita i mitjana empresa, són un govern manipulat pels oligopolis.

La seva llei és redundant. Escolti, quan parlen de finestreta única ens diuen, a l'article número 6, «po-

drà», «reforçarà preferiblement». Nosaltres tenim un compromís amb el senyor Puig de tirar endavant una llei, sí, i la farem petita, concreta i útil. I tot allò que es pugui fer amb obra de govern i no li calgui llei ja ho estem demanant. I, per exemple, per al 2014 tenim l'objectiu d'arribar al 68 per cent dels tràmits a dins de la finestra única econòmica. I, per exemple, i en aquests moments, només estem al 41, ens queda un bon recorregut. Hi havia també l'objectiu per al 2014 d'haver simplificat 68 per cent dels tràmits, i en aquest objectiu s'està bé. N'hi ha que van bé i n'hi ha que no van bé. Això sí que és concret i sí que ajuda la gent.

Nosaltres no li votarem la seva proposició de llei tampoc perquè és redundant en aspectes com, per exemple, la xarxa de suport a l'emprenedor. Quina gran idea, senyor Coto; deuen haver-hi estat pensant molt. Existia la xarxa Inicia, el Govern actual ara en diu la «xarxa de suport a l'emprenedor», i vostès en volen dir «xarxa de foment de l'emprenedoria». Miri, a mi m'és igual el nom. De fet, diria: sap què? No canviem el nom. I ens estalviarem algun petit cost, segurament, no? Vostès fan una llei absolutament redundant.

Clar, pel que fa a la disponibilitat normativa, només li demano que visiti el portal jurídic. Ja està, portal jurídic. Posi en el cercador alguna normativa que li interressi, i veurà ràpidament tota la normativa que afecta un determinat sector.

Vostès fan una llei que infla estructures administratives. Creen un consell de promoció de l'autoocupació, quan hi ha un decret aprovat –que, per cert, no ha estat aplicat, i això sí que ho exigim– de constitució del consell del treball autònom de Catalunya. I és un decret pactat, que costa molt pactar la seva aplicació, això és cert, però el decret està pactat. Ara hem de fer un altre òrgan? Un òrgan més? Això és el que proposa el Partit Popular? Un òrgan més. Vaja, home.

Vostès el que ens proposen és absolutament contradictori amb tot el que fan a l'Estat. Si vostè escolta els autònoms, li demanaran, com ja s'ha dit –i, per tant, em remeto a les paraules que han dit tant la Mercè Jou com en Marc Vidal al respecte–, patrimoni personal i professional, béns inembargables, cotització en funció dels ingressos... Per cert, vostès han apujat la cotització mínima dels autònoms. No enganyi. De tots els autònoms. La mínima. L'han apujada. Repassi una miqueta, senyor Coto, estudiï una miqueta abans de venir aquí. I la que han apujat, que ha dit vostè, de grans empreses, és de tots els autònoms que tinguin més de deu treballadors.

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

Oriol Amorós i March

Deu –deu, eh?

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Vostès els únics que no toquen mai són els seus amiguets, home. Això ja ho sabem tots. Per tant...

I, finalment, quant als aspectes educatius –aspectes educatius. Miri, nosaltres estem a favor del foment de les activitats...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat, eh?

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. En una altra ocasió tindrem..., senyor Coto.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Bé, en primer lloc, deixi'm que agraeixi al Partit Popular que presenti aquesta proposició de llei, perquè tot el que sigui parlar de temes que realment preocupen –i en aquest cas, doncs, és veritat que hi ha una preocupació per part dels autònoms i dels emprenedors de quines són les polítiques que estan tirant a terme, o de si podrien estar més reforçades per millorar la seva trajectòria–, jo crec que és benvingut. I en aquest sentit, doncs, penso que és benvinguda, aquesta proposició de llei.

I, a més a més, jo crec que incorpora alguns aspectes interessants. Altres no els compartim, és veritat, i ja ho aniré dient, però sí que n'hi ha alguns que em semblen interessants i que, per tant, els podríem explorar. Els podríem explorar, o esmenar, o debatre si aquesta proposició, evidentment, es pogués tramitar. Nosaltres no ens hi oposarem, ens abstindrem, perquè creiem, doncs, que hauríem de facilitar el tràmit. Sobretot perquè, escolti'm, diputada de Convergència i Unió, no és que només ho portava en el programa el 2010 i el 2012, és que en l'acord de govern que van signar amb Esquerra Republicana també deia, en el seu punt 13, «impulsar la llei de suport al treball autònom i a l'emprenedoria», i de moment, doncs, no hem vist res.

Clar, als grups de l'oposició ens costa més fer proposicions de llei; tenim menys mecanismes, menys instruments. Ja podien haver-la vostès presentat abans, i estaríem en aquests moments, sí, doncs, aprofundint en temes que a nosaltres ens semblen molt i molt importants. Vostès no ho han fet, i hi ha un grup de l'oposició, doncs, que ho fa. I, per tant, nosaltres creiem que no hem d'impedir que això es pugui tramitar.

També els hem de dir, també li dic, senyor Coto, que nosaltres creiem que probablement no fa falta una llei. No faria falta una llei per recolzar i per fer programes i dedicar recursos al foment de l'emprenedoria i de l'autoocupació. Perquè moltes de les coses, molts dels

programes que es poden tirar a terme no necessiten una llei. I, en tot cas, aquells temes o aquells aspectes que demanen la modificació d'una llei, doncs, probablement s'haurien de modificar a Madrid, s'haurien de modificar al Congrés dels Diputats.

Per tant, nosaltres probablement no seríem partidaris de fer una llei. Creiem que els problemes i les solucions s'haurien d'estar resolent per ahir, i una llei suposarà un tràmit llarg, que donarà respostes quan la gent quasi ja ha tancat la paradedeta i s'ha quedat amb més deutes dels que tenia abans de crear el seu propi negoci. Per tant, tot i agrair-los i, d'alguna manera, entendre la seva proposta, nosaltres creiem que hi hauria altres vies.

També és veritat que en els pressupostos del 2014 tampoc veiem gaires pinzellades, pel que fa al Govern, en projectes o en programes que reforcin aquests aspectes. Sí que hi han cosetes, molts dels programes que s'han citat, que ja venien de lluny. Però el que caldria segurament són dotacions més importants perquè es veiés un increment en aquesta activitat. Perquè el senyor Amorós deia: «Sí, una llei petita, concreta, útil.» Bé, i per ahir, senyor Amorós. Perquè, és clar, si és petita, concreta i útil, doncs, home, ja la podien haver presentat abans, no?, i segurament estariem resolent alguns problemes.

A veure, en aquests moments –i tots han donat dades–, la situació és molt complicada, i vivim un drama molt clar: més d'un 20 per cent de l'atur, 900.000 aturats a Catalunya. Això, què està provocant? Que molta gent que no estigui en aquests moments trobant feina acabi autoocupant-se. És a dir, nosaltres tampoc volem vendre com uns dimonis la gent que s'està autoocupant o està intentant emprendre un negoci. I ho està fent perquè no té una altra possibilitat. I el que els està costant. Quan parles amb gent que es dedica a recolzar o assessorar els emprenedors, i parles amb els mateixos emprenedors, això t'ho expliquen, no? O sigui, que és veritat que creixen les empreses, que creixen els cotitzants a la seguretat social, però també és veritat que ho fan perquè no tenen un altre remei. I què passa la majoria de vegades? Que acaben obrint negocis sense haver analitzat el mercat, sense veure si això serà prou..., és a dir, competitiu, sense tenir la formació, i molts d'ells acaben tancant amb més deutes que quan van començar. Això és un drama, i això és així i és una realitat, i no la podem obviar. I nosaltres hauríem d'intentar resoldre això. Perquè és veritat que hi ha més empreses i és veritat que hi ha més cotitzants. Però també és veritat que tenim la mortaldat més alta empresarial de l'última dècada. Per tant, vol dir que la gent que obre un negoci, i ho fa amb bona voluntat, no té la formació, no té els coneixements, no ha analitzat el mercat, i això és un drama.

I una proposta que podria tirar endavant el Govern de la Generalitat en aquests moments? Doncs, miri, mentre la gent està cobrant l'atur, podria estar formant-se en això, podria estar rebent formació per crear un negoci. I ho veiem en positiu, perquè a vegades, també, escoltant algunes intervencions, sembla que, clar, qui obre un negoci sigui un dimoni. Escolti, hi ha molta gent que obre una botiga, que obre un restaurant, que

crea una petita empresa, perquè necessita, doncs, poder desenvolupar la seva idea i poder autoocupar-se. I nosaltres creiem que això s'ha de reforçar, perquè aquesta gent no només es quedi amb el fet d'autoocupar-se ells, sinó que en molts casos pugui després ocupar altres persones. I això passa, també passa. Que és que sembla que el que s'autoocupa no creixi. En alguns casos creixen. En molts casos, sobretot en el passat, això passava. Per tant, hauríem d'intentar, doncs, que això millorés i això es donés més.

En tot cas, algunes coses que li volia dir, senyor Coto, i que crec que estan en aquesta llei equivocadament, perquè segurament si vostè la portés al Congrés dels Diputats i l'aproessin, perquè el seu partit té majoria en aquell Parlament, doncs, es podrien tirar endavant. Algunes bonificacions de la seguretat social de què vostè parla, que vostè demana que hi faci front, la Generalitat, via ajuts i subvencions. Doncs, home, faci-ho des del Govern de l'Estat.

Vostè també parla de quota d'autònoms, no? Bé, nosaltres el que creiem és que hi ha en aquests moments sobre la taula altres països que fan coses molt interessants, i algun altre diputat em sembla que també ho ha comentat, no? Escolti'm, jo crec que una tarifa plana –i d'això també se n'ha parlat molt, i els autònoms també ho plantegen– en la qual no hagin de pagar o paguin molt poc, i després paguin segons la facturació que facin, segurament seria el més raonable. Perquè pagar tots igual..., escolti'm, no és el mateix el que factura 200.000 euros que el que en factura 800.000, o el que en factura 10.000, que n'hi ha molts que en facturen 10.000 i menys. Per tant, hauríem d'intentar anar cap aquí.

I això, per què vostès no ho proposen? I vostès podrien plantejar-li al Govern de l'Estat perquè això així s'aprovis. Al Regne Unit, per exemple, hi han molts negocis, molts emprenedors que no paguen IVA, tampoc, perquè no arriben a un tant per cent de facturació, a una xifra de facturació determinada, i, per tant, això s'ho estalvien. Per tant, sí que hi han propostes per millorar les condicions d'entorn dels emprenedors, i aquesta en seria una. Home, doncs, mirar de rebaixar les quotes de la seguretat social, mirar que no paguessin l'IVA fins a una certa facturació. Aquests són elements importants, perquè els costos a què han de fer front un emprenedor i un autònom són molt alts. I moltes vegades, amb la simplificació administrativa, amb què nosaltres estem d'acord, acaba passant, com ha passat fa uns dies..., escolti, els compliquem tant la vida, als autònoms i als emprenedors, que han d'acabar anant a contractar un gestor perquè els faci la documentació. Home, a veure si al final no girem tant la truita, i el pobre autònom al final ha de tancar perquè és que ni pot fer la documentació que se li demana, no? Per tant, algunes coses vostès les podrien estar aplicant allà, i ens agradaria, doncs, que fos al Congrés dels Diputats on ho plantegessin.

Hi ha un altre tema, que vostè també en parla aquí, que és el tema del finançament. El finançament sempre ha estat el greu problema dels emprenedors. En aquests moments també. Estem amb xifres, en aquests moments, en aquesta dècada..., la més alta pel que fa

a l'aportació que fan les famílies i els inversors informals en els projectes d'emprenedoria. Per tant, vol dir, com ja sabem, que els bancs no donen recursos. I home, senyor Coto, a mi m'agradaria que vostè, vostès, que tenen responsabilitat en el Govern de l'Estat, home, poguessin veure si hi ha possibilitats que almenys els bancs nacionalitzats, aquelles entitats nacionalitzades poguessin fer algun tipus d'ofertes, per exemple, de microcrèdit, crèdits molt tous. Perquè, escolta, aquí sí que tenim marge. És a dir, hem aconseguit algunes coses... Hem aconseguit ajudar, o hem ajudat les entitats financeres; doncs, fem que aquestes ajudin els emprenedors o els autònoms. I, per exemple, vostè planteja microcrèdits, escolti'm, amb entitats d'aquí. Bé, doncs, facin vostès acords importants des de l'Estat amb aquelles entitats que hem nacionalitzat.

Aquesta seria alguna altra proposta. Nosaltres també trobem a faltar altres coses, eh? Hi trobem a faltar que parlin de l'emprenedoria social. Hi trobem a faltar que parlin de l'avaluació de la política pública en l'àmbit de l'emprenedoria, que també seria interessant tenir-la en compte. Tampoc parlen vostès..., parlen vostès d'Europa, però no, per exemple, de la política, de l'estratègia política regional RIS3, que és molt important, que parla de les quatre elits, i que en aquests moments seria interessant que una llei d'aquest tipus la incorporés. Són estratègies que serveixen perquè tots, d'alguna manera, marquem quins són els sectors en què cal abocar, doncs, els nostres esforços per regenerar i activar l'economia d'un país.

Estem d'acord, també, bastant, nosaltres, amb el foment de l'emprenedoria i fomentar la cultura emprenedora a l'escola. Sí que és veritat que amb uns valors diferents segurament als que ens han portat on estem, eh?, a una economia salvatge, que ens ha portat, doncs, que cada vegada hi hagi menys classe mitjana i estiguin patint més les famílies i les persones vulnerables. Però sí que ens sembla interessant que els valors que porten, doncs, a això, no?, no a la competitivitat, però sí a tenir empena, a tenir una actitud per generar coses, per innovar, haurien d'intentar transmetre's des de, nosaltres creiem, les fases inicials de l'educació. Ens sembla que això és positiu, que això arribi fins a la universitat, i que aquí els joves, quan se'ls preguntin: «Què volen ser vostès de grans?», no et diguin «funcionaris», que és el que passa ara, sinó que diguin: «Jo tinc una idea i m'agradaria emprendre-la.» Amb el meu company, amb el d'aquí, amb el d'allà, amb una cooperativa o amb la forma que sigui possible. Però em sembla que aquest és un element important.

Per tant, no ens posarem contra aquesta proposta. Ens agradaria que es tramités per poder-la millorar molt. Però, en tot cas, aquest és el nostre posicionament.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores *consellers*, señores diputados, señoras diputadas, me sumo también al pésame; ya se lo he comentado antes en privado, pero me sumo al pésame de otros grupos parlamentarios por el fallecimiento de su compañera, la señora Mascort.

Bien, aunque algunas fuerzas políticas, algunos gobernantes se centren en vender los brotes verdes, la situación es que aún estamos sumidos en una profunda crisis, que sobre todo siguen sufriendo las familias, la clase media, los autónomos y las pequeñas y medianas empresas. Podemos recordar algunos datos. Tenemos 900.000 personas en Cataluña que quieren trabajar y no pueden. Tenemos datos desalentadores: en Cataluña, desde el año 2008 se han perdido aproximadamente 71.000 negocios de emprendedores; han disminuido en un 33 por ciento, aproximadamente, los autónomos que tenían trabajadores a su cargo. Por cierto, un porcentaje superior a la media española, que se sitúa en el 25 por ciento. Y bueno, por no extenderme más, podemos recordar simplemente un dato que ha salido hace pocos días, y es que el mes de enero de este año, pues ha sido un mes de enero negativo, ya que dos mil autónomos han cesado su actividad.

Hay muchos autónomos, hay muchas empresas que además están llegando al límite de sus fuerzas. Es decir, han venido aguantando estos años, pero llega el momento que ya no pueden más, que ya han consumido todos sus ahorros, y que realmente pues tienen cada día una dificultad muy grande para abrir la persiana, para levantar su negocio.

Esto es una situación en Cataluña, pero también es una situación que se produce en el resto de España. Y esto es un problema, porque a medida que se va destruyendo el tejido de autónomos, el tejido de pequeñas y medianas empresas, estamos destruyendo la posibilidad de recuperar la economía, porque cuando se destruye este tipo de empresas, que soporta el tejido productivo, pues es muy difícil que se pueda crear empleo, tanto por cuenta ajena como por cuenta propia. Y además, vemos que el consumo sigue bajando; por tanto, seguiremos todavía muchos meses sufriendo las consecuencias de esta terrible crisis.

Y ante esta situación, ¿qué hacen los gobiernos? El Gobierno de la Generalitat de Catalunya y el Gobierno de España. Bueno, el Gobierno de la Generalitat de Catalunya, con todas las competencias de las que dispone para reactivar la economía, sigue subiendo impuestos, reconocido además por el mismo presidente, señor Artur Mas, que lo reconoció en el Pleno de presupuestos. Hemos subido todos los presupuestos..., y se han creado treinta nuevas tasas. Por tanto, seguimos teniendo la mayor presión fiscal de toda España, que es una losa auténtica para los autónomos, para las pequeñas y medianas empresas, y para las familias.

Además, en Cataluña seguimos teniendo muchas estructuras políticas y administrativas duplicadas, lo que supone trabas administrativas que dificultan la vida a los pequeños empresarios. Vemos también cómo disminuye el presupuesto destinado al sector industrial, a la financiación de autónomos, etcétera. Y por

supuesto, vemos que el debate político de Cataluña se centra única y exclusivamente en la separación de Cataluña del resto de España.

Por cierto, desde Ciutadans llevamos más de un año, junto con otras fuerzas políticas, pidiendo en cada Junta de Portavoces un pleno extraordinario para la reactivación económica, y Esquerra Republicana de Catalunya y Convergència i Unió se niegan a ello, utilizan su mayoría para bloquear que en este Parlamento se pueda dedicar un pleno exclusivamente a hablar de reactivación económica. Yo creo que eso muestra claramente cuáles son las prioridades de este Gobierno.

Bueno, esas son las decisiones del Gobierno de Cataluña, pero no podemos olvidar que también hay decisiones del Gobierno central que afectan a los autónomos y a las pequeñas y medianas empresas. Y las últimas decisiones, a nuestro entender, son absolutamente erróneas. Subir las cotizaciones sociales, subir la cuota de autónomos, subir el IVA son decisiones que asfixian aún más a los autónomos y a las pequeñas y medianas empresas, y que suponen una última vuelta de tuerca para que muchos autónomos tiren la toalla. Además, estas medidas son incluso criticadas por miembros del propio Partido Popular, o sea que no solo somos nosotros los que pensamos que son absolutamente contraproducentes.

Ante esta situación, desde Ciutadans siempre venimos haciendo propuestas en el mismo sentido. Ya hicimos una hace unos meses, que fue rechazada por Convergència i Unió y Esquerra Republicana de Catalunya, pero bueno, que nos centrábamos en varios ámbitos. Uno clarísimamente es la fiscalidad; es fundamental revertir el aumento de impuestos, revertir el aumento de tasas y revertir el aumento de cotizaciones y de cuotas sociales. Es la única forma de ayudar a las pymes y a los autónomos, y a las familias, que son las que consumen al final, a salir adelante. Y además es que la subida de impuestos parte de una premisa equivocada. Subir los impuestos a la larga no supone más recaudación, sino todo lo contrario; a la larga significa destrucción del tejido productivo y, por tanto, destrucción y bajada de la propia recaudación. Y, por tanto, desde Ciutadans pedimos que estos aumentos y esta presión fiscal disminuyan.

Después, otro ámbito muy importante son las trabas administrativas. Sigue siendo un suplicio burocrático poner en marcha un negocio –sigue siendo un suplicio burocrático. Y, por cierto, que insistimos muchas veces: en la mayoría de las ocasiones los problemas se encuentran en las entidades locales; por tanto, desde Ciutadans siempre hemos propuesto que se haga un pacto entre todas las administraciones públicas para que la simplificación administrativa sea una realidad. La Administración electrónica, etcétera. Por tanto, mientras no se consiga esto, mientras no se consiga también implicar a las entidades locales, las empresas y los autónomos seguirán teniendo un exceso de trámites burocráticos.

Otro ámbito fundamental es la financiación. Tenemos, por supuesto, que tomar medidas para que fluya el crédito desde las entidades financieras a las empresas, pero también potenciar otros mecanismos de finan-

ciación privada, financiación también llamada «informal», que si vemos en otros países, en muchas ocasiones tienen un peso fundamental en la financiación de negocios, y hay países en los que la mayor fuente de financiación de negocios privados son otros negocios privados. Y esto también se puede fomentar desde el Gobierno de Cataluña y desde el Gobierno de España.

Y por no extenderme más, pero un ámbito muy importante es la coordinación de los servicios de emprendimiento. ¿Hace falta crear otra red de servicios a los emprendedores? Sin duda, no. Lo que hay que hacer es coordinar y simplificar las que ya existen, tanto a nivel de la Generalitat como a nivel de las diferentes entidades –las entidades locales, las diputaciones, etcétera. Y no solo hay que crear empresas; ya lo decía la compañera del Partido Socialista: el gran problema que tenemos en este país es la mortandad de negocios y la mortandad de empresas. Por tanto, si no ponemos en marcha servicios de consolidación de empresas, servicios para que un autónomo que lleve dos, tres años en su negocio tenga donde acudir para que le ayuden a mantener abierto su negocio, no conseguiremos salir de la crisis.

Bueno, pues de todas estas cosas queremos hablar en un pleno extraordinario de reactivación económica, y por eso lo seguiremos..., no se preocupen ustedes que lo seguiremos pidiendo desde Ciutadans. Y también hemos presentado una moción que desarrolla estas líneas. Que no son ni más ni menos que promesas eternas de los diferentes gobiernos, también del Gobierno de la Generalitat.

Por tanto, como estamos de acuerdo en algunas de las cosas que se incluyen en la proposición de ley del Partido Popular, que van en esta línea, en la línea que le he comentado y que desde Ciutadans venimos planteando desde hace mucho tiempo, vamos a dar apoyo a que se tramite esta proposición de ley. A pesar de que somos conscientes de que es un ejercicio de cinismo puro. Que el Partido Popular, que acaba de subir las cotizaciones a la seguridad social, que ha subido las cuotas de los autónomos, que ha subido el IVA, que ha tomado decisiones como rescatar a los bancos sin exigir a cambio que fluya el crédito, que ha tomado medidas que lo único que hacen es que suba la energía en este país... A pesar de que es un ejercicio de cinismo que ustedes vengan aquí a exigir también al Gobierno de la Generalitat cosas que ustedes no hacen, nosotros, en Ciutadans, queremos que en este Parlamento se hable de lo que realmente importa a los ciudadanos, se hable de lo que une a los catalanes, y se hable también de las competencias de la Generalitat de Catalunya, que tiene y muchas, porque a pesar de la política del Partido Popular, a pesar de las decisiones erróneas del Partido Popular desde el Gobierno de España, el Gobierno de la Generalitat tiene muchísimo margen de maniobra para facilitar la vida a los autónomos y a las empresas.

Por tanto, votaremos en contra de las enmiendas a la totalidad, porque pensamos en los ciudadanos y queremos que en este Parlamento se hable para solucionar sus problemas.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas, señores *consellers*.

La presidenta

Cridem a votació.

(*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*)

Senyor Coto? (*Veus de fons.*) Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Agrair al Grup Socialista que no hagi volgut obstruir la llei, que hagi volgut donar llum verda per tal que es pugui sotmetre. También agradecer al Grupo de Ciudadanos que dé apoyo a esta ley. Sí decirles que lo que hemos tenido que hacer en España..., las medidas que ha tomado el Gobierno de España han sido para evitar que en España hoy estuviéramos intervenidos por la troica. Hace un año nadie dudaba de que España pediría el rescate. Hoy nadie duda de que el rescate no es motivo de debate político en nuestro país.

I miri, senyor Oriol Amorós, ja la va dir el senyor Duran i Lleida, la idea que vostès tenen de governar. Ho va dir molt clarament, no repetiré les seves paraules, però ho va dir molt clarament, i ho han demostrat. Ho van demostrar durant els set anys que van governar a la Generalitat, com van deixar la Generalitat. Ho demostrin dia a dia, l'any 2013, no havent-hi pressupostos, no portant cap mesura en aquest Parlament per ajudar a la recuperació econòmica, i inclús no són capaços ni de fer aquesta llei petita i concisa que vostè promet. Porten més d'un any i no ho han fet, i ho demostra... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

S'ha acabat el temps. (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós. (*Pausa.*) Senyor Amorós?

Oriol Amorós i March

No, només per dir-li al senyor Coto...

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Sí.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Esperi un segon, si us plau, esperi un segon. Els diputats que entren, si us plau, que ho facin en silenci.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Oriol Amorós i March

Sí, senyora presidenta, quan vostè digui. No, només dir-li al senyor Coto que ens interessarà molt tenir un debat amb vostè quan portem la iniciativa legislativa –amb vostè i amb el seu grup, i amb tota la cambra–

sobre mesures de suport a l'emprenedoria. Debat que avui no hem pogut tenir perquè vostè ha fet el de sempre: acudits, maledicències, en definitiva, bastantes «tonteries» i poc contingut.

(*Remor de veus. M. Mercè Jou i Torras demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Jou. (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, demano que es mantinguin en silenci.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Només per allusions, i perquè abans, en la meva...

La presidenta

Trenta segons.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Res, perquè també abans, en la meva intervenció, he fet un oferiment al senyor Coto, que crec que no m'ha respost. I senzillament tornar a insistir en el fet que si es vol ajudar els autònoms el que s'ha de fer és abaixar les cotitzacions, s'ha d'abaixar l'IVA, i sobretot que flueixi el crèdit a través de l'ICO i a través de tots aquells bancs que avui dia estan participats pel Govern espanyol.

Moltes gràcies.

(*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*)

La presidenta

Jo crec, senyor Coto, que ja ha quedat clar, però digui sí o no. (*Veus de fons.*) Senyora...

Passarem a la votació de les tres esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Atès que les tres esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei han estat aprovades, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Projecte de llei

de modificació dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya i de modificació de la Llei 10/2008, del 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (debat de totalitat) (tram. 200-00012/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya i de modificació de la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions.

Presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de

Justícia. (*Remor de veus.*) Si us plau, senyores diputades, senyors diputats.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Senyora presidenta, senyor conseller, senyora consellera, senyores i senyors diputats... Comparec davant del Ple del Parlament per presentar, en nom del Govern de Catalunya, el Projecte de Llei de modificació dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya i de modificació de la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu aquest a les successions.

L'aprovació dels esmentats llibres del Codi civil de Catalunya, mitjançant les seues respectives lleis, ha representat assolir des de l'any 2012, en què es va aprovar la primera llei del Codi civil, i fins al dia d'avui, la gairebé completesa del nostre ordenament civil. Sols restarà el llibre sisè, relatiu a les obligacions i contractes, el qual ben aviat iniciarà la seua tramitació. L'objectiu d'aquesta iniciativa legislativa és fer una primera tasca d'harmonització d'alguns articles dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya, en virtut de la qual es resolen algunes de les deficiències i disfuncions que s'han detectat i que han suscitat alguns problemes a la comunitat jurídica a l'hora de l'aplicació d'aquests llibres.

Les esmentades deficiències i disfuncions obeeixen a mancances de regulació d'algunes institucions, a discordances entre alguns preceptes o també imprecisions, fins i tot en alguns casos a problemes d'interpretació o de difícil compliment. Algunes de les incorporacions o modificacions que s'introdueixen són de certa consideració, com pot ser el fet de reintegrar a l'ordenament jurídic català una norma que reguli la vigència de les lleis, la *vacatio legis*. S'ha considerat necessària la incorporació d'aquesta regulació en les disposicions generals del llibre primer del Codi civil de Catalunya.

Altres novetats són la inclusió dels requisits de la interrupció de la prescripció, i els efectes que aquesta produeix, també des del punt de vista del subjecte passiu de la pretensió. Cal destacar la norma sobre la congruència que modificava les normes sobre la capacitat successòria, i no concordava amb la regla d'adquisició de la capacitat jurídica que s'estableix en el llibre segon. S'ha substituït l'expressió «finxes urbanes» per la de «terrenys urbans», norma regulada en el llibre quart, atès que el canvi de context econòmic comporta limitar l'àmbit objectiu d'aquesta norma especial.

També es ratifica de manera expressa la possibilitat d'extinció dels censos per prescripció, com ja recollia la Llei 6/1990, de 16 de març, dels censos, davant dels dubtes que l'omissió d'aquesta circumstància en la regulació del llibre cinquè havia pogut generar.

S'ha considerat oportú afegir a la pràctica de qualsevol assentament al registre de la propietat, a instàncies del censalista, la possible interrupció de la prescripció del cens. Es fa esment en el títol d'aquest projecte de la modificació de la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a

successions, perquè s'hi modifica la disposició transitoria quarta en allò que fa referència a la cancel·lació d'assentaments registrals referents als fideïcomisos condicionals.

En aquest sentit, s'ha tingut en consideració que es fixaven uns requisits massa difícils per a les persones interessades a comprovar si s'havia complert la condició de la qual depenia la substitució. En concret, la necessitat d'aportar el certificat de defunció del fiduciari. En la modificació, l'esmentada defunció es podrà acreditar per qualsevol mitjà de prova. També s'incorpora la possibilitat de la cancel·lació automàtica d'un assentament registral sobre fideïcomís condicional, si han transcorregut noranta anys des de la venda de la finca.

El Projecte de Llei de modificació dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya i de modificació de la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a successions, que avui presentem en aquest Ple es pot considerar la primera harmonització dels diversos llibres que conformen el Codi civil de Catalunya. És el resultat de la tasca harmonitzadora que s'està duent a terme per part de la Comissió de Codificació de Catalunya, un treball d'estudi aprofundit de tots els llibres que conformen el nostre Codi civil per tal de detectar les disfuncions lògiques que es deriven del fet de tractar-se d'un codi obert.

Voldria aprofitar aquesta oportunitat per agrair al notari Joan Carles Ollé, director de la Comissió de Codificació, així com al doctor Josep Manuel Abril, president de la secció d'harmonització, i als seus membres doctor Santiago Espiau, senyor Jesús Julián Fuentes, senyor Antoni Giner, doctor Alfonso Hernández Moreno, doctor Albert Lamarca, doctora Maria Rosa Llaçer, senyora Magdalena Oranich, senyor Àngel Serrano, doctor Antoni Vaquer i senyora María José Urzaiz, secretària tècnica, la transcendental tasca duta a terme en aquest projecte de llei i la seua abnegada dedicació per assolir aquesta fita.

Així estem enfilant, tal com els deia, la recta final en l'elaboració del llibre sisè que conformarà el Codi civil.

Per tot això, considerem necessari impulsar aquesta reforma harmonitzadora de diverses institucions, per tal de donar solució als problemes que s'han posat de manifest a l'hora de la seua aplicació des que van entrar en vigor els successius llibres que conformen el nostre Codi civil.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, passem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, presidenta. Moltes gràcies, presidenta. Conseller, des de l'escó estant, faré la intervenció per posicionar

el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre aquesta proposta legislativa que ha entrat el Govern aquí.

És essencialment una proposta legislativa que en podríem dir de «cirurgia legislativa». Per tant, és a dir, és anar agafant diferents aspectes dels llibres del Codi civil, que amb l'evolució de la legislació s'havien de corregir algunes imperfeccions que hi havien, també algunes contradiccions, i adaptar alguns aspectes que des d'un punt de vista més global del conjunt del Codi civil català ens poden semblar que són aspectes menors, però que, atenent les conseqüències que provoca cadascuna de les situacions que regula, són aspectes importants. Per tant, és, com ha indicat el conseller, un projecte de llei d'harmonització dels llibres del Codi civil.

Els continguts més destacats s'han explicat, però nosaltres entenem que hi han diferents aspectes que ens agradaria posar en relleu, alguns dels quals suposo que seran objecte de debat, com el que fa referència als canvis en la vigència de les lleis. Aquí tindrem ja en els antecedents, doncs, del projecte de llei entrat..., indiquen que pot haver-hi, en certa manera, una controvèrsia. Però, en tot cas, serà un dels elements que haurem de tenir present.

Per altra banda, hi ha totes les qüestions relatives als censos i a l'extinció d'aquests, i, per tant, doncs, que el fet que l'assentament en el registre de la propietat interrompi els terminis d'extinció d'aquests.

Alguns aspectes sobre successions que entenem que adapten el que anteriorment era el Codi de successions –posteriorment, doncs, un llibre del mateix Codi civil–, s'adapten a situacions que s'han trobat i que no trobaven resposta en la legislació i, per tant, s'havia d'esperar que hi hagués una jurisprudència més flexible que permetés adaptar la legislació als casos concrets. Ho ha dit el conseller: el canvi de normes sobre la commorència. Que explicat així, doncs, pot semblar una qüestió que queda molt lluny, però que en casos concrets el fet de determinar quins són els hereus i els passos que es produeixen en una successió d'un patrimoni, doncs, és un element important, com els terminis de caducitat del dret d'un hereu a dir si accepta o no l'herència. I també tot el que fa referència a la ineficàcia de testaments en contextos adaptats a la nova realitat familiar, en crisis matrimonials i en crisis de convivència de parella pel que fa a un testament del qual serien beneficiaris els parents i familiars de la parella del difunt.

Per tant, són aspectes molt concrets, però que nosaltres creiem que són importants. Que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donem suport a la tramitació del projecte de llei. Caldrà fer una feina molt tècnica i una feina que no s'acaba amb aquest projecte de llei; tenim el llibre sisè, que ha d'entrar, i segurament, doncs, alguna normativa més, en àmbit d'harmonització per acabar de configurar el que ja seria completament el Codi civil de Catalunya.

Res més. Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, conseller, diputats i diputades... El Grup Parlamentari Socialista i el Partit dels Socialistes de Catalunya han tingut sempre un paper actiu en l'impuls i en la col·laboració en les tasques de codificació del dret civil català, unes tasques que considerem d'enorme rellevància social i de transcendència jurídica també. I ho hem fet des de l'inici.

Hem de recordar que la primera Llei del Codi civil és una llei del 2002, de 30 de desembre, i la darrera aprovada és la 25 de 2010, de 29 de juliol. Han passat vuit anys. Han passat vuit anys i, passats aquests vuit anys, aproximadament, el projecte de llei que ara se'n presenta té com a finalitat, com ha exposat el conseller, endegar una tasca d'harmonització del conjunt del Codi civil de Catalunya, així com fer algunes reformes puntuals de determinats articles dels llibres que van quelcom més enllà de la tasca d'harmonització estricta, com crec que també apuntava la intervenció del conseller.

Bé, per tant, abans d'entrar en la qüestió de fons, valgui a dir que aquesta tasca d'harmonització, que considerem necessària, que considerem, de fet, fins i tot imprescindible, com s'ha assenyalat també en la intervenció del diputat Aragonès, en un codi civil que s'ha anat elaborant al llarg de tot aquest temps, entenem que tindria molt més sentit, hauria estat potser més raonable que s'hagués fet un cop completada la codificació. Sabem que el llibre sisè –ja ens ho ha anunciat aquí el conseller– està, diguem-ne, a la porta d'entrada d'aquest Parlament. Però també és veritat que ja en temps de la consellera Bozal –se'n recorden?, fa tres anys, sembla que faci molt, però fa tres anys–, ja quan van entrar al Govern, van dir, van presentar el projecte, diguem-ne, del llibre sisè com un projecte principal en les tasques de la conselleria de Justícia –ja aleshores. I han tingut, diguem-ne, tres anys; han trigat una mica a portar-lo fins a la porta del Parlament, i encara no l'hem vist... Jo quan el vegem i quan el tinguem entrat aquí al Parlament, doncs, n'estaré molt satisfet, i crec que haurem posat el primer pas per culminar una tasca que és molt important per a Catalunya.

Però, bé, volia fer aquesta consideració; és a dir, des d'un punt de vista estrictament de l'ordre lògic de les coses seria raonable haver completat les tasques de codificació abans de començar amb l'harmonització, no fos cas que a l'hora de fer el llibre sisè després ens veiéssim obligats a fer una nova harmonització. I això no ho dic de forma gratuïta; això ho dic perquè des que vostès van entrar al Govern, de modificacions en les normes civils catalanes, n'hi ha hagut unes quantes. Li puc citar que al juny del 2011 el Govern presentà el Projecte de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil, relatiu a les persones jurídiques, que s'aprovà, diguem-ne, en lectura única. Al setembre del 2011 el Govern presentà per urgència el

Projecte de llei de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer, relatiu a les persones jurídiques. Al juliol del 2013 es presentà la modificació de tot el capítol tercer del títol cinquè del llibre cinquè, amb relació a la propietat horitzontal. I ara, doncs, ve aquest projecte, que, diguem-ne, estableix modificacions als diversos llibres. I que entenem que cap preguntar-se, és possible preguntar-se si la inseguretat jurídica que pot introduir la introducció de canvis constants en les normes civils compensa l'efecte certament positiu d'intentar una certa harmonització, no? Perquè és cert que hi ha hagut diverses modificacions, i si en algun camp del dret és especialment prudent que els canvis siguin molt pensats i que siguin, diguem-ne, de tant en tant, doncs, és al camp del dret civil, perquè regula alguns aspectes de la vida social i del tràfic econòmic que requereixen una certa estabilitat i una certa seguretat jurídica.

Però, bé, fetes aquestes consideracions i respecte al contingut –no em vull estendre, crec que no esgotaré el temps–, s'han explicat per part del conseller algunes de les qüestions que crec que són rellevants, no? L'establiment d'una regulació de la *vacatio legis* en el dret civil català, que considerem que efectivament era necessari fer-ho i que considerem que és positiu que es contempli; la inclusió dels requisits per a la interrupció de la prescripció i els efectes que aquesta produeix també des del punt de vista del subjecte passiu de la pretensió; també es corregeix l'omissió sobre el dipòsit dels comptes anuals de la tutela un cop s'han retut al jutge, i es ratifica de manera expressa la possibilitat d'extinció dels censos per prescripció, cosa que saludem, i s'afegeix que la pràctica de qualsevol assentament al registre de la propietat a instàncies del censalista pot interrompre la prescripció del cens.

Bé, això és per fer, diguem-ne, alguna consideració respecte al fons, respecte al contingut. Nosaltres, com suposo que passarà amb la resta de grups parlamentaris, tenim alguns matisos i algunes reserves, i tenim algunes esmenes respecte a aspectes que el projecte no contempla i que ens agradaria que poguéssim contemplar. Li esmento ara només a títol d'exemple, perquè n'hi haurà d'altres, algunes modificacions que ens agradaria introduir a l'article 121.14. Però estem absolutament disposats a facilitar el tràmit d'aquestes modificacions en el conjunt de llibres del Codi civil, tot esperant que aquest cop sigui veritat i que el llibre sisè vegi la llum en aquesta legislatura. Esperem que doni temps a fer-ho, perquè considerem que és una tasca absolutament fonamental.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Consejeros, señoras y señores diputados, votaremos a favor de la tramitación del Pro-

yecto de ley de modificación de todos los libros del Código civil de Cataluña, salvo el libro tercero, pero ello no puede estar exento de crítica por las razones que expondré a continuación.

Son demasiadas modificaciones en poco tiempo, consejero, y ese es un factor de inseguridad jurídica. En cualquier caso, como dice la exposición de motivos, la finalidad que anima la reforma se sustenta en la necesaria armonización del conjunto del cuerpo normativo para salvar errores, omisiones o dificultades interpretativas por la ambigüedad o carencia de redacción de algunos artículos. Y aprovecho en este caso la ocasión para pedirles que hagan lo propio con su estrategia separatista suicida, por el bien de todos los ciudadanos. Rectificar es de sabios, y yo aprovecho esta ocasión para pedirles que recapaciten –por el bien de todos, como digo.

El inconveniente es que lo que presentan como un parche o modificación coyuntural a la espera de cambios de fondo, en función de la incidencia que tenga en la realidad jurídica y de la futura armonización que comporte la promulgación del libro sexto, relativo a obligaciones y contratos, cuya regulación además está perfectamente abordada en el Código civil español, hace innecesaria la previsión normativa, a nuestro juicio. Entendemos que es fundamental estar vigilante, estar vigilante a esa futura promulgación del libro sexto, porque lo que no puede suponer es la generación de duplicidades que complicarían el panorama normativo de todo el territorio español, que puede verse afectado por las singularidades expansivas que puedan incluirse en el texto en elaboración. Por eso les digo que estaremos especialmente vigilantes: porque una cosa es respetar y desarrollar las instituciones que ya existen, y otra cosa es crear nuevas instituciones cuando ya están, como digo, reguladas en el Código civil común.

Por tanto, les prevengo –y lo reitero– a la hora de pretender reinventar lo que ya existe, sobre todo si además se hace con espíritu separador. Creo que no es bueno legislar para dividir, porque no lo conseguirán, y por tanto esa prevención, como digo, me gustaría que la tuvieran muy presente.

Sí que es necesario mejorar la seguridad jurídica, evitando las dificultades interpretativas que alguno de los preceptos que se ven afectados por este proyecto ha provocado. En esa línea, los requisitos y la inclusión al efecto de esos requisitos de la interrupción de la prescripción, así como los efectos que produce desde el punto de vista del sujeto pasivo de la pretensión, refuerzan la garantía de una aplicación previsible de una institución jurídica como la prescripción, concebida al efecto de consolidar situaciones de hecho que de lo contrario quedarían indefinidamente abiertas.

No comparto, en cambio, en su integridad, idéntico argumento en lo que afecta al usufructo constituido sobre fincas hipotecadas. En concreto, me refiero a lo que afecta al artículo 16, que modifica el apartado 1 del precepto 561-13 al quedar redactado como sigue: «Los usufructuarios de fincas que estaban hipotecadas al constituirse el usufructo no han de pagar la deuda garantizada con la hipoteca.» Bien, entien-

do la bondad de la medida, destinada a garantizar el derecho de uso de, por ejemplo, aquellos progenitores que conservan la guarda y custodia de sus hijos una vez producida la separación o el divorcio del matrimonio o relación análoga, ya sea por decisión judicial o consensuada, porque de lo contrario es evidente que podrían ser desahuciados por el impago de la hipoteca que grava la finca.

Ahora bien, quiero hacer esta salvedad –y de ahí la cuestión que me parece importante introducir en este precepto–: que no es quizá en definitiva una modificación que beneficie la seguridad y la solvencia del mercado hipotecario. Es más, este que les habla considera que puede tener una incidencia negativa con el encarecimiento subsiguiente de los créditos de esa naturaleza, porque distorsiona en última instancia la garantía que el propio bien inmueble otorga al acreedor hipotecario. Por tanto, les recomiendo que vayan con cuidado. Es más, creo que en el trámite legislativo bueno sería recapacitar al efecto, en relación con lo que acabo de exponer.

Acertada en cambio nos parece la introducción de un plazo de caducidad en relación con los contratos prenupciales en previsión de su ruptura si los otorgantes no contraen matrimonio dentro del año subsiguiente, vinculando su validez al otorgamiento de los mismos dentro de los treinta días anteriores a la fecha de celebración del matrimonio. De otra manera –y por tanto me parece acertada la modificación–, se desnaturalizaría la propia razón de ser de esas capitulaciones matrimoniales, que normalmente están vinculadas directamente al propio acto de los contrayentes.

Acogemos igualmente con agrado que los problemas derivados de la conmorienencia se salven mediante la nueva redacción del artículo 211-2, atribuyendo la carga de la prueba de la sobrevivencia a aquel que pretenda establecer la prelación en la transmisión de los derechos sucesorios. De no ser así, se establece la presunción de que el óbito se produjo al mismo tiempo, y por tanto no habrá sucesión entre estas personas. Era un problema que se generaba desde el punto de vista de la interpretación que los jueces hacían de esta situación, y por tanto la aclaración nos parece procedente.

Por otro lado, también nos parece correcto, en garantía del principio de imprescriptibilidad de la acción de reconocimiento del título de heredero, la supresión del plazo de caducidad previsto con arreglo a ese principio.

En cuanto a la modificación que afecta a la valoración de los bienes donados en caso de enajenación por parte del donatario o de pérdida por culpa suya..., refiriéndolo al valor que tenía en el momento de la transmisión o destrucción de ese bien, nos parece acorde a criterios contables y razonablemente justos.

También debo decir que en lo que se refiere a la cancelación de asientos registrales referentes a fideicomisos condicionales, la relajación de los requisitos documentales vinculados a la aportación del certificado de defunción del fiduciario, por su acreditación a través de cualquier medio de prueba, es acertada, en la lí-

nea de eliminación de trabas cuando el hecho causante puede probarse por otras vías. Todo ello, en consonancia además con lo dispuesto en el artículo 24 de la Constitución.

Por último, sí que me parece también relevante que se subsane el olvido en lo que afecta a la entrada en vigor de las leyes. Es, en efecto, reintegrar al ordenamiento jurídico catalán una norma de vigencia común propia del sistema normativo autonómico.

Por tanto, hechas estas valoraciones de conjunto, acogemos como digo con agrado estas reformas, porque van en la línea de garantizar la seguridad jurídica, pero también les digo que quizá la sistemática invita a ser precavidos a la hora de modificar en poco tiempo la normativa civil que se aplica en Cataluña, porque sí que puede generar, como digo, cierta distorsión a la hora de garantizar esa seguridad jurídica.

Y en cualquier caso, insisto en que nos parece fundamental que, reconociendo la importancia del derecho civil catalán..., insisto en que el contexto de ese derecho no debe ser nunca un campo de pruebas para, como digo, legislar en una dirección concretamente y muchas veces contraria a la que anima la legislación de toda España, porque eso, como digo, introduce factores de distorsión a nivel de territorio. Por tanto, les emplazo a que esa reforma o a que esa incorporación del libro sexto que refiere a obligaciones y contratos procure encontrar el adecuado encaje, como digo, en el Código civil español, porque si de lo que se trata es de distorsionar, de regular de forma distinta, de, como digo, explotar de forma expansiva esa singularidad, estaremos haciendo un flaco servicio al derecho de los ciudadanos a gozar de seguridad jurídica en sus relaciones contractuales. Y eso nos parece fundamental, porque de lo que se trata no es tanto de jugar a hacer política con normas que nos afectan –y de qué manera–, sino que de lo que se trata es de garantizar como digo el bien común, y el bien común pasa en muchas ocasiones por despolitizar lo que tiene que ser abordar la reforma del Código civil, en la línea en la que lo he venido manifestando a lo largo de mi intervención.

Por todo eso, consejero, le emplazo para que amablemente tenga en cuenta estas consideraciones, porque en definitiva redundarán en beneficio de todos los ciudadanos.

Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà. (*Veus de fons.*)

Salvador Milà i Solsona

Ara, ara, ara. Al Congreso de Diputados funciona millor, eh? (*Pausa.*) Bé, de l'escó estant, per posicionar-nos sobre aquest projecte de llei.

Primera consideració respecte..., evidentment, estem d'acord que es tramiti, ningú ha presentat esmena a la totalitat. Consideracions al voltant del que s'ha exposat per part del conseller i algunes reflexions que s'han fet en el debat.

Ens preocupa..., o em preocupa, vaja –no parlo en plural majestàtic–, el fet que per diverses vegades el conseller ha parlat de: «Bé, és una primera harmonització.» Entenc que tenim una bona comissió de codificació, tenim un bon observatori del dret privat, perquè no abusem de les figures d'harmonització. És a dir, aquí es nota que hi ha hagut una feina feta inevitable perquè s'havien anat fent tramitacions separades en el temps i es mostren disfuncions, però no podem estar –crec que tots hi coincidirem– fent harmonitzacions en diferents fases quan no hi hagin motius substantius per fer-ho, perquè això sí que va contra la seguretat jurídica, i fins i tot contra el coneixement que els operadors jurídics han de tenir de les normes vigents. Una cosa són concordances tècniques, que en la majoria ho són, així –alguna no, i ara m'hi referiré–, però no podem estar a l'albur sempre d'altres modificacions. Sobre-tot, per defugir d'una temptació que hi ha tant en l'acadèmia com en la cúria, que és que la proximitat del legislador faciliti arreglar per la via d'una harmonització o d'una modificació legal allò que en l'acadèmia no em dona la raó o en els tribunals no considero que s'interpreti correctament –em sembla que ens entenem. Hem de donar-hi el distanciament suficient respecte a les batalles doctrinals o a les jurisprudencials per no estar cada vegada adaptant les normes per determinats interessos –molt legítims, perquè estem parlant del món acadèmic. Per tant, aquest advertiment.

La segona, el segon advertiment que volia fer, és que hi ha alguna disposició aquí que supera l'harmonització, no? I una que ens preocupa especialment, perquè ja es va debatre molt quan vàrem debatre el llibre quart sobre successions, que és la destinació dels béns dels quals la Generalitat passa a ser hereva com a conseqüència de la manca d'hereus cridats. Aquest és un tema molt sensible socialment, i territorialment aquí es planteja el tema de l'àmbit supramunicipal, és a dir, que els béns o el seu producte han d'anar destinats a l'àmbit supramunicipal. No he tingut temps de comprovar si amb aquesta modificació –pel fet que només es cita la modificació puntual–..., suprimeix un tema que per nosaltres era molt important, que és que en cas que fossin béns immobles, habitatges, havien d'anar destinats a les polítiques socials d'habitatge; si no fos així, presentarem esmena.

I no ens agrada que aprofitant la conjuntura s'estableixi una nova no quarta sinó una tercera trebellànica a favor de la Generalitat perquè pugui disposar lliurement d'una tercera part del cabal; per destinar-ho a prestacions socials o de l'àmbit cultural –i no li ho passi a la resta dels consellers, perquè cada u hi voldrà posar la mà, en aquesta terça. Jo crec que això ho haurem de discutir en comissió, perquè la finalitat era destinar-ho a activitats socials i polítiques d'habitatge en l'àmbit territorial on el causant hagués viscut, i no creiem oportú que per raó de les dificultats econòmiques de molts departaments es digui: «Bé, doncs, ens

quedarem amb una tercera part d'aquestes herències com a lliure disposició.» Ja ho parlarem en el seu moment.

Respecte a altres temes d'harmonització, ja tindrem ocasió de parlar-ho, però inevitablement aquest debat ens porta a parlar del dret civil de Catalunya. I com sempre –i és inevitable, encara que és una gran sort–, les intervencions del senyor Santamaría –que li prego que no es doni per alludit– són inspiradores. Són inspiradores i preocupants, perquè havia començat amb la reflexió que en el dret civil català havíem arribat a una pacificació importantíssima d'entendre que la disposició d'un dret civil català coherent, cohesionat, harmonitzat, omnicomprensiu, era un dels grans patrimonis d'aquest país –sigui independent, federat, confederat o autònom. Fins i tot –fins i tot– en època de dictadura franquista, eh? Amb totes les limitacions, semblava que era un patrimoni comú al poble català considerar que el dret civil era una de les herències històriques nostres, sigui de cinc-cents anys, de quatre-cents anys, o fos fruit dels Reis Catòlics, és igual; el cas és que el teníem.

M'ha preocupat aquest advertiment *para navegantes* que ha fet el senyor Santamaría. A més, amb un argument molt curiós: el dret bo i el dret que dona seguretat jurídica –m'ha semblat interpretar– és el Codi civil, i la resta deuen ser alegries, deuen ser francesilles, no? El dret comú –i aquesta és una confusió que moltes vegades es té–, el *derecho común*, el dret comú català, és el dret civil aquest. No hi ha un dret substitutori del Codi civil. No. El dret civil català és omnicomprensiu, té les seves pròpies fonts de dret. Simplement, *el mismo aviso para navegantes*: no vulgui barrejar la roba. (*Pausa.*) No, és que ho han fet. Han començat a parlar que «la deriva de indepen...». No, no, no: el Codi civil –el Codi civil– és una cosa massa important perquè la fem servir en l'estira-i-arrotonsa de recentralització, centralització, i es vulgui interpretar qualsevol norma de desenvolupament del nostre dret com si ja fos feta amb la intenció separadora. No, no, no, no, no. Ser cada u qui és no és cap element separador. I això és molt important: que rescatem aquest principi de consens civil a Catalunya respecte que tenim unes normes que no són ni més bones ni més dolentes que el Codi civil espanyol. I no entrarem en les fonts –si un és més romanista, si l'altre és més germànic–; és igual, forma part d'una tradició històrica que ha tingut la capacitat d'adaptar-se a les necessitats d'una societat civil determinada, que li ha servit per al seu desenvolupament econòmic, social; amb totes les limitacions, amb totes les contradiccions de classe, el que vulgui, però ens hem anat entenent bé.

Per tant, quan ens posem a fer el llibre sisè, fem-ho amb la mateixa obertura de mires, amb la mateixa manca de prevencions amb què hem fet el primer, el segon, el tercer, el quart i el cinquè. Fem-ho igual, no ens posem la bena abans de la ferida. Vegem quines aportacions positives podem fer a través o a partir de la nostra tradició jurídica, que és molt rica també en termes de garantia, de drets contractuals, de determinades figures d'obligacions, etcètera..., que ens puguin servir per a la societat del segle XXI. No farem un fo-

ralisme, no es tracta que fem un foralisme ni de barretina ni que anem a buscar la diferència per la diferència, entre altres coses –no s'espantin–, perquè, entre altres coses, avui el que preval és el dret contractual europeu, i la gran feina que s'ha de fer és com integrem el dret contractual de drets i obligacions, que ja hi ha un marc europeu..., com l'integrem a la realitat catalana i com l'harmonitzem amb la resta. L'hem d'harmonitzar i l'hem d'integrar, es tracta d'això.

Tenim un corpus jurídic ric que es complementa amb diferents figures, i, òbviament, el que hagi de venir en el llibre sisè sobre contractes, drets i obligacions haurà d'estar harmonitzat amb això, no amb el Codi civil espanyol. I haurà d'intentar integrar –integrar– el conjunt de les aportacions del dret comunitari europeu en matèria contractual; que, per cert, no ho ha fet ni el Codi civil espanyol: encara està pendent que el Codi civil espanyol i el legislador espanyol integrin també tot el que és el dret contractual de drets i obligacions en matèria mercantil i en matèria contractual de la Unió Europea. Si ens avancem –tant de bo, seria desitjable que ens avancéssim en aquest sentit–, podem fer una contribució també des d'aquesta part perifèrica a la millora del dret civil del conjunt de l'Estat. Per què no fa la lectura la revés? Per què no anem al Congrés dels Diputats i diem: «Mirin, inspirin-se en el Codi civil català, té aportacions bones?»

No comencem a separar també amb aquests temes. És que l'hauríem de treure, aquest debat, d'aquesta història. És una realitat existent, és una realitat rica, ha estat positiva, serveix al conjunt dels ciutadans de Catalunya. I tots els ciutadans, sigui quin sigui el seu origen –i vostè ho pot conèixer, i jo també, per la pràctica forense–, n'estan orgullósíssims, que diuen: «No, no» –en castellà–, «yo ya tengo la vecindad civil catalana.» No hi ha cap escriptura en què la gent no digui: «No, no, oiga, yo tengo vecindad civil catalana.» La gent se sent orgullosa d'això i hi regula les seves relacions, encara que hagi nascut a Sevilla, a Osca o on fos. Per què? Perquè la gent ho sent com una riquesa pròpia d'integració en aquest país.

Re més. És una reflexió general, no està dirigida especialment al senyor Santamaría, sinó a preparar aquesta actuació del llibre sisè, que realment l'esperem amb interès, que serà molt important.

I també dir que el llibre cinquè el tenim en portes i que esperem que no s'hagi de modificar amb noves transaccions, ni amb noves modificacions, ni amb noves harmonitzacions. Anem al gra.

I, pel que hem vist avui, com més aviat millor un bon llibre sisè sobre la taula, perquè, si esperem massa, vés a saber si no serà un *nasciturus*. Bé, no, hi ha qui el defensa, el *nasciturus*; per tant, no hi ha cap problema, el podrem veure néixer.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, nosotros nos posicionamos, y así lo hemos hecho porque no hemos presentado enmienda a la totalidad, como partidarios de esta reforma que implica la adecuación, la armonización de los libros primero, segundo, cuarto y quinto del Código civil de Cataluña.

Aunque no es una reforma de calado ni será la última –tal y como se anuncia en la exposición de motivos–, y sobre todo teniendo en cuenta que tenemos por delante, en trámite, la modificación del libro quinto –por lo que afecta a los derechos de propiedad horizontal– y el futuro libro sexto, pues, bueno, pensamos que también a lo mejor hubiéramos podido esperar, o en cualquier caso, que intentemos ser cuidadosos para no estar reformando continuamente el Código civil. Pero, bueno, de todas maneras, como el objetivo de esta reforma, tal y como viene establecido en la exposición de motivos, es la armonización del conjunto del Código civil y salvar aquellas erratas y omisiones actuales para evitar efectos indeseados por erróneas interpretaciones, ambigüedad o lagunas del redactado actual, pues, nos parece adecuada, y por eso la hemos apoyado.

Es obvio y todos coincidimos en que el Código civil debe tener una visión de conjunto, como código, pero nosotros queremos aquí hacer mención y recordar que siempre desde el respeto del artículo 129 del Estatuto de Cataluña y del 149.1.8 de la Constitución española, es decir, atendiendo a la conservación, modificación del derecho civil propio, lo que viene establecido también en la sentencia del Tribunal Constitucional que falló sobre el recurso contra el Estatut de Cataluña. (*Veus de fons.*) Exactamente. Entonces, en esos términos y en los de esa sentencia que viene a aclarar los límites, nosotros estamos de acuerdo, y entendemos que esta reforma que se propone es acorde a todo ello.

Estamos a favor de la entrada en vigor y de la *vacatio legis* que se prevé en esta reforma, porque era una deficiencia de la Ley 29 del 2002 y ayudará a que no hayan malentendidos o errores, y otorga seguridad jurídica.

Estamos a favor también respecto a aquellas medidas y reformas del arbitraje y la prescripción, dada la creciente importancia de esta fórmula de resolución de conflictos.

La nueva regulación de la conmorienca nos parece sensata y, desde luego, mucho más fácil de entender que –no ha sido bien entendida– la que rige ahora y que dejará de regir.

Los pactos de previsión y ruptura matrimonial se acercan a la realidad actual y que se está viviendo en Cataluña –y en España, por supuesto.

Y nos alegramos de que se salgan del jardín en que se metieron con la obligación del aceptante a beneficio de inventario de solicitar el concurso de acreedores de la herencia, puesto que la legislación concursal está vedada o no entra dentro de las competencias del Parlament de Catalunya, al amparo del artículo 149.1.6 de la Constitución española.

Respecto de los censos y aquellas modificaciones relativas a los censos que se prevén, toda modificación que se precie del derecho de Cataluña incluye una modificación de los censos, y aquí nosotros no podíamos ser menos. En este caso, también nos parece adecuada y es tendente, como casi siempre, a simplificar la extinción de estos censos. Y hasta aquí los aspectos positivos.

En cuanto a aquellos aspectos que nos parecen negativos, y sobre los que procuraremos cambiar la redacción y sentido propuestos, se centran –y coincidimos con Iniciativa– en que en el destino de los bienes de herencias que van a parar a la Generalitat por herencia sin herederos directos, nos parece más adecuada la regulación actual y el destino que se da a los bienes, desconociendo la intencionalidad con que se propone el nuevo redactado. El vigente redactado, el actual, tiene un contenido social mucho mayor y por supuesto de máxima actualidad, pues contiene un deber de destinar preferentemente los bienes o su producto a políticas de vivienda social, y ahora esta obligación desaparece.

Y creemos que, más allá de la redacción poco cuidada, podría ponerse en cuestión la deducción como gasto de gestión por la actuación de una asociación o fundación de ámbito cultural, por su excesiva amplitud. Y, por otra parte, tampoco se entiende, cuando se indica que debe ubicar en el ámbito supramunicipal..., pues, no entendemos a qué demarcación territorial se refiere. Suponemos que con la implantación de este término –«supramunicipal»– se debe querer erradicar de la legislación autonómica catalana el término de «provincia», que ya sabemos que es la bestia negra del nacionalismo, aunque siga tan o más vigente que en el siglo XIX. La supresión de la comarca no sabemos a qué motivo obedece, pero, en cualquier caso, nos parece un paso atrás en la medida que se desvincula esa herencia del territorio del causante de esa herencia.

Es por todo ello que el Grupo Parlamentario de Ciutadans, si el proyecto de ley se mantiene y circunscribe en estos ejes, sin perjuicio de la modificación que nosotros instaremos respecto a la repartición de la herencia, apoyará la ley que resulte del trámite parlamentario, y, naturalmente, oponiéndonos a todo aquello que se salga de los límites establecidos por la Constitución. Para entendernos, apoyaremos todas aquellas leyes que faciliten y mejoren el derecho catalán existente en los términos constitucionales, pero todo aquello que suponga ir más allá, es decir, el intento de crear una legislación civil paralela a la del Estado, contará con nuestra más firme oposición, y allí nos encontraremos, allí discutiremos con nuestros argumentos legales y democráticos todas aquellas cuestiones que nos parezcan que se salen de lo previsto en la propia Constitución para el derecho civil catalán; que estoy de acuerdo que es una legislación propia y total y global y de mucho tiempo, pero sí que hay aspectos que no son propios, porque no estaban regulados cuando salió la Constitución, del derecho civil catalán. No es el caso de esto, de lo que estamos discutiendo. Nos veremos en el libro sexto.

Nada más.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Sí, bona tarda. De l'escó estant. Simplement, i penso que una mica en la línia del que s'ha exposat, bé, nosaltres no entrarem a valorar el contingut de fons que porten les modificacions. Entenem que és més una necessitat tècnica –ja s'ha dit– d'harmonització de diferents articles, de correcció de diferents, doncs, paràgrafs o disfuncions que s'havien detectat poc precisos o clares, o que en tot cas instaven a confusions.

No farem tampoc cap referència, com hem dit, als objectes de la modificació de la llei, ni a l'ampliació en un dia del termini legal de la *vacatio legis*, ni a la commoriència.

Simplement, dir que ens abstindrem en la votació.

I, per últim, fer una reflexió una mica amb més de profunditat, que és, doncs, general, en el que ens afecta, és a dir, en allò que en tenim la competència. Doncs, nosaltres trobem a faltar que no s'explorin quines capacitats tenim respecte a la regulació del dret real de la hipoteca, en un moment en el qual entenem que sí que cal, doncs, explorar aquestes competències; i que ja es va posar de manifest l'altre dia en la Comissió d'Empresa i Ocupació, en la qual es parlava de la modificació del Codi de consum, que, si les reformes del Codi de consum no van acompanyades de reconeixements de drets reals al Codi civil, quedaven com a mesures voluntàries, o en tot cas a l'arbitri de certes posicions –almenys, les entitats financeres.

Per tant..., i simplement per a dir que la CUP - Alternativa d'Esquerres s'abstindrà en la votació.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom... (*La presidenta estossega.*) En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera. Disculpin.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Bé, agrair, en primer lloc, a tots els grups... Honorable conseller, no l'he saludat. Saludo ja a tothom, ja també. (*L'oradora riu.*) Disculpin, amb això que la presidenta se'ns ennuegava, m'he preocupat una mica, però ara ja estic més tranquil·la. (*L'oradora riu.*)

Bé, feta aquesta petita broma, que em permetran, ja que el tema és força tècnic, dir-los que..., en primer lloc, agrair que no hagin presentat esmenes a la totalitat, la qual cosa mostra una coherència, perquè realment el que s'està prenent amb aquest projecte de llei és una harmonització que busca una finalitat de qualitat jurídica, de resoldre els defectes que s'han pogut trobar quan s'han anat fent per parts tots i cada un dels

llibres del Codi civil català; que això no ha sigut tasca d'una legislatura, sinó que, com s'ha explicat abans, va començar amb una llei, la primera, el 2002, i s'ha estès fins ara.

Ens falta el llibre sisè –que està a punt, però que arribarà–, que és molt important, perquè és el de les obligacions i els contractes, i ja veig..., i tothom, els grups que han parlat fins aquí, l'esperen amb expectativa, perquè regula la pràctica vida comercial i de relacions entre particulars i també en l'àmbit civil, i és la mare també del dret mercantil. Per tant, és importantíssim fer-ho bé.

Però això –lògicament, quan s'han fet cossos separats, s'han utilitzat antecedents legislatius cada un pel seu costat– et genera unes disfuncions a l'hora d'harmonitzar tots els cossos que..., entre d'altres exemples, podem veure com la numeració va saltant del llibre primer al llibre segon; no segueixen, fins i tot, els articles, perquè s'han d'utilitzar tècniques que permeten una flexibilitat, però al mateix temps una seguretat jurídica, que aquest és el tema que comporta una codificació.

I el dret civil. El dret civil ha de ser suficientment àgil per adaptar-se a la canviant vida dels particulars, però ha de donar la suficient seguretat jurídica per saber què és el que estem fent. Res més lluny, per tant, que d'aquí voler separar. Evidentment que no. El dret civil català té una història llarguíssima, forma part de la riquesa d'aquest poble, com és la seva cultura i com és la seva llengua. Des de sempre s'ha lluitat per preservar-lo. També en època franquista es va reconèixer, com molt bé ha dit el senyor Milà, l'existència d'aquest dret propi, que en un principi es parlava d'un dret especial, però fins i tot en època franquista es va dir, es reconeixia, que era el dret comú dels catalans, el dret propi de Catalunya, que no va contra ningú, que no intenta suplir a ningú, que no és *otro eje*, que no vol córrer paral·lel a ningú; que és, senzillament, el dret civil dels catalans.

I les sentències, i en aquest sentit recordar-les..., que no hi ha hagut mai cap problema amb el reconeixement del dret civil català; no només en la conservació i en la modificació del dret que hem heretat dels avantpassats, sinó també en el seu desenvolupament, perquè no ens estarem regulant ara com l'any 60, quan a la resta d'Espanya la dona necessitava autorització del marit per contractar, i a Catalunya no. Doncs, les coses van avançant, a Catalunya també van avançant, a Espanya van avançant, i això és el que passa.

Hem de recordar també que el Codi civil, l'actualment vigent a tot el territori espanyol, és supletori del dret civil català. Per als catalans, és supletori. No és contrari ni és res, és supletori: primer, el dret civil català, i després el dret civil espanyol. I és així, i no es va contra ningú: allà on no arriba el dret civil català, s'aplica el dret civil del Codi civil.

Aquest Codi civil va tardar vuitanta anys a fer-se –vuitanta anys! Aleshores, harmonitzacions, en vuitanta anys... Home, nosaltres ho hem fet des del 2002. Ens falta el llibre sisè, però comparat amb aquelles velocitats que es van agafar amb la Constitució del 1812... Crec que el que no hem de fer és tornar-hi, pre-

cisament, a la Constitució del 1812, quan deia a l'article 258: «El Código civil criminal y el de comercio serán unos mismos para toda la monarquía.» Ha plogut molt. Va venir tota l'època constitucionalista. Des de la primera Constitució –que va ser aquesta, la del 1812–, totes les constitucions, totes les aproximacions..., inclús en l'època franquista es va reconèixer el dret civil català, també el seu desenvolupament.

I això és el que s'està fent avui. Però només s'està fent des del punt de vista de la tècnica jurídica. S'està intentant harmonitzar, no hi han criteris d'orientació jurídica política, aquí. Per això aquí es podia haver utilitzat el criteri –que s'ha posat aquí damunt de la taula–: «Ens esperem a acabar el llibre sisè i ho harmonitzem tot, o ja amb el que tenim, que és molt...», vaja, pràcticament tot, perquè de sis parts ens en falta una. Ja els nostres experts, els tècnics, els advocats, la Comissió de Codificació, saben que això produeix disfuncions, que hi han algunes coses que no encaixen entre uns llibres i uns altres, fins i tot contrarietats. Doncs, generem seguretat jurídica harmonitzant-ho, per què ens hem d'esperar més cap enllà.

Aleshores, entenem que després del llibre sisè faci falta una nova harmonització que englobi..., perquè el llibre sisè serà prou transcendent i prou complex perquè necessitem fer aquesta feina d'harmonització una altra vegada, sense que en això hi vegin, aquí, fantasmes de separatismes, ni que utilitzin aquest tema –els ho agrairia, si us plau– per bombardejar una cosa que és una riquesa de tots –de tots, també dels espanyols.

Bé, després, si entréssim en el contingut, s'han posat aquí de manifest moltes de les coses que van regulant aquests vint-i-un articles d'harmonització, que aprofitem per eliminar contrarietats –no els repetiré–, des de la interrupció de la prescripció al tema de la commoriència, que és prou important; que la commoriència vol dir, perquè ens entenguem i posant-ne un exemple, que un pare i un fill moren en un accident i teòricament el fill hauria de succeir el pare, però si tots dos han mort en aquest accident, les regles de la successió varien forçosament. I aleshores, fins ara la regla era: «Presumirem que hi han hagut setanta-dues hores que un ha sobreviscut l'altre, perquè pugui anar en línia, aquesta successió, als hereus del fill.» Doncs, ara, el que es presumeix és que pare i fill han mort en el mateix moment, per evitar regles d'interpretació de què s'ha d'entendre per aquestes setanta-dues hores, etcètera. I sobretot tenint en compte que sap greu que s'hagin mort el pare i el fill, però que queden persones vives que depenen de l'obertura d'aquesta herència, i per facilitar-los els trams. En aquest sentit, intenta solucionar contrarietats que hi havia –no només en això, sinó en tot.

I pel tema, que sembla que els preocupa –no «ho sembla»: segurament, perquè ho han posat damunt la taula–, de què passa amb les herències intestades i quan hi entra la Generalitat, només dir que aquesta és una norma que ha anat variant al llarg del temps. La compilació catalana de 1960, en l'època ja franquista..., la Generalitat tenia la possibilitat aquesta de fer les aplicacions per terços. Amb l'Estatut d'autonomia del 79, se li atorga la competència a la Generalitat per a quan

no hi ha una herència testada..., sinó que quan entra la successió intestada, i, per tant, no hi han hereus i l'últim cridat és la Generalitat, perquè hi ha d'entrar l'Administració perquè no té parents –aquesta persona– coneguts, aleshores la Generalitat ha de poder dir què es fa amb els béns d'una persona que no té una línia descendent o ascendent o hereus legals per succeir-la.

I això ha anat variant. Amb la Llei 13/84, la Generalitat se'n reservava un terç, de què podia disposar. Amb la Llei 9/87 va desaparèixer aquesta possibilitat, i aleshores es va dir: «Es destinarà tot a establiments d'assistència social.» Perfecte. Ara, en aquesta modificació, el que es fa..., es diu el mateix. Es destinarà..., quan s'obre una herència intestada, la Generalitat assignarà els béns heretats a les associacions i fundacions d'interès públic, d'utilitat pública, sense ànim lucratiu, que incorporaran aquests béns en el seu patrimoni, amb l'obligació d'atendre les finalitats de caràcter social a les quals estan cridades aquestes fundacions i associacions. I –màxim– la Generalitat podrà disposar d'una tercera part, que no la destina lliurement tampoc, sinó que la destinarà a la prestació de serveis socials o en l'àmbit cultural. I això és el que diu l'article 442-13 d'aquesta regulació. Textualment, quan entrem en aquest màxim d'un terç que podria assumir la Generalitat, diu: «No obstant això, pot destinar lliurement fins a un màxim d'una tercera part d'aquell cabal a la prestació de serveis socials o en l'àmbit cultural» –pàgina número 190 d'aquest *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

Per tant, creiem que s'està fent una bona feina, que és una feina necessària, perquè el que s'està aportant és seguretat jurídica, el que s'està aportant és harmonització, el que s'està fent és recollir les contradiccions i simplificar-les, millorar el que teníem fins ara. I, en aquest sentit, agrair-los molt a tots la bona disposició a rebre aquest projecte legislatiu, demanar als de la CUP que no s'abstinguin, sinó que facin el pas per al dret civil català, i que Déu ens ajudi i que nosaltres ho fem al millor que sapiguem.

La presidenta

Vulguin o no vulguin, com que no s'ha de votar, el projecte va endavant, perquè no hi han esmenes a la totalitat. (*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*) Senyor Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Brevemente, por las alusiones del señor Milà.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí. Yo le tengo por una persona inteligente y, bueno, estoy convencido de que no actúa de mala fe, pero no debe tergiversar mis palabras. Usted conoce aquel

dicho de que el gato escaldado del agua fría huye, ¿verdad? Eso es lo que nos pasa a nosotros.

Entonces, yo le pido que no vayan por la senda de inventar, de crear, porque no es serio, no es riguroso, es contraproducente. Y eso es lo que yo quiero advertirles, simplemente, porque además están los límites constitucionales.

Por tanto, no haga una interpretación de mis palabras que no existe, porque yo creo que eso no ayuda ni enriquece el debate parlamentario.

Nada más, gracias.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació punt número 8, interpellació al Govern sobre les polítiques de conservació i gestió del medi natural.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de conservació i gestió del medi natural (tram. 300- 00129/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller..., bé, «conseller»: conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i...? (*Veus de: «Medi Natural.»*) «Medi Natural», no: això de «Medi Natural» ha caigut.

En aquest procés d'aquests tres anys, «Medi Natural» ha caigut, perquè no podem dir que vostè hagi actuat com a conseller de Medi Natural, perquè l'únic interès que ha mostrat pel medi natural ha estat controlar-lo a favor de les demandes de determinats sectors de la pagesia, la ramaderia, caçadors, pescadors riberencs, agroindústria, algunes pràctiques urbanístiques, més que protegir-lo, conservar-lo i gestionar aquest bé comú que és el medi natural.

Conseller, avui l'interpel·lo jo. Si tinguéssim un altre sistema democràtic més obert, si fos possible, podrien estar aquí interpellant-lo o demanant-li explicacions el fiscal de Medi Ambient i Urbanisme, el senyor Antonio Vercher; el Cos d'Agents Rurals –no només el sindicat, també l'Associació Professional d'Agents Rurals–; les entitats ecologistes, que han denunciat reiteradament les seves polítiques o l'absència de les seves polítiques; les empreses de serveis ambientals, d'educació ambiental, que últimament li estan interposant recursos que han guanyat, per pagaments i deutes que té el seu departament envers ells; propietaris forestals privats; els ajuntaments mancomunats que tenen boscos públics, i també alguns sectors. I, per descomptat, representants municipals, alguns fins i tot del seu mateix partit, amb els quals no ha parlat, per exemple, per aplicar el tema del carnet boletaire.

Per tant, hi sóc jo, però és un clam bastant unànim, el que denuncia la seva mala gestió al capdavant

d'aquesta direcció general. Perquè, conseller, a les retallades pressupostàries, a la divisió de les competències en dos departaments –que, tal com nosaltres preveïem, ha sigut un desastre–, vostè s'ha dedicat a ser el conseller que ha fet les actuacions més lobbistes, discriminatòries, poc transparents i mancades de rigor d'aquest Govern. Actuacions maldestres, que les hem vist, i d'algunes ha hagut de fer marxa enrere, com en el cas dels fringíl·lids –per no acabar amb una denúncia–, com en el cas de les *tientas* recentment, i ja l'última el cas dels Agents Rurals. I aquí no li pot tirar les culpes al Govern de l'Estat, perquè entre vostè i el ministre Cañete no hi ha massa diferències: abans que retallés el Cañete els parcs naturals, vostè ja retallava. De fet, comparteixen aquesta mateixa visió mercantilista i productivista de la natura i que la protecció és un fre per a l'activitat econòmica, una visió antiquada i que li fa un pessim favor al país.

No puc parlar de totes les qüestions. Invito els diputats i les diputades que facin una ullada a la pàgina web del departament, i veuran com així com tot el tema de caça i pesca està actualitzat fins a l'últim moment, de les qüestions que fan referència a parcs naturals, protecció del medi, encara hi ha els documents penjats del 2010. Per tant, poca actuació.

I ho exemplificaré amb tres casos. El primer, el dels Agents Rurals. El «culebró» que hem pogut seguir per la premsa –*La Vanguardia* bàsicament, també *Diari de Girona*–, en què la seva secretària general, la senyora Bibiana Domingo, fa un *mail*, li tramet un *mail* a la subdirectora d'Agents Rurals, perquè digui als agents que no poden fer les seves feines d'investigació i denúncia de delictes urbanístics fora dels espais naturals de protecció especial –primer problema, perquè a part dels espais naturals de protecció especial que diu la llei, n'hi han d'altres que no estan inclosos a la llei, com són els de xarxa Natura 2000, LIC, ZEPA, zones humides–, i que no poden fer-ho encara que hi hagi un acord amb un altre departament, excepte valoració contrària del conseller.

Per tant, aquí veiem ja una primera interpretació restrictiva i a més no jurídica, sinó política, perquè si vostè ho autoritza, sí que podran fer-ho. Per tant, salten les alarmes, hi ha un creuament d'oficis entre la secretària general i el fiscal de Medi Ambient, el senyor Antonio Vercher, que li recorda a la secretària que els Agents Rurals exerceixen tasques d'investigació dels delictes mediambientals i tenen la consideració de policia judicial mediambiental.

Jo a l'octubre ja el vaig advertir, conseller. Quan vostè va comparèixer amb el conseller Espadaler, li ho vaig dir. Vostè m'ho va justificar –igual que farà ara, suposo– dient que la Llei d'Agents Rurals en cap lloc diu... Després li llegiré en quin punt de la llei ho diu. Però de totes maneres, fugint d'interpretacions jurídiques, aquí la nostra crítica és política, perquè el que no pot ser és, quan el fiscal a l'informe de fiscalia diu que els delictes urbanístics a Catalunya no es persegueixen i que gràcies als atestats dels Agents Rurals ells poden actuar, perquè hi ha una inactuació per part de qui ho hauria de fer..., vostès els ho prohibeixen, i quan a més es dona la casualitat que hi ha hagut diversos atestats

fets a alcaldes, regidors, que tenen incoats expedients justament per delictes urbanístics, que és el que ha fet saltar les alarmes.

Per tant, no ens toca a nosaltres decidir si la secretària general ha fet prevaricació o ha fet un error en la interpretació de la llei; això ho decidiran els tribunals, perquè està denunciada. Però, més enllà de les qüestions jurídiques, creiem que aquí hi ha una mala praxi política, un intent de control polític del cos, que se suma a l'esmena que vostè va posar a la llei d'acompanyament que els caps de regió poguessin ser nomenats amb criteris..., a lliure elecció i no per escala tècnica. O sigui, tot plegat un còctel perfecte perquè aquest cos acabi actuant a les ordres polítiques –i no tècniques– de qui mani en aquest moment.

I com a cortina de fum de tot això, vostè ens diu que signarà un protocol amb Territori i Sostenibilitat per veure qui fa aquestes funcions perquè tinguin seguretat legal, perquè, clar, si ho feien, no en tenien; quan no hi ha hagut cap denúncia –en tots aquests anys que ells han anat actuant, no hi ha hagut cap denúncia per inseguretat legal. La qüestió és que ara tenim bastants atestats aturats de denúncies, que algunes afecten alcaldes i regidors.

Segona qüestió: parcs naturals, espais protegits. Vostè diu que vol gestionar i que aquí es tracta de trobar l'equilibri –ho deia en un article arran del Dia de les Zones Humides–, que vol trobar l'equilibri entre gestionar i explotar. Però no l'ha trobat, l'equilibri. No l'ha trobat, conseller. Perquè intentar gestionar el 30 per cent del territori català que està protegit –1 milió d'hectàrees– amb 10 milions d'euros és feina de..., bé, ni Superman. I vostè ho fia tot a l'autofinançament, un model que ni els Estats Units apliquen en el seu parc; o sigui, ni en el paradigma del capitalisme trobem un model que digui que els parcs s'autofinancin. Una cosa és que es puguin treure uns rendiments de certs aprofitaments en espais naturals –els pàrquings, *merchandising*–, i una altra és que vostè vulgui que la protecció de la natura sigui rendible o es pugui autofinanciar. Per tant..., i, a més, que per fer-ho caldrien uns mecanismes legals que vostè tampoc facilita, com són qüestions de modificar tota la qüestió de finançament, patrocinis, acords de custòdia, etcètera.

Per tant, ens trobem amb unes polítiques de protecció i gestió supeditades a l'explotació, que miren a curt termini d'obtenir guanys monetaris, però no a llarg termini d'obtenir guanys econòmics, guanys econòmics que són crear ocupació en el territori, fixar la gent, empreses que sorgeixen en el territori just de protecció, ajudar al reequilibri territorial a les zones rurals; és a dir, tot allò..., totes aquelles polítiques que durant aquests anys ens havien donat bon resultat.

Vostè ho sap: està comptabilitzat. La Unió Europea ha comptabilitzat el que costa no invertir en la xarxa Natura 2000, però, en comptes d'això, vostè retalla els diners als consorcis, acomiaden amb un ERO de Forestal Catalana la gent que ha de fer la feina als parcs, i, per tant, qui surt més malparat és el territori..., els serveis d'educació ambiental i la supervivència dels mateixos serveis d'informació i gestió dels parcs.

Per tant, no fa els deures, però és que no escolta ni les recomanacions tècniques que ja li feia el 2011 el Consell de Protecció de la Natura a l'informe que li deia sobre els nous reptes en la conservació d'espais naturals, que li parlava de la necessitat de legislar. Ens han tombat dues vegades la Llei de biodiversitat i patrimoni. I quan jo li pregunto al conseller Vila que com la tenim, em diu que comencen a fer-la. Portem tres anys de retard, conseller, sense Llei de biodiversitat i patrimoni, sense plans de gestió. Perquè la planificació..., per molt que el Departament de Territori tingui la planificació, la planificació sense instruments de gestió que fixin objectius concrets i mesurables ens ha demostrat que no serveix per a res. Per tant, una altra cosa que li demanarem a la moció subsegüent és tornar a unificar les polítiques de medi ambient i de biodiversitat en una única competència, perquè creiem que això –el fet que estiguessin separades–, com ja vam dir, no ha portat més que problemes.

Bé, la broma de..., no la hi comentaré perquè no tinc temps, però la broma de la pregunta d'aquest dematí del diputat de Girona ja ha sigut de traca i mocador. O sigui, dir que vostès protegeixen quan volien fer un càmping, quan no volien protegir els aiguamolls, quan resulta que tenen tot el sector emprenyat perquè fan una junta rectora en la qual hi ha més presència d'entitats agrícoles i ramaderes que d'entitats proteccionistes i mediambientals, és que em sembla una broma.

Gestió forestal –molt ràpid i per acabar. Bé, estem esperant, *se le espera*. Gestió forestal: a part de les biomasses que va anunciant, esperem el pla. El que sí que ha fet és l'ordre per als instruments d'ordenació forestal, i el que sí que ha fet és continuar donant als grans propietaris tot el poder a través del Centre de la Propietat Forestal –no renovar el consell rector, amb la qual cosa ara són majoria ells, són majoria els propietaris i no l'Administració–, que és qui al final ha d'acabar aprovant els plans d'instruments d'ordenació forestal. I el que també...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Hortènsia Grau Juan

...s'ha fet –i acabo, presidenta– és fer enfadar molt els alcaldes –seus també– dels Ports, volent implantar un carnet de boletaire en què costa més el farciment que el gall. Costa més senyalitzar tots els boscos per collir bolets, que el que es replegarà.

Després, a la rèplica, continuarem, conseller.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula per a la resposta el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

(*Veus de fons.*)

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Em toca a mi, em toca a mi. (*Pausa.*) Molt bona tarda. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, senyores i senyors diputats..., bé, tenim l'oportunitat de veure la il·lustre senyora diputada, doncs, en la seva visió catastrofista, la seva visió alarmista sobre un sector que necessita, des del meu punt de vista, més «carinyo». Necessita més atenció per part de tots i necessita també sobretot més capacitats d'intentar donar una solució a un problema –que espero que vostès també ho admetin– endèmic –endèmic–, no generat per aquest Govern actual –no dic sigles, sinó «no generat per aquest Govern actual»–, sinó que ha estat un model que hem anat aplicant segurament potser –potser– tots plegats, alguns amb més intensitat que uns altres.

Per tant, com vostè deu poder entendre, jo no puc compartir aquesta visió que vostè té –catastrofista i alarmista– sobre el que m'acaba de plantejar, i intentaré donar resposta a aquests plantejaments que vostè em fa.

En primer lloc, perquè vostè el que fa és defensar un model que –també és lògic– és diferent del que tenim nosaltres. Vostès tenen un model determinat, nosaltres en tenim un altre. Entenc *a priori* que els dos models poden ser legítims i que vostè es basa en el seu model, segurament la seva ideologia, però vostè també ha d'entendre, o ha de permetre, o ha de respectar, que nosaltres tinguem un altre model basat també en uns pensaments, en unes pràctiques, en una ideologia que potser no té per què coincidir amb la seva. I això ho hem de confrontar. I crec que el Parlament, amb la seva legítima interpellació, doncs, és el lloc on segurament hem de veure quins són els esforços que hem de fer els uns i els altres, perquè el seu model, que segur que té coses bones..., vostè no ho ha admès, que el meu pot tenir coses bones. Ha dit: «Tot està malament! Tot és un desastre!» Però vostè ha d'entendre o ha d'admetre que si jo li dic que el seu model segur que té coses bones en les quals ens hauríem de posar d'acord, vostè també hauria d'admetre que el model que nosaltres intentem aplicar és un model que també pot tenir coses bones.

I, dit això, també li admito que nosaltres ens podem equivocar. Nosaltres també ens podem equivocar, i ja li ho admito d'entrada. Ens podem equivocar? Sí, som persones, som humans i segurament que les coses no les fem totes bé. Però, en qualsevol cas, jo crec que ha de quedar clar que vostè té un model i jo en tinc un altre, i el Govern de la Generalitat en té un altre. I que aquest model, en la mesura que sigui possible, l'hem de poder pactar. I aquest és el punt d'acord, el punt d'encontre que el Parlament ens ha de donar peu a poder fer possible.

Jo sóc partidari –i ho he defensat i vostè ho ha pogut llegir en innombrables documents i arxius, que segurament vostè té– que nosaltres..., el Govern de la Generalitat el que vol –perquè jo crec que la feina..., ha de fer aquesta– és protegir, perquè tenim la consciència de protegir una biodiversitat, però també nosaltres

crec que hem de gestionar. El seu model, des del meu punt de vista, i amb l'experiència que vostès han tingut de les responsabilitats de govern uns quants anys, em sembla que es decanta més i exclusivament pel que és la protecció que no pas per la gestió, i, en el meu cas, hi insisteixo, el model planteja la protecció i la gestió, des de la voluntat política ferma de la conservació de la biodiversitat a la compatibilitat amb aquesta sostenibilitat de les activitats productives que hi pot haver en el territori.

Per tant, crec que aquest plantejament –allò, no ho diré perquè no ho puc dir, però allò de dir: «Que no consti en acta»–..., si vostè comparteix aquest plantejament. I estic segur que compartirà aquesta expressió que li diré ara: nosaltres tenim com a objectiu potenciar els valors naturals dels espais protegits i del territori –i del territori–, intentar potenciar-los com a elements de dinamització del desenvolupament sostenible d'aquest territori. Aquesta expressió vostè la comparteix i aquesta és la base del model que nosaltres com a Govern estem aplicant, i vostè ha de partir d'aquesta base, i estic segur que la comparteix. Però vostè, hi insisteixo..., l'experiència que ens ha donat el seu partit o la seva força política en el Govern ha estat de protecció. I això ens ha portat una sèrie de problemes. Primer, endarrerir el que és la gestió. Si només protegim, endarrerim el que pot fer una necessària gestió.

Vostè sap que en aquests moments tenim problemes seriosos d'increment de fauna –seriosos–, que els hem d'afrontar. I no s'afronten dient: «No s'hi pot fer res, s'ha de permetre que tothom pugui viure.» No es pot afrontar un problema com aquest amb aquesta actitud. I vostè sap que tenim un problema d'embosquiment del país, i vostès diuen: «No es pot tocar, s'ha de protegir.» (*Veus de fons.*) No, no, els boscos madurs i els que són immadurs –si em permet l'expressió. Vostès diuen: «Escolti, no es pot tocar.» Doncs, si tenim aquesta actitud que no podem tocar la fauna, que no podem tocar la flora... Jo no dic de «tocar-la», jo dic de «gestionar-la» –«gestionar-la»–, que és una paraula que té uns matisos que podem compartir, senyora diputada. I crec que hem estat capaços, quan ha convingut, de compartir aquests aspectes, no?

Vostè ve i diu: «Ha caigut del nom del departament “Medi Natural”.» Jo discrepo, no puc estar d'acord amb aquesta expressió, perquè estem fent coses, hem fet coses. Ens hem trobat el que ens hem trobat, i tenim una situació econòmica, social, política –que espero que també vostè ho admeti– completament diferent, i hi hem de fer front amb aquesta situació social, política i econòmica completament diferent. I no es pot fer front a aquesta situació social, política i econòmica completament diferent fent el que fèiem abans. No es pot –no es pot. Ni vostès, ni nosaltres, ni ningú: no es pot. Hem d'afrontar una nova realitat pensant d'una manera diferent i actuant d'una manera diferent. I aquest és el repte que tenim i és el que estem fent, posant bases per intentar que aquesta situació política, social i econòmica del país no ens arrossegui a la inacció o a no fer res.

Vostè parla dels fringíl·lids. Si vol, parlem dels fringíl·lids. Vostè sap que hi havia un Pilot obert a la Unió

Europea pel tema dels fringíl·lids. Vostè sap que s'ha tancat, aquest Pilot de la Unió Europea? (*Pausa.*) Deu ser per la bona gestió. O digui-me'n vostè el motiu –digui-me'n vostè el motiu. Quants fringíl·lids s'han capturat des del 2011-2012? Quants? El Pilot obert a la Unió Europea s'ha tancat. Què fem? Seguim criticant la gestió o admetem que es fan coses –o algunes coses– mitjanament bé?

Vostè parla dels braus, de les *tientas* de braus. No posi el Departament d'Agricultura... (*Pausa.*) Sí, n'ha parlat, vostè n'ha parlat, ho ha dit. No posi el Departament d'Agricultura en aquesta qüestió, no l'hi posi, perquè no hi som, aquí, nosaltres –no hi som.

I vostè ha parlat dels parcs naturals del senyor Cañete. Miri, des del 2005, que no sé qui hi havia –des del 2005, no sé qui hi havia, ho repeteixo–, que no hi ha diners de l'Estat. Qui hi havia a l'Estat i qui hi havia aquí –2005–? Parc Nacional d'Aigüestortes: ni un duro. Ni un euro –hem canviat la moneda. Qui hi havia, el 2005? Per tant, parlem-ne, però crec que hem de ser capaços d'entendre que la situació ha canviat completament.

Vostè fa una referència també a tres qüestions puntuals –que, si no em dóna temps d'acabar-les, òbviament les acabaré després, en el temps que tinc de rèplica. Vostè parla dels Agents Rurals. Deixi'm fer-li algunes observacions al respecte. Primer: no hi ha cap altra voluntat de cap persona del Departament d'Agricultura –cap– que no tingui com a objectiu principal que es compleixi la llei. Cap ni una. Quan hi ha aquesta instrucció donada per la secretària general –primer, que comparteixo, i després, que s'adiu amb el que és la voluntat ferma de fer complir la llei–..., és intentar donar i buscar cobertura legal a les actuacions del cos, cobertura legal d'acord amb la Llei del Cos d'Agents Rurals –cobertura legal, li ho repeteixo, d'acord amb la Llei del Cos d'Agents Rurals. Que jo sàpiga, no s'ha aturat cap denúncia feta, totes tenen el seu curs. Si vostè en té coneixement, ho posa en el meu coneixement i ho discutirem, però que jo sàpiga no se n'ha aturat cap, cap denúncia feta –malgrat algunes acusacions, que no hi entraré. Hi ha una denúncia feta. Qui hagi de resoldre, ja resoldrà. Però políticament, vostè sap que nosaltres no podem fer altra cosa que fer complir la llei. I el que estem fent és simplement una voluntat ferma i clara de fer complir la llei. I la llei ha de ser igual per a tots, per als que l'apliquen i per als que la reben. I, per tant, hem de veure que l'objectiu d'aquesta instrucció a què vostè feia referència, hi insisteixo, és aquest.

I vostè parla també de la llei d'acompanyament –per acabar amb el tema del Cos d'Agents Rurals. Nomenament dels caps regionals. Acabi de llegir la frase, senyora Hortènsia, llegeixi la frase total –total. Sí, hi ha un Cos de Bombers –que és un mirall del Cos d'Agents Rurals–, hi ha un Cos de Mossos d'Esquadra –que també és un mirall del Cos d'Agents Rurals–, que volen equiparar-se. I, per tant, els Agents Rurals també volen aquesta equiparació. Aquest és l'objectiu. Però cap dels responsables actuals del Cos d'Agents Rurals –li ho repeteixo: cap– està sotmès a aquesta voluntat de canvi, perquè es mantenen tots. I la llei

d'acompanyament s'ha aprovat, i com que s'ha aprovat podíem haver fet el canvi, segons el seu raonament, que és erroni, que és fals. I, per tant, no s'ha canviat a ningú i no es canviarà a ningú. I, per tant, també vostè ha d'admetre la seva fluïdesa –de les seves declaracions–, que jo li demano que quan vingui a aquesta tribuna tingui més rigor quan faci segons quines declaracions.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora diputada, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica la diputada Grau.

Hortènsia Grau Juan

Avui m'ha recordat el que sempre li deia la diputada Mònica Lafuente: que sempre anava amb vaguetats i mai concretava. I avui ha sigut una altra vegada el mateix: vaguetats, vaguetats i no concretar, parlar de models, d'ideologies... Miri, i el mantra.

Nosaltres protegíem i gestionàvem. La prova que gestionàvem és que vam augmentar els pressupostos, vam posar instruments de gestió. Per tant, gestionàvem. És més, gestionàvem, i a alguns dels parcs en què hi ha hagut gestió i protecció –com el de la Garrotxa, que ha donat bons resultats– resulta que vostès no paguen els compromisos adquirits, i aquesta bona gestió que s'ha fet des de llavors i ara, perquè hi han uns grans professionals i perquè el territori està implicat en la gestió dels parcs, es pot perdre. Per tant, no serveix el mantra dels models diferents. Miri, aquí hi ha un model, que és la protecció; aquí hi ha un model que si volem mantenir el territori equilibrat hem de fer aquesta protecció i aquesta gestió, i no veure el medi natural com un lloc on solament pugem explotar recursos.

Hi ha una altra qüestió, conseller. Vostè em diu, referent..., que tingui més rigor. No, no, el rigor també l'ha de tenir vostè, perquè jo no li he dit cap vaguetat. Eh que a ningú se li ocorrera, en el cas dels...? Vostè ha comparat, molt bé, bombers i policia. Eh que a ningun comandament polític se li ocorrera anar al Cos de Policia a dir qüestions que no han d'investigar perquè..., o que hi hagués un control polític del cos? Eh que no se'ls ocorrera? I en canvi, en el Cos d'Agents Rurals, sí. Quan vostès saben que han obert un expedient disciplinari –que van haver de retirar– a l'agent rural de l'Alt Camp que va denunciar el..., o va portar a fiscalia un dels expedients. A més, estan amenaçats els agents rurals que si fan això se'ls pot obrir expedient disciplinari. Per tant, és igual, jo no hi entraré, perquè el tema està en mans de la justícia i, ja li ho he dit, és un tema jurídic –és un tema jurídic. I a mi el tema polític que em preocupa i pel qual demanarem la dimissió de la secretària general és la utilització política que vostè vol fer d'aquest cos, polititzar-lo. Per tant, en aquest sentit, nosaltres..., ja li ho he dit.

Una altra qüestió: el discurs de sempre que els moixons, que protegim, que els animals, que els boscos, que s'ha embosquit... Bé, a veure, escolti, nosaltres protegim els boscos que s'han de protegir, com fa la

política agrària comunitària, els rodals i els embornals que serveixen per captar CO₂, cosa que vostès, una altra vegada a través de la llei d'acompanyament, resulta que autoritzen rompudes, eh?, en llocs on hi ha hagut incendis forestals, sense esperar que passin els trenta anys, amb la qual cosa obrin la porta –obrin la porta–..., i, a més, també utilitzen rompudes en reparacions, és igual, per carregar-se marges. Vostès estan obrint la porta a canvis d'usos de forest, amb la qual cosa no sé si això s'adiu molt, primer, amb la Llei de forests. I, en acabat, el missatge que s'envia és una mica perillós, perquè poder canviar la requalificació d'uns terrenys després d'un incendi... Jo recordo quan era petita a la tele, que només hi havia dues cadenes, que deien: «Cuando el bosque se quema, algo suyo se quema, señor marqués.» Se'n recorda, d'aquesta campanya? I a mi tot això, miri, me preocupa una mica.

Una altra qüestió, que vostè també ha dit, de buscar altres fórmules. Escolti, hi han fórmules, hi han exemples, li ho he dit. En el cas dels boscos madurs hi ha l'experiència de Girona, la xarxa Sèlvans, que gràcies a les externalitzacions ambientals estan protegint boscos madurs. La importància dels boscos madurs..., que estan desapareixent d'una manera alarmant. Aviat vostè rebrà una plataforma d'entitats ecologistes, investigadors, gent de la universitat, que el mateix que li estic dient jo li diran, que li diran que estan en contra de les polítiques que està aplicant, que estem retrocedint. Aquest retrocés posa Catalunya en una situació delicada. I clar que el sector necessita moixaines, però moixaines no és acomiadar la gent, moixaines no és carregar-se vuitanta persones de Forestal Catalana i deixar els parcs de trenta treballadors en sis treballadors. Parli amb els alcaldes dels Ports, que no poden fer la feina. Moixaines no és carregar-se la gent de Fauna Salvatge dels Aiguamolls de l'Empordà.

Per tot això, conseller, per acabar, en tres anys Catalunya ha passat d'estar a l'avantguarda de les polítiques de gestió de medi natural..., 1982, la primera llei que va aprovar..., la segona llei d'aquest Parlament va ser la del Parc Natural de la Garrotxa. Estàvem a l'avantguarda; no només nosaltres, eh?, feina de tots els consellers que hi havia hagut abans que vostè. Hem passat d'això a posar-les en perill, a considerar-les un luxe en temps de crisi, i a no entendre que preservar aquest bé comú és preservar Catalunya, i a oblidar la màxima de la Generalitat republicana que deia: «La destrucció del bosc és la destrucció de l'economia.»

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el conseller Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè segueix amb el seu discurs i amb la seva sintonia en el seu discurs, cosa que, com vostè pot entendre, no comparteixo, no?

Vostè, quan abans parlava del segon punt que em volia preguntar, sobre el tema dels parcs naturals, feia referència a l'autofinançament, que nosaltres pretenem gestionar els parcs amb autofinançament, cosa que, això, vostè haurà de dir..., quan li dic del rigor, m'haurà d'explicar quan nosaltres hem dit això. Quan nosaltres hem proposat que els parcs naturals s'autofinancin la seva gestió? Això no ho hem dit mai. No, no, clar... És que, clar, si vostè s'inventa una expressió, la porta al Ple del Parlament i la diu sense cap tipus de rubor, doncs, bé, està molt bé, però, clar, vostè està enganyant la gent. Jo no he dit que els parcs naturals s'hagin d'autofinancar i que la gestió ha d'anar vinculada a l'autofinançament. Jo no ho he dit mai, això. Per tant, si vostè ho ha dit i vostè ho vol, no deu ser potser que el seu subconscient vol que això sigui així? Per tant...

Miri, jo li diré una..., vostè diu: «Nosaltres protegíem i gestionàvem –protegíem i gestionàvem. I hi vam posar molts diners.» Sí, senyor, en això potser els dono la raó. Això de protegir no ho sé i això de gestionar tampoc, però que hi posaven molts diners, en això li dono la raó. I sap què passa? Que els diners que vostès van posar durant molts anys els estem pagant ara. I ara tenim impossibilitats de poder gestionar correctament per uns diners que vostès es van gastar sense to ni so i que ara en paguem les conseqüències. Això també ho ha de dir. Pugi a la tribuna i digui-ho –i digui-ho. I, per tant...

Miri, vostè també fa una referència al tema d'Agents Rurals –ho dic per anar tancant temes, també. Utilització política? Jo no l'he portat aquí, aquest tema, l'ha portat vostè. Això està al jutjat, hi ha una denúncia i ja resoldrà qui hagi de resoldre. L'ha portat vostè, aquí. Aquí nosaltres compareixerem perquè entenem que el que fem, hi insisteixo, és buscar el rigor de l'aplicació de la llei, i, per tant, que hi hagi l'aplicació de la llei per part de tots –insisteixo en aquest concepte: per part de tots. Ara, jo crec que vostè també ve aquí amb el tema dels Agents Rurals..., demanin la meva dimissió. Demanin la meva, de dimissió. Demanin la meva. (*Remor de veus.*) No, no, ja li ho dic jo: demanin la meva. Vagin cap a dalt, demanin la meva dimissió. Demanin-la, i després veurem a veure com s'ha resolt tot això. Jo no tinc cap problema. Demani la meva dimissió, ja li ho dic ara. Però, clar, sigui més rigorosa a l'hora de fer determinades acusacions.

Vostè parla del tema de la llei de mesures, que parla de les rompudes. No sé si ho sap –i, si no, li faré arribar el document–, la Unió Europea recentment fa un document instant que hi hagi una vinculació molt estreta –molt estreta– entre el que és l'agricultura i el que és el medi natural, amb relació al canvi climàtic –molt, molt, molt, molt estreta. Quan vostè parla de diversitat de competències, afini on tira i on dispara, perquè hem de vincular –li agradi o no li agradi, a vostè i al seu grup parlamentari– l'agricultura amb el medi natural, i la gestió de l'agricultura amb el medi natural. I estem aquí. I això és el que estem fent. (*Veus de fons.*) No, vostès volen separar-ho. Vostès diuen: «L'agricultura...» (*Veus de fons.*) No, vostè ha dit..., miri, m'he deixat el paper allà a la cadira. Vostè diu: «Li ha caigut el «Medi Natural».» Doncs, al Departament d'Agricultura no li cau el «Medi Natural», valora

el medi natural com un element enriquidor d'una societat i d'un territori que necessita aquesta protecció, aquesta sostenibilitat, però també aquesta gestió.

Vostès tenen aquest missatge que és unívoc i crec que nosaltres no el podem compartir. Per tant, que hi ha punts que podríem compartir? Compartim-los. Si vostès demanen l'agrupació de les competències que ara hi ha en dos departaments, on les volen acollir, aquestes competències? Contesti'm això. On les volen acollir? (*Hortènsia Grau Juan diu: «A Territori i Sostenibilitat.»*) A Territori i Sostenibilitat. Exactament en contra del que diu la Unió Europea. Això era el que volia sentir. Vostès volen anar en contra exactament de les recomanacions que està fent en aquests moments la Unió Europea. Aquí anem bé, perquè vostès tenen un model que és diferent del que estem fent nosaltres. Nosaltres, d'acord amb la Unió Europea, i, per tant, buscant aquesta sostenibilitat, el criteri és el que tenim. Per tant, si vostès volen fer això em sembla molt bé, legítim, però en tot cas nosaltres pensem que hem d'orientar les nostres feines cap a un altre costat, no?

Per tant, diu: «Plataforma.» Hi haurà una reunió que em demanaran hora, que m'explicaran que nosaltres anem en retrocés. Bé, el retrocés és, suposo, opinable. I, per tant, que vostès vulguin incitar determinats col·lectius a anar contra el Govern també és legítim –també és legítim. Si no els ho qüestiono, també és legítim, però sàpiguen que també hi ha molta més gent i molts col·lectius que també ens diuen el contrari i ens diuen: «Per favor, no feu el que estaven fent fins ara una gent que hi havia que només buscaven això» –protegir, limitar, etcètera– «i excloure determinades gestions.» No, admetin-ho. Jo ho admeto. Vostès em portaran uns col·lectius que diran: «Escolti, això no va bé.» Però admetin-me que vostès també han d'entendre i saber que hi ha altres col·lectius que diuen exactament el contrari. I el Govern té la necessitat de fer i de buscar un equilibri que faci possible que això sigui sostenible, que hi hagi protecció i que hi hagi gestió. I aquest és l'objectiu del Govern i aquesta és la política que seguirem aplicant al Govern. I òbviament estic obert –i crec que vostè en té constància, d'això– que hi hagi possibilitats de buscar punts d'acord, que estic segur que si ens hi posem ho podrem fer.

Moltíssimes gràcies, senyora diputada, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

El desè punt de l'ordre del dia és la interpe·lació al Govern sobre les polítiques contra el frau fiscal, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpe·lació

al Govern sobre les polítiques contra el frau fiscal (tram. 300-00131/10)

Per exposar la interpe·lació, té la paraula el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, honorable conseller Mas-Colell, des d'Esquerra Republicana plantejem aquesta interpellació perquè entenem que, de la mateixa manera que en els darrers mesos, des de l'inici de la legislatura, hem dedicat el conjunt d'aquesta cambra un esforç important a tota una sèrie de reformes tributàries –algunes de les quals, doncs, entraran en aquest Parlament i en aquest debat les properes setmanes, però que han estat dissenyades i treballades pel Govern en els mesos anteriors–, ara hem de seguir treballant en un àmbit amb molta més intensitat, que és en l'àmbit de la lluita contra el frau fiscal. Ja s'hi ha anat treballant, però creiem que és el moment de fer-ho amb més intensitat.

Permetin-me que primer faci alguns comentaris sobre el context en el qual ens trobem que aconsellen que anem per aquest camí.

En primer lloc, una constant en els darrers anys, que és una caiguda continuada dels ingressos de la Generalitat a causa de la crisi econòmica. La recaptació tributària s'ha anat reduint. Algunes mesures que ha pres l'Estat en matèria de lluita també contra el frau fiscal no han repercutit directament sobre la Generalitat, i aquells ingressos de més que probablement hi han hagut a l'IRPF –evidentment, de l'impost de societats no ens en toca cap part, però l'IRPF– després han quedat compensats per augments d'aquests fons que serveixen per a la redistribució, i també hi ha hagut una reducció d'ingressos dels fons provinents del model de finançament i de fons finalistes. Aquest any, la reducció en matèria d'ingressos del model de finançament és de més de 500 milions d'euros –aquesta bestreta de menys que tenim respecte de l'exercici 2013.

Alhora, en matèria fiscal hi han hagut molts canvis. Per part de l'Estat, un augment continuat dels impostos indirectes, sobretot l'IVA, i uns anuncis que hi haurà..., es rebaixaran els tipus sobre impostos directes –uns anuncis molt vagues, però que més o menys estan a l'horitzó. I per part de la Generalitat hi ha hagut uns canvis en matèria tributària que hem anat acordant en matèria d'impostos sobre grans fortunes, riquesa –aquí, diríem, des de successions a patrimoni–, i l'inici de nova fiscalitat sobre el sector financer i la fiscalitat ambiental, que ahir el Govern en va aprovar l'avantprojecte de llei i que esperem aprovar en aquesta cambra al més ràpid possible perquè es posi en funcionament com abans millor.

En aquest context, tenint clar aquest context, hem d'afegir un aspecte que, si sempre ha estat negatiu, en un moment com l'actual –en un moment, doncs, de crisi econòmica– no només constatem que es segueix produint, sinó que, a més, és dolorós, que és aquesta diferència entre el fet que tenim els tipus nominals en impostos –no només a Catalunya, sinó en el conjunt de l'Estat– dels més alts de la Unió Europea, però, en canvi, els ingressos tributaris amb relació al PIB són molt inferiors als que tocarien, no?

Per tant, aquí hi ha un problema, i el problema és que hi ha un conjunt d'activitat econòmica que no es de-

clara o que no es declara correctament, com hauria de ser, no? I, per tant, el que hauríem de fer de cara al futur és centrar-nos en el compliment de la normativa fiscal actual, més que anar fent molts més canvis o augmentar la pressió tributària sobre els impostos, que en aquests moments ja estan, des del punt de vista nominal, en uns tipus elevats. Com a mínim, els que són competència nostra; si haguéssim de fer reformes fiscals a nivell de l'Estat això seria tota una altra història, però, en tot cas, els nostres estan a un nivell elevat, i el que hem d'intentar és que el nivell de compliment sigui elevat.

El frau fiscal que es produeix pot ser de dos tipus: d'aquelles activitats que són il·legals –i, per tant, el que cal és perseguir les activitats il·legals i prevenir, sobretot les polítiques contra el blanqueig de capitals–, i després aquelles activitats que són legals, però que no es realitzen d'acord amb les lleis que les regulen o no es declaren a les autoritats –per tant, l'evasió fiscal per no pagar impostos o pagar-ne menys.

Hi han diferents estudis que destaquen quina és la mida de l'economia submergida, l'economia informal, la que no es declara, la que no consta, doncs, en els registres tributaris; de l'economia submergida, com deia abans, a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol. Hi ha l'organització Gestha, que agrupa tècnics tributaris d'hisenda de l'Estat, però també hi ha alguns estudis –en cito un d'elaborat per PIMEC– en què es xifrava la recaptació addicional que hi hauria d'haver pel conjunt dels impostos –no per a la Generalitat, eh?, pel conjunt dels impostos. A Catalunya, a partir de dades del 2009, hauria de ser d'uns 7.000 milions d'euros, que això suposa uns costos –aquest frau fiscal– per contribuent de 983 euros anuals, un pèl més elevat que els costos per a la resta de l'Estat. Això, des de l'any 2009 fins ara, amb els darrers informes i les darreres estimacions, sembla que s'ha invertit una mica, però, en tot cas, segueix existint, no?

Per tant, sent conscients que nosaltres recaptem entre un 5 i un 6 per cent del total dels tributs que es paguen a Catalunya..., per tant, al no recaptar l'IRPF, a qui corresponen les polítiques d'inspecció i de prevenció contra el frau fiscal en l'àmbit de l'IRPF és a l'agència estatal d'Administració tributària; també l'impost de societats, també l'IVA. Això són els grans tributs. Nosaltres ho podem fer en aquells àmbits en què tenim impostos, en aquells àmbits tributaris en què la recaptació ens correspon a nosaltres. I aquest és el motiu de la interpellació, i, per tant, conèixer quines han estat les actuacions de l'Agència Tributària de Catalunya en aquest sentit.

Des del desembre de 2012, en aquest Parlament, com deia abans, hem anat elaborant, els grups que hem anat participant dels diferents canvis fiscals, un programa de política fiscal i econòmica en què hem volgut posar accent en la redistribució, en l'àmbit de les competències de la Generalitat. Hi insisteixo: si poguéssim anar molt més enllà, faríem canvis d'un altre àmbit. Estem debatent alhora també un canvi d'estatus polític a Catalunya, on hi ha partits que apostem clarament perquè Catalunya es doti d'un Estat independent, i, per tant, en aquell marc podem fer molts canvis

que en aquests moments no podem fer. Però de moment en podem fer alguns, i podem seguir treballant amb molta més intensitat en la lluita contra el frau fiscal en aquells àmbits que ja ens són propis, i que no hi hem de renunciar, a l'espera d'una futura independència que nosaltres esperem que arribi molt aviat, però que no ens distreu de la feina que hem de fer ara.

Per tant, les possibilitats, en un futur, d'increment dels ingressos derivats dels tributs de la Generalitat, nosaltres entenem que no han de venir tant per anar augmentant els tipus –no podem anar augmentant els tipus fins a l'infinit, perquè llavors reduïrem la recaptació perquè ofegarem excessivament l'activitat econòmica–, sinó fer que amb els tipus actuals aquells que haurien de complir i no estan complint ho facin, i, per tant, reduir al màxim l'evasió o el frau fiscal.

En l'acord d'estabilitat parlamentària s'hi esmentava, doncs, la necessitat de fer front al frau fiscal. En el debat de política general passat hi havia una sèrie de qüestions relacionades amb el frau fiscal que també s'esmentaven. I nosaltres creiem que és el moment de fer un pas més enllà. Conèixer, en primer lloc, quines són les actuacions que ha fet durant l'any 2013 el Govern en lluita contra el frau fiscal. Hi ha hagut un Pla de control tributari per al 2013, ens agradaria saber els detalls que es tenen a hores d'ara, quina és l'avaluació que pensa fer el Govern de cara a millorar-lo, sobretot de cara al Pla de control tributari de l'Agència Tributària de Catalunya que hi ha d'haver de cara al 2014.

Per tant, voldríem saber quines actuacions es tenen previstes i quin és el plantejament, sent sabedors que també gràcies a l'aprovació dels darrers pressupostos i a la Llei de mesures que acompanyava aquests pressupostos disposem d'instruments o de la possibilitat de tenir uns instruments que abans no hi eren. Per una banda, tota una sèrie de dotacions pressupostàries a l'Agència Tributària de Catalunya per a millora de programari, que ha de millorar l'eficiència, que ha de permetre, doncs, una millor organització de l'Agència Tributària de Catalunya per tal que amb els recursos existents puguem fer molt més, puguem donar un bon servei als contribuents alhora que fem un bon servei com a Administració tributària, i, per tant, ens permeti incrementar al màxim la recaptació i el compliment de les normes.

I també hi ha una sèrie de disposicions a la Llei de mesures en matèria del que seria compartir la informació fiscal amb altres administracions, de cara a aquells tributs que en aquests moments està gestionant la Generalitat; i que és molt important tenir les dades de recaptació i les dades fiscals d'alguns altres tributs, perquè tenen una connexió amb aquests. L'exemple més clar és l'impost de patrimoni, que en aquests moments gestiona l'Estat però que és competència de la Generalitat, i que esperem recuperar properament.

I, finalment, també es preveuen uns recursos que són, doncs, la creació d'un cos de gestors tècnics, que esperem que es materialitzi ben aviat.

Per tant, aquestes serien les preguntes que ens agradaria que el conseller ens hi pogués donar resposta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, em plau que em preguntis sobre aquest tema, perquè em dóna la possibilitat d'explicar algunes coses rellevants.

Primer, unes consideracions generals sobre l'economia submergida. L'economia submergida són activitats productives que se situen al marge de la llei, ja sigui directament per evitar el pagament d'impostos, ja sigui per utilitzar formes no legals de contractació laboral –que també tenen efecte sobre el pressupost públic–, ja sigui per evitar-se una altra restricció administrativa –i això també té implicacions sobre la recaptació d'impostos.

Quina és la magnitud de l'economia submergida a l'Estat espanyol? Bé, és una cosa que en termes absoluts és molt complexa d'estimar, però que es pot estimar, i certament és una de les més elevades, en termes percentuals, d'Europa. La xifra convencional i el resultat de la investigació és que se situava al voltant del 20 per cent. Els països més reduïts d'Europa serien Suècia i Finlàndia, amb al voltant del 6 per cent, i aquest 6 per cent ja es pensa com a irreductible, en el sentit que seria el percentatge que si s'aflorés desapareixeria perquè no és viable; és a dir, són els negocis que només són rendibles i productius perquè no compleixen amb la llei, podríem dir. Però de 6 a 20, per tant, un pot especular que en el cas de l'Estat espanyol, doncs, hi hauria un marge ampli per poder aflorar activitats i que aquestes tinguessin un resultat recaptatori.

Segons l'informe del Gestha, que és l'associació de tècnics pressupostaris del Ministeri d'Hisenda, que és un informe seriós, ponderat, equilibrat i amb contingut tècnic..., ho repeteixo, és molt difícil calcular aquestes coses, sobretot, com fa aquest informe, a nivell provincial –com més petita és la mostra, menys segurs són els resultats. Però, en fi, segons el Gestha i segons aquest estudi –que ha estat fet pel professor Jordi Sardà, de la Rovira i Virgili–, en els últims anys, des del 2009, l'economia submergida hauria augmentat del 20 al 24 per cent. En fi, en tot cas, és una quantitat molt alta i és una quantitat que indica que s'ha de fer alguna cosa per aflorar-la.

L'informe té idees, té idees sensates, interessants. Jo ara en vull remarcar una per raons molt òbvies, i és que recomana que en la lluita contra el frau és important que les diferents administracions tributàries comparteixin informació, és a dir, comparteixin bases de dades. A nosaltres això ens sembla molt bé. No és el que succeeix ara: hi ha una certa compartició cas per cas, però no hi ha una compartició sistemàtica de bases de dades, o almenys no hi ha una compartició bidireccional. Ja podeu suposar quina és la direcció, que és, diguem-ne, restrictiva respecte a la compartició d'informació. Això és molt important. Com que ho diu el

Gestha, com que ho diuen els tècnics, doncs, volem afegir que ens sembla una reclamació molt sensata.

Quant es podria aconseguir de més? Si –hi han estimacions– a nivell espanyol es fes una política estricta, succeís una política molt estricta de combat contra el frau fiscal..., abans s'han esmentat algunes xifres, segurament són aproximades. Vull assenyalar, de totes maneres, que d'aquí a les xifres que corresponguin a Catalunya no ho podem fer simplement prenent un 14 per cent o quelcom així, perquè això en el sistema actual va a través del sistema de finançament, i, per tant, en primera aproximació representa el que representa, però en segona aproximació comença a dispersar-se per una multitud de fons, i com ja hem après amb el cas de l'IVA, no és clar què passaria al final. En tot cas –en tot cas–, a partir d'ara em restringiré al nostre marc competencial per dir-los coses concretes per com lluitar contra el frau fiscal i què hi estem fent, però conscients que aquesta és, segurament, una petita part; però és la que ara ens ha d'ocupar a nosaltres. És, òbviament, una prioritat fonamental del Govern, també de l'acord de legislatura.

L'Agència Tributària de Catalunya fa un pla anual de control tributari, tasques de comprovació, verificació de declaracions, etcètera. El juny passat es va publicar al DOGC el Pla de control tributari de l'Agència Tributària de Catalunya per a l'any 2013, i ara s'està perfilant i preparant el pla per al 2014. L'objectiu de l'agència és vetllar pel contribuent, corregir les dades i prevenir que els possibles errors no es repeteixin en el futur, i al mateix temps controlar i prevenir el frau fiscal –després els en donaré xifres.

El Pla de control tributari l'integren, d'una banda, criteris generals del pla, que es fan públics, i es defineixen les principals àrees i també les línies generals d'actuació que hi corresponen. I, d'altra banda, plans parcials de cada una de les àrees que tenen responsabilitat en el control tributari, com són la gestió tributària, la inspecció, la recaptació; aquestes tenen un caràcter reservat, d'acord amb l'article 116 de la Llei general tributària.

Les novetats més destacades recollides en els actuals plans de control 2013-2014, amb relació a exercicis anteriors, són, per una banda, control de la presentació de les autoliquidacions de l'impost sobre el patrimoni i de no-declarants. Aquest ha estat un impost restaurat per l'Estat; per tant, això no es feia, abans. Segon: control i comprovació de les autoliquidacions de l'impost sobre estades en establiments turístics i de no-declarants –això també és nou. I, finalment, el control i la comprovació dels fets derivats de les declaracions fiscals derivades de l'impost sobre grans establiments comercials.

Així mateix, l'agència manté en el pla les actuacions de control i comprovació de les transaccions d'or i pedres precioses i semiprecioses efectuades entre particular i empreses del sector. També inspecciona les compravendes d'amarradors de ports esportius –coses concretes, però importants. L'agència inspecciona, a més a més, la resta de figures impositives que gestiona –l'impost de successions i donacions, les trans-

missions patrimonials i actes jurídics documentats, els tributs sobre els jocs i el gravamen sobre la protecció civil.

També, el 2014 s'implantarà el conveni signat el 2013 entre l'Agència Tributària de Catalunya i les diputacions de Barcelona, Tarragona, Girona i Lleida, que determina les actuacions previstes a l'acord segons el conveni marc de 2012. Això representarà una finestra única i també té implicacions –que més tard les hi comentaré– sobre la lluita contra el frau fiscal.

També –i això és molt important, potencialment molt important–, en el marc de la col·laboració amb els intermediaris fiscals, com a base per al control tributari preventiu –que seria l'ideal–, l'agència tributària ha signat en el darrer trimestre de 2013 convenis de col·laboració per a la tramitació telemàtica amb el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, amb el Consell dels Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya, i amb la Federació Catalana d'Apartaments Turístics. Cal remarcar que, en el període voluntari de presentació del quart trimestre de 2013 de l'impost sobre estades en establiments turístics, s'ha implantat la seva presentació telemàtica, i que el 2014-15 es preveu implementar progressivament la telematització de la totalitat dels impostos gestionats per l'agència tributària.

Pel que fa a la incorporació de recursos personals adreçats a la lluita contra el frau, amb data 30 de l'I del 2014, la Llei 2/2014, de 27 de gener, de mesures fiscals, administratives i financeres i del sector públic, incorpora mesures de reestructuració i racionalització del seu sector públic. I en el seu article 147, modifica la Llei de l'Agència Tributària de Catalunya introduint especificitats quant a l'ingrés en les escales d'inspecció tributària i tècnica tributària del Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària de la Generalitat de Catalunya, en previsió de les primeres convocatòries d'oposició, i creant el Cos Tècnic de Gestors Tributaris de la Generalitat de Catalunya. Està prevista la convocatòria d'oposicions a l'escala d'inspecció tributària, dins del Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària de la Generalitat de Catalunya. Això..., ha sortit el temari; aquest és un procés llarg, però el temari ja ha sortit, i en el seu moment, després del temari, doncs, sortirà la convocatòria. I també es crearan grups operatius d'inspecció. Cal remarcar que l'agència té 325 funcionaris i convindria que en tingués força més, i aquest és part dels nostres objectius, no d'immediat, però sí a mitjà termini.

Finalment, quant a l'obtenció d'informació amb transcendència tributària –un tema molt fonamental–, també s'incorporen un seguit d'obligacions formals que ens serveixen. Entre altres, les obligacions formals dels notaris en relació amb els tributs en el joc, l'obligació de les administracions públiques de facilitar informació sobre concessions o actes i negocis administratius, i la possibilitat d'exigir mitjançant el reglament l'aportació d'informació amb transcendència tributària amb relació a actuacions o procediments que afectin tributs propis o cedit.

Continuaré en la propera...

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula el diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, coincidim que s'ha fet feina, i coincidim que n'hem de fer més. I, per tant, doncs, aquest any 2014 –que serà, doncs, un any en què hem de fer moltes coses–, entre altres coses, ha de ser l'any en què comencem aquesta lluita, amb més intensitat que mai, contra el frau fiscal.

Hi ha un element important –que podríem comentar molt, però, en tot cas, un comentari abans d'explicar una mica per on anirà la moció, de cara a poder-la treballar el conjunt de grups–: aquesta és una d'aquelles mocions que estaria bé que es poguessin aprovar amb el màxim consens, perquè, com a mínim en els discursos i en aquesta tribuna, tots els grups coincidim que el frau fiscal és una qüestió que s'ha d'atacar. Però, en tot cas, abans d'anar-hi, a explicar aquesta moció, hi han, bé, algunes idees al voltant de les causes d'aquest augment del 20 al 24 per cent de l'economia submergida.

És evident que aquí hi ha un context de crisi en què les dificultats, en molts casos, doncs, per poder fer rutllar un negoci complint les obligacions tributàries, aboquen a l'economia submergida determinats sectors, no? I també l'augment de l'atur, que tenim un atur molt elevat. Tenim, alhora, una quantitat important de treballadors aturats que no reben cap tipus de prestació, i si avui aquesta situació no provoca..., tenim conflictes socials importants, però no provoca una conflictivitat social molt més intensa, és perquè hi ha una economia submergida que esmorteix una part d'això. Però, en tot cas, això ho hem d'arreglar –totes les qüestions alhora.

Per on anirà la moció –i nosaltres convidem, un cop es presenti, doncs, la moció, tots els grups a presentar esmenes, a treballar-ho conjuntament. Primera idea: reforçar l'Agència Tributària de Catalunya. Concretar aquests aspectes d'ampliació dels recursos humans de què disposa l'agència, i també d'altres tipus de recursos, sobretot recursos a nivell informàtic; recursos formatius, millorar la formació –que ja és molt bona, però sempre s'ha d'anar actualitzant– dels treballadors de l'Agència Tributària de Catalunya, sent conscients que tindrem bastanta feina, aquest any 2014, perquè hi ha, per una banda, alguns impostos de nova creació que s'han d'anar implementant –i que, per tant, aquí ha d'haver-hi un exercici de començar coses noves per part de l'Agència Tributària de Catalunya–, i alguns que ja comencen a tenir una certa maduresa, com l'impost d'estades en establiments turístics, que abans eren nous, i que, per tant, probablement s'hauran de fer algunes correccions en la gestió.

En el reforç de l'Agència Tributària de Catalunya, nosaltres coincidim que és important compartir la informació. Ho fan els estats entre ells, la línia que s'està seguint és aquesta a tot arreu. Per tant, entenem que

dins d'un mateix estat amb diferents administracions tributàries s'hauria de compartir al màxim aquesta informació. Que no arribi la paradoxa que acabem compartint més informació amb l'Agència Tributària espanyola potser quan en un futur l'Agència Tributària de Catalunya sigui la màxima autoritat tributària a Catalunya. És a dir, seria la paradoxa, no?, que compartís més informació tributària una república catalana amb l'Estat espanyol, que no pas la Generalitat de Catalunya dins de l'Estat espanyol amb l'Estat espanyol actual. Però tot es pot esperar. Per tant, esperem que això no sigui. I després, evidentment, en el reforç, anar creant aquestes economies d'escala que permeten els acords amb les diputacions i la finestra única en matèria tributària.

En segon lloc, pla de treball i actuacions a fer directament per l'Agència Tributària de Catalunya. Esperem que es faci una avaluació del Pla de control tributari 2013, que es determinin una mica alguns punts per on hauria d'anar el Pla de control tributari 2014. I després, que puguem ser capaços, entre tots –però sobretot aquí amb el treball de l'Agència Tributària, que són els experts que hi estan en el dia a dia–, de poder dibuixar un horitzó a tres o quatre anys. És a dir, que aquí tinguem una estratègia de tres, quatre anys de lluita contra el frau fiscal.

Hi ha algunes idees que s'estan estenent a Europa que podríem començar a estudiar incorporar, com és la idea de la *good tax compliance* de les empreses que vulguin contractar amb l'Administració, és a dir, que hagin de tenir un certificat no només de compliment de la llei, sinó de compliment de l'esperit de la llei, no?, de la idea aquesta, com es fa en els àmbits comptables amb les *due diligence*, etcètera.

I, en tercer lloc, la col·laboració amb les altres administracions tributàries per a l'intercanvi d'informació que hem comentat, i també en alguns aspectes com no només la idea d'intercanviar informació amb les altres administracions tributàries, sinó també amb el cadastre, que entenem que és una eina que ens ha de permetre també una millora de la informació disponible per ser més eficaços amb la recaptació i amb el compliment de les obligacions tributàries al nostre país per part de tots els que en són responsables.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per a la rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller, el senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor diputat. Coincideixo amb el que ha expressat. Potser puc donar dues o tres peces més d'informació sobre el que s'ha estat fent, amb l'esperit que això s'ha de continuar fent i s'ha d'intensificar, però també amb l'esperit de manifestar que s'està fent.

En primer lloc, li voldria donar la informació quantitativa sobre les actes d'inspecció i liquidacions complementàries que ha fet l'agència tributària, i li podria dir que els òrgans d'inspecció tributària i els òrgans de gestió tributària durant el 2013 van fer 467 actes d'inspecció. Aquestes actes d'inspecció van tenir un rendiment tributari de 42.800.000. Aquesta xifra de 467 no és ni baixa ni alta. Ha de ser més alta, eh?, però diguem-ne que és comparable a la de la Comunitat de Madrid –no estic dient que ens hàgim de posar al mateix nivell de la Comunitat de Madrid, ens hem de posar segurament una mica per sobre, però és del mateix ordre de magnitud.

Pel que fa a les liquidacions complementàries de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, se n'han generat, se n'han induït, 24.022. Això ho fan els òrgans de gestió. Les inspeccions les fan els òrgans d'inspecció, compostes per setze inspectors. O sigui, meravelles tampoc poden fer. I hem de procurar incrementar aquest nombre d'inspectors, i per això s'estan preparant oposicions, inclús en un context de restriccions de contractació com l'actual. En tot cas, aquestes 24.022 liquidacions complementàries d'impostos de transmissions patrimonials, etcètera, han tingut un rendiment recaptatori de 84.400.000.

I, finalment, hi ha les liquidacions complementàries de l'impost de successions i donacions, de les quals..., se n'han fet 6.804 –i aquestes són moltes–, i aquestes han tingut un rendiment recaptatori de 44 milions d'euros.

No cal dir que l'ideal –que l'ideal– seria que el nombre d'inspeccions haguessin sigut les mateixes i l'import recaptat hagués sigut zero, eh? Això hauria sigut l'ideal, això manifestaria que estem entrant en el territori exemplar d'una moral de compliment tributari. No dic el mateix per a les complementàries, perquè és natural que en un procediment amb un sistema d'auto-liquidació, doncs, puguin haver-hi desajustos.

La segona informació que voldria donar-los té a veure amb l'intercanvi d'informació. Com s'ha dit, convé que les diferents administracions s'intercanviïn informació, i això també és veritat a Catalunya mateix. I, per tant, voldria esmentar-los les actuacions de col·laboració en la lluita contra el frau fiscal previstes al conveni entre l'Agència Tributària de Catalunya i les diputacions. Els ho llegeixo. Un punt és: «En el marc de la lluita contra el frau fiscal, les administracions signants del present conveni poden requerir-se, a l'empara de l'article 94 de la Llei 58/2003, general tributària, la informació mútua en relació amb contribuents concrets, que ha de ser facilitada amb la màxima celeritat possible.» I un segon punt: «A l'efecte de poder gestionar els tributs autonòmics i cedits a la Generalitat, resulta necessari el coneixement per part de l'Administració tributària de Catalunya de les dades corresponents als canvis de titularitat en relació amb l'impost sobre béns immobles, i les referides a les liquidacions en concepte de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, motiu pel qual, a l'empara del que s'estableix...» –etcètera–, «els organismes han de facilitar anualment a l'Agència

Tributària de Catalunya un llistat de les modificacions dels canvis de titularitat en relació amb l'impost de béns immobles i les dades relatives a l'impost sobre plusvàlua.» I un tercer punt va en l'altra direcció: «A l'efecte de poder gestionar els ingressos de dret públic dels ajuntaments i altres ens locals que tenen delegada la gestió i recaptació en els organismes autònoms de les diputacions signants del present acord, a l'empara de l'article esmentat abans poden demanar a l'Agència Tributària de Catalunya la informació relacionada amb contribuents concrets, de forma motivada.»

Moltes gràcies.

Continuarem treballant i continuarem intensificant aquestes tasques, amb l'esperança, una, de fer-ho molt bé, i segon, de no recaptar res. Havent-ho fet molt bé, i com a esperança. *(Rialles.)*

El vicepresident segon

Molt bé.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures previstes amb relació a l'increment del tipus impositiu de l'impost sobre el valor afegit en el sector sanitari del 10 per cent al 21 per cent (tram. 300-00134/10)

El següent punt de l'ordre del dia, l'onzè, és la interpel·lació –és el darrer que farem avui– al Govern sobre les mesures previstes amb relació a l'increment del tipus impositiu de l'impost sobre el valor afegit en el sector sanitari del 10 al 21 per cent. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i per a la seva exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Cañas.

(Veus de fons.)

Jordi Cañas Pérez

No, no, no. *(Veus de fons.)* Hoy no, *conseller.* *(Pausa.)* Vamos a ver... Si es que ya me ha roto la interpelación, *conseller.* Yo que venía preparado para Boi Ruiz, no sé por dónde empezar.

No había empezado, presidente. Le agradecería que... No son muchos segundos, ¿eh?, pero... *(Pausa.)* Es que me tengo que reordenar completamente, porque... *(Veus de fons.)* ¿Dígame? *(Veus de fons.)* Estoy haciendo tiempo, a ver si llega. *(El conseller de Salut entra a l'hemicicle. Rialles.)* ¿Ven? ¿Han visto? *(Rialles i veus de fons.)* Sí, sí, sí, es muy injusto. *(Pausa.)* Ahora ya sí que puedo hacer la interpelación como la tenía preparada, ¿eh? *(L'oradorriu.)*

Gracias, presidente. *Consellers,* diputados, diputadas, nos sorprendió que esta interpelación desde el Gobierno nos comentaran que iba a ser interpelada –valga la redundancia– por el *conseller* de sanidad. Entre otras cosas, porque parece lógico que fuese el *conseller* de Economía aquel que debatiese amigablemente con este humilde diputado sobre la interpelación.

Yo creo que el señor Mas-Colell dijo: «No, por favor, que la haga Boi Ruiz, que la haga el honorable Boi Ruiz, porque es que estoy cansado.» Y se equivocaba, porque se pensaba que íbamos a hacer pues un poco lo que es habitual en la oposición, que es una crítica constructiva, pero una crítica a cosas que ha hecho el *conseller* y no ha hecho bien, ¿no?, que son incrementar los impuestos, incrementar las tasas, no presentar a tiempo los presupuestos –incluso no presentarlos–, los recortes sistemáticos en los derechos de los ciudadanos, subir los tramos de IRPF, subir el ITP, reducir los impuestos a los casinos –cosa extraña–, cuadrar presupuestos con partidas de 2.300 millones de euros un poco ficticias, los problemas jurídicos de tesorería que puede significar que el conflicto de ATLL se acaba resolviendo finalmente contra la Generalitat de Cataluña, el uso de las balanzas fiscales como un instrumento de intoxicación masiva con 16.000 millones de euros que no existían, que generalmente elude su responsabilidad con argumentos un poco estrambóticos –como la disposición adicional tercera. Temas todos ellos espinosos.

Y yo creo que pensaba: «Va ser una interpelación de este tipo, mejor me la ahorro.» Pero no, porque esta vez Ciutadans iba a apoyar al Gobierno. De hecho, vamos a intentar apoyarlo, reclamando algo justo. Pero no se preocupe, *conseller* Boi Ruiz, usted, que le ha tocado por asignación esta interpelación, que no vamos a tratar temas también espinosos como que ustedes han reducido en casi 1.600 millones de euros el presupuesto en Salud; que lideramos de una forma desgraciada..., en toda España somos la tercera comunidad que menos destina per cápita en salud; que hemos retrocedido diez años en gasto presupuestario en salud; que lideramos las listas de espera; que hemos cerrado CAP, urgencias nocturnas, quirófanos; que hemos reducido casi un 20 por ciento en personal sanitario; que siguen ustedes desmantelando el sistema público en beneficio del sector privado. Bueno, podíamos hacerlo, pero tampoco vamos a hacer esto.

¿Qué vamos a hacer? Pues apoyar al Gobierno. ¿Por qué? Porque cuando algo es justo, aunque sean Convergencia y Esquerra quienes gobiernen, Ciutadans es un partido responsable, y entonces, nos queremos brindar a ayudarles. ¿Qué pasa? ¿Por qué esta interpelación, esta interpelación sobre el IVA sanitario? La Unión Europea no siempre es buena –no siempre es buena–, y hace un año el Tribunal de Justicia Europeo le dijo al Gobierno de España que tenía que igualar o subir el IVA sanitario de muchos productos del 10 al 21 por ciento. Esta medida afecta, pues, a cosas muy básicas –gafas, vendas, tiritas–, pero también a equipos médicos que tienen un coste muy importante, y va a acabar afectando directamente al gasto sanitario de las comunidades autónomas. El ministerio, bien: el ministerio va a ingresar casi 1.000 millones de euros más –en proyecciones– de IVA en este aspecto. Pero las comunidades autónomas, mal. ¿Por qué? Porque van a tener que asumir este coste extraordinario, y puede disparar el gasto sanitario autonómico, y puede poner en riesgo incluso el equilibrio del déficit. No es que el Gobierno de España tenga la culpa en esto, esto es Europa que nos obliga, pero el Gobierno de España

de momento no ha hecho aquello que debía hacer, que es lo que intentaremos corregir o ayudar a corregir.

El tema es grave y es serio –el tema es grave y es serio– porque afecta directamente a su departamento y puede indirectamente afectar a la prestación de servicios sanitarios. Porque usted..., usted no había dicho muchas cosas. O, de hecho, ustedes no han hablado mucho. Y lo que ha dicho es poco. Dijo: «No nos podemos hacer trampas al solitario.» Hombre, eso, viniendo de un gobierno que ha hecho trampas al solitario metiendo 2.300 millones de euros en una partida ficticia no está mal. Pero dijo: «No podemos hacernos trampas al solitario, habrá que aumentar el presupuesto.» Pero como ustedes no lo van a aumentar, probablemente lo que acabaran haciendo es..., recortándolo, es decir, recortando todavía más los derechos de los ciudadanos en el ámbito sanitario. Y claro, eso es preocupante y eso es lo que nosotros, desde luego, queremos evitar de cualquier manera, ayudando en este caso al Gobierno de la Generalitat a reclamar algo justo.

El Gobierno de España no puede aumentar sus ingresos a través de recaudación del IVA penalizando a una Administración pública como las comunidades autónomas, que tienen como objeto prestar servicios. Y, por lo tanto, hay una fórmula y existe una fórmula para evitarlo: que el Gobierno de España se comprometa ya..., de momento no ha aplicado..., no ha hecho el real decreto o el decreto que tiene que aumentar y que hacer cumplir la legislación europea, pero el Gobierno ya tendría que informar o tendría que haber informado, y a lo mejor usted nos puede sacar de esta duda –si lo ha hecho–, de qué va a hacer. Y lo que tiene que hacer es aquello que va a proponer Ciutadans en esta interpelación, y por lo cual la hemos realizado, que es compensar a las comunidades autónomas por este incremento de ingresos que viene derivado del propio gasto de las comunidades autónomas. Algo que parece de justicia: unos ingresos extraordinarios que no pueden fundamentarse en un gasto extraordinario de unas comunidades autónomas que ya tienen muy afectado su gasto, sus presupuestos, debido a la situación económica. Por lo tanto, es el momento de negociar e intentar reducir este impacto.

A nosotros nos ha sorprendido especialmente su reacción, la reacción del Gobierno, sobre todo por el perfil bajo que ha adoptado. Algo extraño. Una baja beligerancia. Poco habitual. No sé si es porque incluso en el propio Gobierno se piensan que lo lleva usted y no el *conseller* Mas-Colell, pero poca beligerancia. Poca beligerancia en algo que, repito, es de justicia. Al menos, a nosotros nos gustaría saber, primero, si ustedes han evaluado cuál es el impacto de esta medida –una proyección que siempre será inexacta, pero cuál es el impacto. Hemos oído desde 50 millones de euros a más de 60 el impacto previsto o posible, pero no lo tenemos concretado. Nos gustaría que nos confirmase cuál podría ser el importe.

Después, si han iniciado ustedes negociaciones con el Ministerio de Hacienda o con el ministerio de salud. No lo sé, cuál sería el adecuado –espero que sea el de Hacienda, espero que sea el señor Mas-Colell– a la hora de iniciar esas conversaciones para poder compensar ese importe.

En fin, ustedes han llevado la sanidad a la UVI y Montoro parece que quiere desenchufarla definitivamente, cosa que es muy injusta, porque los ciudadanos no pueden seguir soportando una situación de recortes en las prestaciones sociales que afectan directamente a un servicio y un derecho básico de los ciudadanos. Por lo tanto, desde Ciudadanos lo que queremos hacer es lo que le comentamos: lo que queremos es ayudar al Gobierno, ponernos de su lado en una demanda que creemos que es justa, con la intención de que el Gobierno de España compense a las comunidades autónomas por este gasto derivado del incremento del 10 al 21 por ciento del impuesto sobre el valor añadido de determinados productos sanitarios y farmacéuticos.

Intentaremos ir un poco más allá, porque como esto pensábamos que lo iba a contestar el señor Mas-Colell, y siempre nos dice que: «Vosotros» –siempre– «no hacéis propuestas, no hacéis propuestas, no hacéis propuestas...» Lo que pasa es que no nos escucha. El señor Mas-Colell tiene un problema: no nos escucha. Pero queríamos ir un poco más allá, incluso para ayudarles a una reclamación de aquellas históricas que tiene el Gobierno –mal planteada–, que es: «La subida del IVA que hizo el Partido Popular no ha repercutido, no se ha repercutido en las comunidades autónomas o en la Generalitat, porque no se reparte el IVA.» No, se equivocan, es que no se han mirado bien la Ley de financiación. El problema es que eso se compensa a través del Fondo de... «Claro, pero no es lo mismo.» ¿No es lo mismo? Bueno, pues inténtese negociar –inténtese negociar– que ese reparto... Pues vamos a intentarlo, se puede probar. En vez de quejarse tanto, llorar tanto y lamentarse tanto, levantarse, no ir, llamar «macarra» al ministro de Hacienda –como hizo el señor Homs–, aparte de eso, ¿se pueden hacer cosas positivas? ¿Podemos sumar, en este caso sí, voluntades de este Parlamento, para ir a reclamar recursos que son necesarios para nuestra comunidad autónoma, y que no van en la lucha del «y tú más», «y tú menos» o los agravios, sino simple y llanamente de conseguir recursos para prestar mejores servicios?

Es lo que intentaremos proponer, y espero que su Gobierno y el conjunto de fuerzas políticas representadas en la cámara, una vez presentemos esta moción subsiguiente a esta interpelación, nos acaben votando a favor y hagamos de este Parlamento una voz conjunta y unánime no para generar agravios con el Gobierno de España, sino para reclamar aquello que parece que es justo: que unos ingresos extraordinarios del Ministerio de Hacienda, procedentes de un incremento del IVA en elementos fundamentales para la prestación de servicios sanitarios, no acaben repercutiendo en una peor salud para el conjunto de ciudadanos de Cataluña y del conjunto de las comunidades autónomas; porque, para nosotros, lo que pasa en Cataluña afecta al conjunto de España, y lo que vamos a pedir lo pedimos para Cataluña y para el conjunto de comunidades autónomas, porque en los derechos sanitarios no hay fronteras.

Gracias, presidente, *conseller* de Salud, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, gràcies per aquesta proposta d'ajudar el Govern, que és ajudar el conjunt dels ciutadans en aquest aspecte del sobrecost que té l'IVA des del punt de vista de la despesa sanitària.

Jo li explicaré per què hi sóc jo i no hi és el conseller Mas-Colell. No és per cap raó especial, sinó perquè aquest tema el vaig defensar des de l'any 2006 a l'àmbit de l'Estat sense sortir-me'n. I ara això es posa una altra vegada en evidència i es posa, diguem-ne, de moda política, perquè apareix aquesta necessitat o obligació del Govern de l'Estat, per la sentència del Tribunal de Justícia de 17 de gener de 2013, que hem d'aplicar el tipus impositiu en els productes sanitaris i els equips mèdics del 21 per cent en lloc del 10, com s'estava posant en aquests moments.

Per tant, estem obligats per aquesta sentència, per un compliment de la norma sanitària. I el que sí que li puc dir és que en aquests moments el que està fent el Ministeri d'Hisenda i està fent la Comissió Europea, amb la màxima intervenció de tots i cada un dels agents del sistema, inclòs el Govern de la Generalitat, estudiar en concret quins productes i equips són els que són tributaris d'aquest pas del 10 al 21.

Dit això, si això fos així, si no ens en sortíssim i haguéssim de passar tots aquests productes sanitaris i equips..., la nostra estimació més fina ens marca 58 milions d'euros de sobrecost en el sistema sanitari. Sobrecost que no deixa de ser paradoxal, perquè augmentem els impostos per finançar un servei públic. Aquí tenim un element o un artefacte –que vostè admetrà que és així, i sense cap connotació a més– que és la, diguem-ne, perversitat d'un sistema basat en participació d'uns impostos com l'IVA. Com que participem d'una part d'aquest IVA, l'altra part d'aquest IVA no ens ve, i, per tant, com vostè deia molt bé, tenim un sobrecost. Un sobrecost que paradoxalment hi hem d'afegir de tant en tant –hi hem d'afegir de tant en tant– un cost financer, perquè quan hem de liquidar l'IVA no tenim suficient de tresoreria, i, per tant, hem de demanar diners per pagar un impost que haurà de ser finançat –aquesta despesa financera i l'impost– una altra vegada amb diner públic. Per tant, és absolutament kafkiana l'aplicació de l'impost sobre el valor afegit en l'àmbit dels serveis sanitaris públics, que són finançats amb diners públics.

O sigui, en termes reals, hauria de ser un simple apunt comptable. Què passa? Amb el sistema que tenim, no pot ser un apunt comptable, perquè un percentatge d'aquest IVA no es pot apuntar comptablement, només un percentatge es pot plantejar en termes financers. Per tant, aquest és un problema històric del conjunt del sistema sanitari públic d'aquest país.

En aquesta qüestió hem lluitat des de fa molts anys. La mateixa consellera Geli també ho va fer sense que hi hagués cap –cap, ni la més mínima– sensibilitat per part de les autoritats competents a l'Estat.

Però, fixi's, això no solament ens passa amb l'IVA, ens passa amb un principi que es diu de «lleialtat institucional», que és: quan tu incorpores una despesa nova en el sistema sanitari, has d'aportar el finançament, has de corregir el finançament de la comunitat autònoma. En aquest cas, fa quatre dies que l'Estat decideix posar en el catàleg de prestacions bàsic –cosa que aplaudeixo– la detecció precoç del càncer de colon. Nosaltres a Catalunya anàvem progressivament –amb recursos propis, no del finançament– intentant estendre per tot l'àmbit de Catalunya aquesta prestació. Home, automàticament, quan dius això, a darrere hi hauria d'haver els diners corresponents. Cada vegada que s'autoritzava un medicament –i s'ha autoritzat un medicament a l'Estat, per a un laboratori, de setanta mil euros de cost–, ningú en parla, del principi de lleialtat institucional. Si un decideix la cartera, l'ha de finançar. Si no, ja decidirem nosaltres la cartera. Per tant, aquí tenim un principi de disfunció molt important.

Dit això, no solament hem de sumar els 58 milions, hem de sumar els 14 milions d'euros que ens costarà a les noves bases de cotització de la seguretat social, que no tenim capacitat de decidir aquí. Per tant, un cost afegit, un cost directe afegit, sobre un sistema públic. Aquests 14 milions els haurà de finançar el diner públic, també, eh? Per tant, és una perversitat. És una miqueta..., tens la sensació de ser una miqueta l'hàms-ter donant voltes a l'IVA i a tota la fiscalitat que té el conjunt del sistema sanitari públic.

Bé, nosaltres creiem que això requereix actuacions. Com vostè molt bé deia, segurament no hem fet massa explicacions ni massa..., però, miri, en principi i en primer lloc –i ara li diré per què–, vam fer una esmena a través del Grup de Convergència i Unió al Parlament de l'Estat, una esmena a la Llei de pressupostos, perquè es contemplés tot el material sanitari que és imprescindible per a l'atenció mèdica exactament igual que el medicament –que és possible en el marc legislatiu–, amb l'hiperredut del 4 per cent. Perquè, clar, que ens diguin que el 4 per cent d'IVA és el medicament, perquè és imprescindible com a tractament... Si em perdonen, la cera quirúrgica també, eh?, perquè la gent després d'operar-la l'hem de tancar. Per tant, és tan imprescindible la cera quirúrgica com el medicament que li donarem al malalt. Per tant, sota aquest criteri, vam fer una esmena, que òbviament no va progressar.

En aquests moments, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid introduirà una proposició no de llei, en la línia que vostè diu, que l'Estat faci mecanismes de compensació perquè les comunitats autònomes que tenen aquesta despesa recuperin aquest increment del cost equivalent..., aquesta diferència de l'IVA, en el cas que es produeixi.

Per tant, aquestes són les dues actuacions que en aquests moments directament estem fent.

També està col·laborant de forma extraordinària el sector, en el seu conjunt, aportant idees i aportant plantejaments en la línia de si definitivament poguéssim salvar aquesta llosa de despesa fiscal, que no té cap sentit en un sistema com el nostre. Una llosa fis-

cal que, hi insisteixo, quan hi ha abundància no hi ha problema, però quan no hi ha abundància a sobre té una despesa financera; és a dir, un apunt comptable amb despesa financera, cosa que no deixa de ser bastant inversemblant.

Per tant, a partir d'aquí nosaltres pensem que no solament hem d'actuar sobre aquesta situació puntual d'increment de desplaçament del 10 al 21, sinó que hem d'abordar amb profunditat tota la fiscalitat que suporta un sistema sanitari públic, perquè torna a ser paradoxal pagar un IBI, torna a ser paradoxal pagar segons en quins aspectes impost de societats, torna a ser paradoxal pagar uns impostos que encareixen la prestació sanitària pública, que ha de ser finançada, hi torno a insistir, amb recursos públics. Per tant, millor..., resolguem-ho definitivament, i si podem entre tots, molt millor.

A la segona part de la meua intervenció incidiré una miqueta més en aquests altres aspectes, que serien, a més a més, resoldre definitivament aquest apunt comptable que no té cap sentit, però que en aquests moments de situació econòmica difícil grava finançament haver de pagar aquestes taxes, amb la qual cosa grava més la butxaca del contribuent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el diputat Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, tengo que reconocer una cosa: en esta interpelación jugábamos con ventaja, porque con independencia de que nos contestase usted o el señor Mas-Colell, ya había hablado Mas, y, claro, cuando habla Artur Mas, Mas habla y se acaba el debate. *Roma locuta, causa finita*. Y Mas había dicho: «Moltíssimes gràcies per la proposta, acceptada plenament.» Porque esto procede de una pregunta parlamentaria que hizo Albert Rivera el día 22 de enero sobre este tema al presidente.

Por lo tanto, ya sabíamos que de alguna manera el Gobierno iba a estar predispuesto. Entre otras cosas, porque es evidente, ustedes..., en el fondo, nosotros lo que queremos..., no vamos a arreglar todo el problema de la fiscalidad, porque eso viene de un problema previo que me gustaría que, cuando se aborde el nuevo modelo de financiación de las comunidades autónomas, se resolviese. Y será ese el punto donde se tiene que resolver la adecuada financiación del conjunto de administraciones públicas; como mínimo, de las comunidades autónomas –desgraciadamente, no están los entes locales, pero sí las comunidades autónomas. Y donde se tienen que poner negro sobre blanco aquellas ineficiencias, aquellas situaciones, que, o fruto del desconocimiento, de la maledicencia o de la ignorancia, siguen existiendo, y que los ciudadanos al final acaban pagando –y algunas administraciones.

Por lo tanto, esta interpelación –o la subsiguiente moción– no va a ser tan ambiciosa, pero sí sobre un tema

concreto que está encima de la mesa y que nos puede venir en días o en semanas, porque ya el tribunal ha dicho que o esto se aplica inmediatamente, o las sanciones serán multimillonarias. Por lo tanto, eso está por venir. Y la intención que tenemos es –además de evidenciar el problema, hacerlo público, evidenciar que a lo mejor hay 58 millones de euros menos para prestar servicios sanitarios–: queremos evidenciar que este Parlamento en su conjunto apoya al Gobierno en una demanda justa, que es reclamarle al Gobierno de España que compense financieramente este incremento del IVA, que además vendrá sobrevenido cuando ya están aprobados unos presupuestos.

Bueno, y eso es una buena idea, porque esta reclamación se va a sumar a la que tiene que hacer el Gobierno, y le dará fortaleza, y se podrá sumar a las que hagan otras comunidades autónomas. Como usted bien decía, la coyuntura económica ha cambiado muchos afectos y filias y fobias, y ahora hay comunidades que sí que han expresado –comunidades gobernadas por el Partido Popular– la voluntad también de que se compensen estos ingresos, porque los problemas económicos los tienen todas las administraciones. Y, por lo tanto, seguramente pueden ustedes encontrar aliados en el debate que ustedes tendrán con el Gobierno de España. Y es bueno que este Gobierno vaya con la fortaleza de un Parlamento.

Ojalá consigamos unanimidad en esto, porque no es un problema del Gobierno de España, no es un problema del señor Montoro: es una obligación que viene de Europa y que el Gobierno de España tendrá que aplicar, y simplemente queremos que se corrija, que no siga pasando como hasta ahora. Que siempre lo digo: no quiero poner encima de la mesa si es por una cuestión de maldad o..., da igual. Hay un problema, compéñese.

Claro, iremos un poco más allá. Intentaremos también..., pediremos ayuda también al resto de fuerzas de la cámara para intentar delimitar cuáles son los ámbitos de aplicación de esta subida del IVA. Hay países como Bélgica, Holanda, Portugal o Francia que aplican tipos reducidos, por ejemplo, a las jeringuillas para insulina –por ejemplo. Grecia, Eslovaquia e Islandia lo hacen con aparatos ortopédicos. En Alemania, con aparatos auditivos y marcapasos. Por lo tanto, se pueden buscar excepciones, y a lo mejor también sería bueno que desde este Parlamento también se colaborase con el Gobierno de España a la hora de plantear en qué productos se pueda tener la excepción de la subida del IVA.

Por lo tanto, queremos que sea una moción concreta que evidencie ese problema de subida del IVA, que apoye al Gobierno en una reclamación, que intente compensar estos 58 o 60 millones, 55 millones de euros, que puede significar esta medida sobre los presupuestos, transmitir una imagen de fortaleza del conjunto del Parlamento, y salirnos del debate –como siempre, agrio– de la victimización, del agravio comparativo, e intentar, pues, colaborar para que este Gobierno no sufra un problema de tesorería, para que los ciudadanos no vean más limitados sus derechos asistenciales por la necesidad de cumplir unos objetivos

de déficit, y para colaborar también desde este Parlamento a la necesaria lealtad entre administraciones y la lealtad institucional –que muchas veces, desde muchas administraciones, se afea de las otras.

Por lo tanto, negociar, pactar, acordar, con la fortaleza de una decisión de este Parlamento detrás de un gobierno que reclama algo justo en beneficio de la prestación sanitaria al conjunto de ciudadanos de Cataluña.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, bé, jo estic absolutament d'acord que hem de tractar –si m'ho permet– el símptoma de la malaltia, que és aquest pas del 10 al 21. Però la malaltia està que, l'IVA que surt del finançament públic del sistema sanitari, el que hauríem d'aconseguir és que el 100 per cent es quedés a les comunitats autònomes, que són les que tenen la despesa. És a dir, ara arreglem això, però en el futur, el 100 per cent de l'IVA que surt de l'erari públic en prestació de serveis públics s'hauria de quedar en l'àmbit de la comunitat autònoma, perquè així seria de veritat aquest apunt comptable que dic, i seria neutre a efectes del finançament del sistema dels serveis públics. Primera qüestió.

Això seria el més simple, però continuem tenint la malaltia de fons, que és que prendrem unes decisions sobre un IVA que estan mal plantejades a l'Estat espanyol en el seu conjunt i que no hi ha hagut manera de fer-les entendre, com exemples que vostè ha posat molt bé d'IVA superreduïts.

Fixi's si hi han possibilitats. Primera possibilitat: que considerem la situació actual que estem absents d'IVA, perquè s'entén que fem una activitat social i tenim un àmbit de responsabilitat pública. Dic: «Miri, podem renunciar perfectament a aquest dret. Si l'IVA és el 21 per cent, vull renunciar al dret que tinc d'estar exempt, perquè faig un servei social.» Per tant, aquest és un element a analitzar.

Segon element que seria aplicable: aplicar un tipus superreduït a totes aquelles coses que als altres països d'Europa tenen un tipus superreduït. El que diu la sentència, diu: «Allà on vostè aplica el 10 per cent, apliqui el 21.» No diu si està aplicant bé vostè el 10, diu: «Allà on aplica el 10, apliqui el 21.» Però no diu res, la sentència, del fet que en coses en què estiguem aplicant el 10..., podria ser el 4, com a altres països europeus. Segon element que hauríem de treballar en aquesta línia.

I això..., no cal que esperem el canvi del sistema de finançament. Això és possible ara i sempre. Ja no podem aplicar el tipus impositiu zero que jo defensava fa uns anys. Jo defensava el tipus impositiu zero perquè això significava absolutament que aquest IVA era reduït al 100 per cent, i per tant l'efecte era neutre. Per

què no ho vam fer? Perquè l'Estat espanyol no es va acollir a aquesta possibilitat a la revisió de l'IVA el 2010. S'hauria pogut acollir a aquesta possibilitat, i no ho va fer, malgrat que des de Catalunya em consta que governs anteriors i el sector hi van insistir. No vam aconseguir-ho, i aquesta va ser la gran oportunitat perduda del 2010.

Una altra possibilitat que tenim és aplicar aquest IVA exclusivament –superreduït– en el subministrament només de béns, i no de serveis. Ja estariem d'acord que als serveis no fos així, però compte també, perquè tenim una altra gran llosa a sobre de l'IVA que no hem parlat, que són les inversions. Les inversions i la construcció d'equipaments públics van gravades amb IVA, amb un IVA del 21, un altre IVA que ha de finançar el mateix finançador que rebrà aquest IVA –i que, com insisteixo, a Catalunya no en rep el 100 per cent, en rep una part. Tornem a tenir la versió del sistema.

Després, podríem fer una altra cosa molt més sofisticada, molt més complexa, però també possible: diferenciem dins de la prestació sanitària què és una prestació d'hostaleria, què és la prestació social i què és

la prestació mèdica, i plantegem els IVA reduïts o els IVA d'aplicació en cada cas.

És a dir, jo crec que hi han moltes possibilitats. Hem d'aprofitar aquesta oportunitat per aquest ordre –que hi estic d'acord. Primer, prenguem l'aspirina per baixar la febre, després mirem d'on ve la febre, i tercer, mirem, quan sabem d'on ve la febre, el tractament específic que hem de donar als òrgans afectats, amb tot aquest reguitzell i més possibilitats que tindriem. Perquè esperar –i amb això acabo– el canvi del sistema de finançament... Vostè deu recordar una revista de culte que es deia *Hermano Lobo*, que tenia a l'esquerra una columna que acabava dient: «Uuuuu, el año que viene, si Dios quiere.»

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i set minuts.